

Quay Ngược Thời Gian Để Mang Anh Về

Contents

Quay Ngược Thời Gian Để Mang Anh Về	2
1. Chương 1: Sét Đánh Trúng Tình Yêu Của Chúng Ta Rồi!	2
2. Chương 2: Anh Là Trung Tâm Của Sự Rắc Rối?	6
3. Chương 3: Thay Đổi!	9
4. Chương 4: Chào Mừng Anh Đến Với Thế Giới Đây	11
5. Chương 5: Thật Kỳ Lạ! Nhưng Có Lẽ Ta Thích Nàng!	14
6. Chương 6: Duyên Số	16
7. Chương 7: Khó Có Thể Yên Bình	19
8. Chương 8: Chỉ Cần Yêu Thôi Đúng Không?	22
9. Chương 9: Bước Chân Của Hạnh Phúc	24
10. Chương 10: Nụ Cười Của Mặt Trời!	27
11. Chương 11: Giờ Thì Thật Sự Chúng Ta Không Thể Cách Xa	30
12. Chương 12: Giờ Thì Thật Sự Chúng Ta Không Thể Cách Xa (tiếp)	33
13. Chương 13: Ta Xin Lỗi! Mở Mắt Đi Tử Hồn	35
14. Chương 14: Mở Lời Yêu...	37
15. Chương 15: Bước Chân Khỏi Màu Trắng!	40
16. Chương 16: Thật Sự Thuộc Về Nhau	43
17. Chương 17: Không Nhặt Phai	44
18. Chương 18: Lạc Lối....	47
19. Chương 19: Nơi Xa Xôi	51
20. Chương 20: Cơ Hội Trùng Phùng Đang Ở Rất Gần	53
21. Chương 21: Đêm Nay Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau	55
22. Chương 22: Gặp Bệ Hạ	58
23. Chương 23: Hôn Lễ	60
24. Chương 24: Là Của Nhau	62
25. Chương 25: Họa	64
26. Chương 26: Sinh Linh Bé Nhỏ Của Chúng Ta....	66
27. Chương 27: Xuất Cung	68
28. Chương 28: Kiêu Vãn...?	69
29. Chương 29: Tử Hồn...?	71
30. Chương 30: Tương Lai, Hiện Tại	72
31. Chương 31: không Hề Đơn Giản	73
32. Chương 32: Thật Thất Lễ... Nhưng Nàng Là Ai?	75
33. Chương 33: dù Anh Có Không Nhớ Ra Thì Tôi Vẫn Sẽ Yêu Anh!	76
34. Chương 34: Nhớ Chàng Nhớ Nàng	77
35. Chương 35: Ai Ai Cũng Chờ Nàng Tỉnh Dậy.	80
36. Chương 36: Xin Lỗi....!	82
37. Chương Ngoại Truyện	83

Quay Ngược Thời Gian Để Mang Anh Về

Giới thiệu

_ Doãn Tử Hàn (25t): Là một nhà khoa học vô cùng tài giỏi. Cô được nhận xét thuộc dạng đa nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-nguoc-thoi-gian-de-mang-anh-ve>

1. Chương 1: Sét Đánh Trúng Tình Yêu Của Chúng Ta Rồi!

Chap 1: Sét đánh trúng tình yêu của chúng ta rồi!

Tiếng sáo vang vọng trong kinh thành. Thật kì lạ! Nơi đây lạnh lùng và thờ ơ nhưng nó lại mang vẻ thơ mộng của tâm hồn chủ nhân...

Y thả hồn vào cơn gió mùa thu. Ánh mắt y nhắm hờ. Hơi thở y lúc dứt khoát lúc nhẹ nhàng thổi vào cây sáo vàng huyền bí. Mái tóc mang màu bạc bầm sinh của dòng quý tộc. Đôi lông mày dài ủ xuống buồn rầu. Đôi môi y nhẹ nhàng chạm vào cây sáo.

Đứng xa xa là ánh mắt ngây ngô như một đứa trẻ đang nhìn anh, nó khẽ rơi nước mắt...

- Hoàng tử! Người đã hài lòng với những gì người làm chưa?

Tiếng sáo du dương bỗng dừng lại. Ánh mắt mở hờ hững quay lại nhìn cái bóng nhỏ bé đằng sau mình vừa cất tiếng nói. Y trả lời:

- Nàng đã biết những gì hả Ngọc Nhi?

- Ta... - Ngọc Nhi ấp úng trả lời.

Cái ánh mắt lạnh lạnh của y làm Ngọc Nhi chột dạ. Nàng không thể mở lời được nữa. Y quay lại, thờ dài nhìn tấm thân mỏng mai trong bộ váy truyền thống dài màu trắng thêu những bông hoa đầy màu sắc. Ôm gọn lấy thân hình ấy, y nhẹ nhàng rót vào tai nàng những lời nó lạnh lùng:

- Nàng không nên biết quá nhiều! Im lặng nhé Ngọc Nhi!

Y nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Đôi má nàng bỗng đỏ ửng lên trong vô thức nhưng y không thể thấy được. Quay lưng lại với nàng, Ngọc Nhi nín thở, nàng cố nói nên lời:

- Thái Tử... Lữ Văn đâu? Người đã mang huynh ấy đi đâu... Lữ Kỳ?

Đôi chân ấy vội khựng lại, ánh mắt đầy đã lạnh giờ còn lạnh hơn bao giờ hết. Ngay lập tức y lấy lại được sự bình tĩnh. Y ngồi xuống chiếc ghế đá, nhẹ nhàng nhìn vào đôi mắt ngây ngô ấy:

- Hắn ta chết rồi!

Ngọc Nhi cắn chặt đôi môi mình. Nàng cảm giác trái tim mình vỡ vụn. Nàng ngồi thụp xuống, ánh mắt thần thờ rơi vào khoảng không vô hạn.

Bỗng giọng cười sắc như gai của Lữ Kỳ vang lên làm Ngọc Nhi lạnh sống lưng. Y đứng dậy tiến lại đến chỗ Ngọc Nhi. Ghì chặt lấy đôi vai đang run lên, ánh mắt nàng ướt ướt, y không khỏi chạnh lòng nhưng y đâu để nó dễ dàng lộ ra ngoài. Y thì thầm vào tai nàng:

- Nàng biết đấy... Ta ghen tỵ với hần lắm mà! Nàng có biết vì sao hần phải chết không? Vì hần mà trái tim ta đã tan nát rồi sao không ai biết...

- Không! – Ngọc Nhi cố gắng chặn lại lời nói của y, nàng tiếp lời – Nhà tiên tri đã nói, huynh ấy sẽ quay về mà...

- Hahaha!! Sao ai cũng ngây thơ tin vào lời tiên tri đó thế!

Y vô thức bóp chặt đôi vai kia, khiến Ngọc Nhi nhắm mắt nhưng nàng không nói gì. Y nhìn vẻ đau đớn của nàng rồi nhếch mép cười trong vô thức. Y hôn lên cổ Ngọc Nhi rồi từ tốn đứng dậy bước đi. Y dừng lại ngược nhìn lên bầu trời:

- Ta đã sai người hạ sát hần... Nàng biết đấy. Hần có trái tim nàng!

Bước chân kia lại bước đi và Ngọc Nhi dường như thở hoàn toàn. Nàng ôm lấy đầu mình lẩm bẩm: “Chàng ngọc vậy sao?” Rồi những giọt nước mắt nàng lại lăn dài trên má. Những tiếng đổ vỡ lại vang lên bên tai nàng...

Vẫn là cơn gió đó mang hơi thơm thoai thoải đến một nơi khác. Dưới gốc cây bàng, là một cô gái có cặp kính to tròn che mất đi cái ánh mắt vô hồn màu xám kia. Mái tóc đen lác, hơi xoăn đuôi xõa xuống hai bên. Bộ áo choàng trắng khiến ai cũng biết cô là một nhà khoa học. Bờ môi mỏng cứ nhấp nháy đọc lẩm bẩm gì đó từ cuốn sách cô đang cầm. Chốc chốc đôi lông mày lại chau lại. Cô cứ như thể là một thiên thần giữa cánh đồng cỏ này...

“Một vụ mất tích nổi tiếng cách đây 500 năm. Vị Thái Tử trước đã bị bắt cóc và không trở về...”

Đọc đến đây cô chợt nhếch mép cười:

- Nhảm nhí! Viết như này mà cũng gọi là sách sử sao!

Vừa dứt lời thì cô bỗng thấy chột dạ. Cái cảm giác khó chịu lại ùa về khiến cô trăn người nhìn vào không trung một cách thần thờ. Cái vẻ thờ ơ của cô thật quyến rũ. Bỏ cặp kính trên mặt xuống. Cô ngả người vào gốc cây, nhắm mắt lại không nói gì.

“It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody...”

Tiếng chuông điện thoại kéo cô khỏi cơn say của mình. Lăn mò cái điện thoại đang ầm ỉ kia. Cô nhấc máy, chưa kịp trả lời thì đầu dây bên kia đã cướp lấy giọng cô:

- Tử Hàn! Em đã nghe thuật dịch chuyển thời gian không gian chưa?

-

- Đang có một trường hợp đấy! Em về Viện đi!

- Đừng có ngây thơ tin vào mấy cái trường hợp nhảm nhí đó nữa!

Tử Hàn lạnh lùng dập máy. Cô nhanh tay tắt nguồn máy. Thở dài vươn mình đứng dậy. Cô nhìn cái nắng của buổi trưa sao nó gay gắt thế này. Thật sự cái Viện Khoa Học này đã làm cô đã chán ngán lắm rồi.

Xoạt!!! Một tiếng động phát sau bên kia gốc cây làm Tử Hàn đứng hình. Từ từ đi giật lùi về phía sau gốc cây. Đứng nép mình sau cái cây bàng, cô bỗng bật cười.

Trước mặt cô là một người nhìn tưởng bình thường nhưng lại không hề bình thường. Trên người khoác bộ phục trang cổ đại màu trắng có thêu hình rồng thể hiện là một người quý tộc. Mái tóc đen dài của người đó làm trong phút chốc cô thấy ghen tị.

Tử Hàn rón rén tiến lại gần phía người lạ kia. Bỗng có một vật cản nào đó làm cô mất thăng bằng và ngã vào người đó một cách...

Bóp!!

- Aiizaaa!! Đầu tui! – Tử Hàn méo mặt kêu lên.

Thầm rửa cái thứ vừa làm mình ngã. Nhưng lúc này cô mới sức nhìn xuống dưới. Trời!! Trước mặt cô là một chàng trai vô cùng vô cùng tầm thường nhưng lại mang trong mình sức hấp dẫn kì lạ. Đôi mắt anh nhắm lại khoe làn mi dài khiến bao người con gái thấy thèm thuồng. Sống mũi dọc dừa, làn môi mỏng hồng hồng. Thật sự thì nhìn anh khá giống con gái khi trên đầu là một bộ tóc dài tuyệt đẹp. Gương mặt này không biết đã bao nhiêu người con gái phải bỏ lòng ghen ghét.

Đang chăm chú bỗng người con trai đó cử động. Từ từ nhả mặt và hé mở ánh mắt màu nâu của mình. Lời đầu tiên anh nói:

- Aoo!! Quý phương nào mà nặng thế?

Thế rồi bốn mắt nhìn nhau và trong phút chốc:

- Aaaaaaaa!!! – Tiếng thét thất thanh của cả hai cùng hòa một lúc.

Giữa trưa nắng mà lại có tiếng hét đau đầu như này thật là mệt mỏi. Năm giây la hét thì họ dừng lại lấy hơi và lại...

- Aaaaaaaaaaaa!!! – Chàng trai đó hét lên lần hai.

Tử Hàn bắt đầu thấy khó chịu, liền lấy tay bịt miệng hắt lại. Mặt cô đánh lại, không nói không rằng, cô ghé sát ánh mắt màu xám đặc biệt của mình lại nhìn đôi mắt nâu. Chàng trai bỗng lắp bắp:

- Àng à ười ói à?

- Hả? Anh nói gì cơ? – Tử Hàn đánh lại, bỏ tay khỏi miệng anh.

- Nàng là người sói à? Đôi mắt màu xám ấy nhìn như vỏ ốc sên ấy!

Tử Hàn đứng hình một lúc rồi bật lên cười. Cô buồn cười đến nỗi mái tóc mượt của mình cúi xuống che hết nụ cười đó, cô gục trên ngực anh mà cười lẫn lộn.

- Tôi là...Hahaaa... Tôi là ác quỷ xuống đây để bắt anh đấy chứ không phải người sói đâu!! Haha!

- Buông ra kẻ biến thái!! – Chàng trai đó hét lên – Ta đường đường là Thái Tử Lữ Kiều Văn vậy mà lại bị yêu quái bắt làm thịt. Huhu! Thịt ta không ngon đâu...

Nhanh như cắt từ cái giọng chắc nịch rồi lại trở lại thành giọng trẻ con dỗ dành nịnh nọt Tử Hàn. Vốn là người bị trêu là “đa nhân cách” vậy mà trước mặt cô giờ lại là người “tâm thần” hơn cô.

Tử Hàn thở dài đứng dậy:

- Thái Tử đẹp trai! Anh từ đâu đến?

- Ta... Ta... à ờ... thì... Ta ở Cung Ngọc Hữu í! Nàng có biết không chỉ chỗ cho ta... Ta nhớ Mẫu Thân của ta!

Tử Hàn nhìn bộ dạng vị Thái Tử đang nằng nặc như trẻ con túm lấy vạt áo choàng của cô mà dỗi, mà gọi, năn nỉ cô. Tử Hàn thở dài rồi đưa tay lên day hai huyệt trên trán.

Nhìn anh ta như một diễn viên giỏi đóng kịch. Tử Hàn ngồi xuống xoa lên đầu anh một cách gần gũi:

- Chúng ta đang đóng phim phải không?

- Phim? Phim là cái mô-tê gì thế?

- Này!! – Tử Hàn tức giận quát lên, làm Kiều Văn giật thót cả mình – Anh là một vị Thái Tử mà lại có những từ ngữ không nghiêm túc như thế mà cũng đòi làm Thái Tử sao? Đứt dây thần kinh số mấy đấy thế? Muốn vào trại hả?

Kiều Văn méo máo giải thích:

- Thì ta vốn chẳng thích vị trí này. Nên ta hay đi du hành và học được những từ này thôi.

- Đường đường là một vị Thái Tử của một nước mà lại học theo những thói hư tật xấu. Anh nói dối tôi... - Giọng Tử Hàn nhỏ dần và ánh mắt cô cũng lạnh lẽo dần – Cút đi!!!

- Ta không nói dối nàng! Nàng chỉ cần chỉ đường cho ta đến Cung Ngọc Hữu thôi.

- Cút đi!! Đây là địa phận của tôi! Phấn ngay! Đừng để tôi thấy anh!

Nói rồi ánh mắt Tử Hàn lạnh lùng nhìn xoáy vào anh. Trong thâm tâm của cô, cô bỗng nhụt trí vì ánh mắt nâu kia nó lại thành thật đến vậy...

- Ta nói thật! Ta thề ta không nói dối!

Câu nói của Kiều Văn dứt khoát. Và cũng chính câu nói đó làm Tử Hàn nhếch mép cười:

- Thề là cái nghề của anh đúng không? Ngu ngốc... Biển đi!

- Làm thế nào để nàng tin ta là một vị Thái Tử.

- Anh á? Chứng minh sự chín chắn của mình... Mà tốt là nên im lặng. Tôi hết hứng thú với anh rồi.

Tử Hàn quay lưng lại nhìn lên bầu trời lúc này còn đầy nắng mà giờ lại mang một vẻ xám xịt. Kiều Văn nhăn mặt cống quýt tít mù lên chẳng biết làm gì. Bỗng anh reo lên một tiếng:

- A!! Ta có thể bài có thể vào trong kinh thành và thể vào trong cung.

- Điều đó có nghĩa lí gì?

- Thì thì... Ta và nàng có thể gặp Mẫu Thân, Phụ Thân của ta. Và cả Sư Đệ, Muội Muội của ta nữa!

- Nhảm nhí! – Vẫn cái giọng nói lạnh lùng ấy, cô giơ tay hứng lấy những giọt mưa nặng hạt đang bắt đầu rơi, vẻ mặt hồ hững – Tốt nhất anh nên về đi vì sắp có cơn mưa to lắm đấy!

- Ta làm gì có chỗ nào để về? – Kiều Văn méo mào

Nhìn thấy vẻ mặt của anh thật sự thì Tử Hàn không nghĩ đây lại là một vị Thái Tử. Quá trẻ con và quá thú vị. Luôn bộc lộ cảm xúc nhưng lại không phải cảm xúc thật.

Nhếch mép cười, Tử Hàn buông thả một câu vô tâm hết mức:

- Kệ anh! Anh sống hay chết thì cũng đâu liên quan đến tôi!

- Sao nàng đẹp mà nàng vô tâm như vậy? Nàng cho ta ở với nàng đi mà...

- Cái gì? Anh là trai bao à mà nói những lời như thế?

Ánh mắt Tử Hàn sắt đá nhìn thấu tim gan của Kiều Văn. Nhưng thật sự thì lần này là sự thật lòng vô tận. Cô bắt đầu có thái độ mềm lòng nhưng vẫn có thứ nào đó lại làm cô không thể hoàn toàn tin tưởng anh. Cô sợ...

- Ta xin nàng đấy! – Kiều Văn quỳ gối xuống nền đất đang ngấm nước mưa dần dần.

Những giọt nước mưa bắt đầu rơi trên đất. Chúng không còn kịp vỗ vụn nữa mà chỉ là thoáng thấm vào nền đất khô khốc. Cái dịu mát của mùa thu năm nay đang sộc vào mũi Tử Hàn làm cô cảm thấy dễ chịu. Nhắm mắt lại Tử Hàn nắm lấy cánh tay của Kiều Văn:

- Tôi tin anh lần này thôi đấy! Đi theo tôi!

Kiều Văn hớn hờ chạy theo. Tử Hàn biết là không tin được anh ta nhưng cái vẻ bình thường của anh đã hấp dẫn cô mất rồi. Một vị Thái Tử mang sắc thái của một người dân thường. Một vị Thái Tử hài hước chứ không kì thị những người dân nghèo.

Đến gần chiếc ô tô màu đen của Tử Hàn, trong màn mưa mà Kiều Văn nheo hết hai mi mắt để nhìn rõ và hét lên:

- Quái vật!!

- Đồ hâm!! Đây là xe ô tô anh không phải kì thị đồ hiện đại đâu Thái Tử ạ.

- Oaaa!! Ta không vào đâu! Không vào đâu...

Kiều Văn túm lấy hai chân Tử Hàn mà gào lên như một đứa trẻ. Trong màn mưa sao anh thấy được cơn giận dữ của Tử Hàn. Tử Hàn gắt:

- Có vào trong xe không hả?

- Huhu!! Nàng bắt cóc ta thì ta phải làm sao? Ta còn trẻ...

- CÓ LÊN XE KHÔNG THÌ BẢO ĐÂY!!!

Tử Hàn giận dữ gào lên trong màn mưa. Cơn mưa cũng không thể làm giảm âm thanh của tiếng gào của con “sư tử” này. Kiều Văn nín bật. Anh rúm ró trèo lên xe.

Mở cửa ghế Tử Hàn bước vào, mặt cô tím tái vì lạnh. Thật ra sẽ chẳng đến mức nếu không có tên phiền phức – Kiều Văn kia. Kiều Văn lắp bắp:

- Ta xin lỗi.... Mà nàng tên gì?

- Vô danh! – Ngắn gọn nhất mà Tử Hàn trả lời.

- À! – Kiều Văn tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gãi đầu cười cười – Chào Vô Danh ta là Kiều Văn. Tên nàng “cộc cháo” *độc đáo* quá à!

- Tên này không biết là đại ngốc hay đang giả ngốc nữa...

Tử Hàn lơ câu chào hỏi thân mật mà lẩm bẩm nói một mình. Chiếc xe ô tô lao đi trong màn mưa lạnh ngắt. Tiếng lộp độp của những hạt mưa thật làm Tử Hàn tức giận.

25 năm sống trên đời chưa lúc nào cô thấy ghét mưa như thế này. Và cô cũng đâu biết cuộc sống của cô đang thay đổi .

2. Chương 2: Anh Là Trung Tâm Của Sự Rắc Rối?

Chap2: Anh là trung tâm của sự rắc rối?

Hướng ánh mắt của mình ra phía cửa xe đang được màn mưa gội rửa, Kiều Văn cứ cười khanh khách. Với một con người thích sự im lặng như Tử Hàn thì cô đã cố gắng nhẫn nhịn lắm nhưng chính anh lại làm cô tức giận.

Kít!!!

Chiếc xe phanh gấp, “hạ cánh” giữa dòng xe đang nhốn nháo và cơn mưa ngày một nặng hạt. Ghế sau của xe bây giờ không phải là đầu người mà là đôi chân trắng và thon dài như con gái đang được khoe trá hình. Từ gương chiếu hậu, gương mặt của Tử Hàn nhăn nhó:

- Anh là nam hay nữ? Hay ở giữa đó?

- Ở giữa? – Kiều Văn tò mò nhìn xuống “phần dưới” của mình – Ta là nam chính hiệu mà... Nàng có cần kiểm chứng không?

- – Tử Hàn chọn cách im lặng bởi cách nói chuyện khác người của vị Thái Tử này.

Thế là Tử Hàn lại lái xe đi. Trong lòng đầy ảm ức nhưng cô vẫn thấy có cảm giác gì đó lạ lẫm len lỏi trong trái tim cô.

Kiều Văn ngồi đằng sau tinh nghịch nhìn ra phía cửa sổ. Đang hoan hỉ bỗng anh thấy lạ. Sau tấm gương này như là một thế giới hoàn toàn khác. Toàn là những tòa nhà cao tầng, những dãy nhà san sát nối tiếp nhau. Kiều Văn bỗng gãi đầu khó hiểu. Kéo cái quần lên nhìn chân mình, anh rơi vào trạng thái im lặng.

- Vô Danh à....

-

- Vô Danh à...

-

Kiều Văn nhăn mặt:

- VÔ DANH!!!!

- Hả? – Tử Hàn giật bắn mình, trả lời anh một cách nhanh chóng

- Ta hỏi nàng này! Lúc này nàng có làm gì ta không đó?

Đang thương tiếc cho cái lỗ tai ngàn vàng của mình thì cô nghe thấy anh hỏi như vậy. Cô vội quay lại nhìn anh với một bộ mặt gian:

- Anh nghĩ tôi làm gì anh nào?

Kiều Văn bĩu môi:

- Biết đâu được đấy! Người càng đẹp càng gian tà. Nàng đẹp như thế nhờ nàng sàm sỡ ta thì sao?

Tử Hàn nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai mình. Thật ra thì lúc này cô chỉ nhìn anh một cách thăm dò. Liệu có gọi là sàm sỡ không nhỉ?

Lấy lại bình tĩnh Tử Hàn trả lời:

- Đâu phải loại như anh mà sàm sỡ cơ chứ! Đường đường là đài cát, trai đẹp đâu thiếu!

- Ta đẹp trai, đào hoa như thế này... Nàng “thèm” ta đi nhé!

Tử Hàn chột nhếch mép cười:

- Tí nữa tôi sẽ cho anh vào trại thương điên...

- Vậy là nàng nhận nàng nuôi ta? – Khuôn mặt ngây ngô của Kiều Văn làm Tử Hàn chột dạ đến mấy lần.

- À... ờ ... thì...

Quả nhiên ông trời thương nàng chứ không thương hấn. Đúng lúc này, chiếc xe đã đến Viện Khoa Học. Nàng thở phào nhẹ nhàng, mở cửa xe bước xuống.

Cơn mưa có vẻ đã nguớt, không còn ào ào vội vã nữa. Mở cửa xe kéo Kiều Văn xuống :

- Thái Tử xuống xe nhanh lên!

- Ta không xuống nếu nàng không nhận nuôi ta! – Khuôn mặt ngây ngô kia giờ đã biến mất và thay vào là khuôn mặt chắc nịch.

- Hầy! Lẳng nhăng quá! Được rồi...nuôi thì nuôi! Gọi mẹ đi.

Kiều Văn ngớ người:

- Ô... Sao lại là gọi mẹ?

- Vì mẹ nhận nuôi con mà! – Khuôn mặt bình thản đến cực độ.

Còn anh thì mím chặt môi, rồi lại nũng nịu:

- Nàng nuôi ta thì phải gọi ta là phu quân chứ...

Tử Hàn bĩu môi lắc đầu. Vừa quay đầu lại với anh ta thì đập vào mặt cô là một cơ thể săn chắc. Ngược hẳn ánh mắt của mình lên khuôn mặt anh, Tử Hàn giật mình, lùi lại phía sau:

- Nam Hoàng....

- Sao lúc này em cúp máy bất ngờ thế?

- Anh kia! Sao lại bắt nạt nường tử của ta như thế? – Không biết Kiều Văn từ đâu chen vào làm Tử Hàn nghe xong mắt đã đập đầu vào cái cửa xe....

Tử Hàn khó xử bèn kéo tay Kiều Văn vào trước. Trong lòng cô lúc này như mở cờ, chính cô cũng không hiểu nổi mình đang nghĩ gì.

- Vô Danh à! Có một chuyện ta chưa hỏi nàng. – Kiều Văn lên tiếng

- Hỏi đi!

- Sau khi ta bị ngã từ trên núi xuống vực thẳm. Thì vực thẳm này lại có một nơi phát triển tốt như này sao ta không biết? Mới lại trên chân ta đang có một vết thương sao giờ không thấy?

Bước chân của Tử Hàn vội khựng lại. Cô nhăn mặt:

- Vực? Hay anh ngã từ trên cây xuống nên đầu óc có vấn đề?

- Thật mà! Ta bị một nhóm thích khách không biết của ai đến rượt ta khi ta đang đi săn một mình trong rừng...

- Hay là anh mơ? – Ánh mắt ngờ vực của Tử Hàn quan sát từ đầu đến cuối của anh giờ cô mới thấy anh quen quen. – Đi theo tôi!

Chả đợi Kiều Văn trả lời thì cô đã kéo anh sên sệt vào phòng Nam Hoàng. Nhìn xung quanh cô đã thấy Nam Hoàng ngồi gác chân lên bàn, một quyển sách đang mở che trên mặt anh. Cô khâm phục khả năng nhanh nhẹn của Nam Hoàng và tốc độ ngủ của anh. Không dám làm phiền đến anh, kéo tay Kiều Văn đến chỗ máy tính...màu hồng.

Mở tập file, cô ngạc nhiên thấy người trong hình vẽ giống y như đức Kiều Văn. Càng nhìn càng thấy giống. Kiều Văn cười toe toét, chỉ tay vào màn hình:

- Đây là ta nè! Hôm đó ta đang đi thì gặp một người tự xưng là họa sĩ xong rồi người đó bảo ta làm...à...làm “mẫu-đờ” cho.

- Gì? Thời đó đã có model rồi sao?

- Ta cũng chẳng biết cái đó là gì thôi thì người ta bảo gì làm đó!

Kiều Văn cứ nhìn chăm chăm vào máy tính ngắm chân dung của mình, ánh mắt ánh lên vẻ tự hòa.

Đang nghiền ngẫm thứ gì đó thì sau lưng là tiếng nói quen thuộc của Nam Hoàng:

- Vậy thì Kiều Văn đang là người trong hành trình dịch chuyển không gian thời gian phải không? Tử Hàn

- Dịch chuyển cái gì cơ? – Mặt Kiều Văn dần thối nhìn Nam Hoàng rồi lại nhìn Tử Hàn.

Tử Hàn ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài gật nhẹ cái đầu. Đứng dậy cô nhìn vào Kiều Văn rồi liền một mạch kéo anh chạy đi. Sau lưng là tiếng gọi í ới:

- Hai người đi đâu thế?

- Nghỉ làm! – Cô trả lời một cách thờ ơ.

Chạy được một đoạn thì Kiều Văn mới lên tiếng:

- Dịch chuyển không gian và thời gian là cái gì vậy?

Dừng lại trước chiếc xe của mình, lúc này cô mới đủ bình tĩnh để trả lời anh:

- Là một người đi từ không gian này đến không gian khác. Hoặc đi từ thời gian này đến thời gian khác. Và đến đây bằng một cách nào đó!

- Vậy ta là...

- Anh là anh! – Tử Hàn mở cửa chiếc xe của mình, ngồi vào xe rồi mới đưa mắt liếc nhìn anh, bảo anh vào xe.

Không phải nói đến khuôn mặt đang phụng phịu kia, hình như anh ta đang thầm trách cô không hiểu ý anh ta. Nhưng cái khuôn mặt ấy nhanh chóng chuyển thành sáng ngời:

- Nàng bảo tên nàng là Vô Danh mà ở đây bằng tên và anh gì gì đẹp trai vạm vỡ đó lại gọi là Tử Hàn.
- Tôi là Tử Hàn mà... Vô danh gì đâu? Anh hiểu lầm ý tôi thì có!

Nói rồi chiếc xe cũng chạy bỏ lại cái khuôn mặt có phần đanh lại của Nam Hoàng. Sau lưng anh lại là một khuôn mặt trái xoan, với đôi mắt to tròn và long lanh ngấn lệ kia thật đáng thương tâm. Cô ta không nói gì mà chỉ ngồi thụp xuống, cắn chặt đôi môi để không bật ra tiếng khóc...

3. Chương 3: Thay Đổi!

Chap 3: Thay đổi!

- Anh mặc bộ quần áo này vào đi xong rồi tôi đưa anh đi cắt tóc! – Tử Hàn ném vào Kiều Văn một bộ quần áo nam nhìn có vẻ khá nhẹ nhàng nhưng đầy nam tính.

Còn anh thì không ngừng suy nghĩ. Cứ nhìn cô rồi lại nhìn bộ quần áo. Tử Hàn nhăn mặt:

- Sao? Có điều gì khó ở à?
- Thay đồ ở đâu?
- Thì thay luôn ở đây đi! – Tử Hàn nhún vai, khuôn mặt gian tà của cô lại hiện lên mặt kèm theo cái nhếch mép đáng yêu chết người.
- Sao nhìn nàng gian vậy >”< nhớ=“” nàng=“” nhìn=“” thấy=“” hết=“” thì=“”>

<>Cô nghe vậy thở dài, đưa tay lên day day thái dương rồi nhìn bộ mặt ngây ngô đang nhăn nhó kia mà chỉ muốn ném vào mặt anh một thứ gì đó:

- Tôi không nhìn đâu! Tôi không hứng thú với loại có sắc đâu.

<>- Nàng nhìn là nàng phải có trách nhiệm với ta đó!

<>- Khổ! Thay đi...lãng nhăng quá – Chẳng biết do điều gì mà mặt cô nóng lên, có vẻ hơi ửng đỏ.

<>Nói rồi cô, quay lưng lên để che giấu cái bộ mặt đỏ. Chẳng biết anh thay đến đâu rồi nhưng đúng lúc cô quay lại:

<>- À đúng... r...ồ...i!! – Mồm cô há hốc nhìn cái thân hình tưởng mảnh mai mà săn chắc không tưởng. Các cơ đều rất quyến rũ...

<>Nhưng rồi... 1...2...3...

<>- Aaaaaaaaaaaaaa.....!!! – Theo quán tính... cả hai cùng hét lên.

<>Tử Hàn thì lấy hai tay che mặt còn Kiều Văn thì lấy hai tay che thân mình. Nín thở đôi chút:

<>- Tử Hàn à!!! Giờ nàng phải có trách nhiệm với ta thật rồi đó! – Kiều Văn lấy lại bình tĩnh mặc chiếc áo phong màu trắng nhưng lại khá bắt mắt bởi họa tiết trên áo.

<>Còn Tử Hàn thì bỏ hai tay khỏi mặt rồi lầm lì bảo:

<>- Gì chứ! Không có chuyện đó đâu!

<>- Nếu nàng không muốn thì nàng cho ta xem thân trên của nàng đi chứ! Cho nó công bằng.

<>- Anh... – Mặt cô méo lại – Tôi thề là tôi chưa thấy gì.

<>- Không biết! Một là nàng cho ta xem thân trên. Hai là phải có trách nhiệm với ta. – Lần này lại là anh có vẻ gian gian nhìn xoáy vào chiếc áo kẻ màu tím của cô.

<>Nhận thấy ánh mắt có vấn đề kia, mặt cô đành lại quay thẳng lên trên, nhìn mặt cô đang hiện rõ hai chữ “sẽ nhường, sẽ nhịn”:

<>- Tôi sẽ có trách nhiệm với anh! Đúng là...

<>Nói rồi, chiếc xe chạy thẳng một lèo đến hiệu cắt tóc. Bước chân xuống xe cô cười mỉm cười tiến vào. Sau lưng lẻo đẻo một bóng ma đang hờn hờ vì cuối cùng có người đã chịu trách nhiệm với mình. Bà chủ hiệu cắt tóc vội vàng chạy ra đón tiếp:

<>- Tử Hàn bàn là! Cháu đến rồi đó hả? – Bà Triệu vừa kéo tay cô vừa mỉm cười toe toét nhìn người đàn ông đẹp trai kia – Trời hôm nay đẹp đến mức, Tử Hàn còn mang thú cưng kia đến cho ta cơ mà!

<>Ánh mắt kia của bà cô làm Kiều Văn có phần ái ngại, anh cười gượng. Tử Hàn lúc này mới lên tiếng:

<>- Bà Triệu cắt tóc ngắn cho bạn cháu cái nhá!

<>Vừa dứt lời thì bàn tay bà Triệu rời khỏi eo Tử Hàn mà chuyển xuống cái rắn chắc kia:

<>- Gái à! Gái để ta cắt tóc cho nhé! Mái tóc này mà cái cắt ngắn thì phí của lắm. Gái có định...

<>Chưa kịp nói hết câu thì:

<>- Hả? Cắt...tóc à? Sao lại thế này? Mái tóc quý này không thể tùy tiện cắt được!

<>- Cắt đi! Không thì không có trò trách nhiệm đâu! – Cái ánh mắt màu xám kia lạnh lạnh cười mỉa mãn khi cuối cùng nàng cũng đã trả thù được anh ta.

<>Kiều Văn bị kéo và trong miệng cứ kêu gào:

<>- Khônggggggggg!! Mẫu thân, phụ thân cứu connnnnnnn!!!

<>Nhìn bộ dạng mặt mũi nước mắt nước mũi tèm lem mà bà Triệu thấy thương thương:

<>- Tử Hàn bàn là à... Hay là tha cho cô ấy đi. Nhìn nó kìa, nó quý lắm sao mà phải cắt đi.

<>- Bà cứ để con!

<>Nói rồi Tử Hàn nhanh nhẹn kéo anh ta lại gần mình. Vuốt lên mái tóc của anh, rồi đến cái cằm, làn da anh mát và mềm mượt làm cô thích thú. Nâng cằm anh lên, hai má của anh có chút ửng hồng. Nhếch mép cười điệu cười quyến rũ, ghé sát khuôn mặt của mình đến gần tai anh. Tử Hàn thì thầm điều gì đó vào tai anh.... Xong, cô nháy mắt tinh nghịch và đương nhiên không ai nghe thấy câu nói đó trừ hai người.

<>Mặt Kiều Văn cứng đờ, đỏ như gấc, rồi lại ngoan ngoãn ngồi lên ghế như bị thôi miên. Và rồi những sợi tóc mềm mượt thơm ngát rơi xuống. Mái tóc này đã được nhét vào túi cho anh ta mang về.

<>Cuối cùng thì cũng đã xong. Mái tóc dài mượt duyên dáng giờ đã thay vào là một mái tóc trẻ năng động. Bà Triệu nhăn mặt nhìn:

<>- Hóa ra! Con là con trai sao? Vậy sao con nuôi tóc.

<>- Thì mái tóc bạn ý đẹp như vậy cắt đi tiếc mà bà Triệu!

<>Kiều Văn thở dài rồi lại đỡ dẫn cùng Tử Hàn bước vào xe. Chiếc xe lại bon bon trên đường chạy đến một cửa hàng quần áo.

<>- Anh không thể mặc như này được, phải thay đổi!

<>- Nàng trả ta tóc đi! Huhu...!! – Mặt Kiều Văn mếu máo.

<>- Trời ạ! Con nít hay sao mà khóc lóc mãi vậy! Tôi đã chịu trách rồi thì nghe lời tôi đi!

<>Thế rồi Kiều Văn lại giả đáng thương, lúi thủi đi sau Tử Hàn. Bước đến cửa hàng quần áo ai cũng nhìn chằm chằm vào đôi trai tài gái sắc này. Khuôn mặt baby của Kiều Văn giờ trông thật thảm thương.

<>Anh liên tục được Tử Hàn ngắm vào chọn quần áo cho. Sau 30 phút đối với anh là cực hình thì anh cũng xuất hiện trước mặt Tử Hàn là một chàng trai lịch lãm, đôi mắt nâu quyến rũ. Bộ vest này rất hợp với anh. Tử Hàn cười mỉm rồi tiến đến chỗ anh:

<>- Bộ này đẹp lắm đó! Thế là đã có năm bộ rồi! Xem nào... Á!!

<>Bất ngờ cánh tay của cô bị ai đó lôi đi vào phòng thay đồ. Đưa ánh mắt hồ hững lạnh lùng kia lên nhìn anh, cô thở phào:

<>- Làm tôi hết hồn!

<>- Có hai lúc mà nàng hiền nhất! Lúc ở phòng thí nghiệm vào lúc này! – Kiều Văn ép Tử Hàn vào góc tường, ánh mắt anh nhìn xoáy vào cô.

<>Rồi anh tiến gần vào khuôn mặt cô. Tử Hàn vẫn mang cái vẻ hồ hững không bận tâm đến anh. Cứ một lúc hơi thở anh dồn dập thở vào mặt thì...

<>- Mà chờ tao đi thay đồ...ồ...!

<>Một giọng nói lạ hoắc vang lên khiến hai ánh mắt nhìn lại, một cô gái có đôi mắt to tròn và đôi môi tím khá đáng yêu. Mái tóc xoăn đuôi light đỏ làm nổi bật khuôn mặt trái xoăn của cô. Cô gái ấy cười gượng:

<>- Xin lỗi ạ! – Cô ấy cuối gặp người xin lỗi, khuôn mặt đỏ ửng lên vì ngại – Hai anh chị cứ tiếp tục!

<>Và cánh cửa đóng lại đóng lại. Tử Hàn và Kiều Văn đều quay lại nhìn nhau với ánh mắt kì lạ. Và hình như lúc này Kiều Văn mới biết mình ở trong phòng thay đồ nữ cùng với Tử Hàn. Ánh mắt sắc lạnh của cô bỗng trợn tròn lên đẩy anh ra và thoát khỏi căn phòng. Cô nhăn mặt:

<>- Mình vào đây từ lúc nào nhỉ?

<>- Tiểu thư kia làm mình mất hứng quá! Đang định gỡ trò... - Kiều Văn bỗng dừng lại bởi vì đôi tay của Tử Hàn đang ôm lấy cổ mình và lắc thật mạnh.

<>- Anh nói gì cơ? Bộ anh muốn chết phải không? Được rồi! Tôi cho anh toại nguyện!

<>

<>Cứ như thế cho đến lúc khuôn mặt của Kiều Văn tái mét thì Tử Hàn mới buông anh ra....

4. Chương 4: Chào Mừng Anh Đến Với Thế Giới Này

Chap 4: Chào mừng anh đến với thế giới này

Tia nắng cuối cùng cũng lụi tàn sau một ngày mệt mỏi vừa mưa vừa nắng. Chiếc xe vẫn chạy bon bon trên một con đường đầy những cây phong đang ngả ngàng sang màu đỏ. Dừng lại trước cổng xám của một biệt thự, một giọng ngây ngô vang lên:

- Ái chà! Nàng cho ta hẳn một cung điện nguy nga như này cơ mà! Nhìn giống...

- Lâu đài phải không?

Tử Hàn mỉm cười nhìn biệt thự giống lâu đài này. Với kiến trúc cổ đại, xung quanh là những cây hoa giấy ra hoa quanh năm với cách chăm sóc đặc biệt thì căn nhà nổi trội nhất ở đây. Không chỉ như thế, bãi cỏ xanh được làm theo kiểu ruộng bậc thang với chiếc xích đu màu trắng quần những dây leo giả.

Mở cánh cửa là hàng cây xanh ngắt, có lẽ buổi trưa ở đây sẽ rất thoải mái. Kiều Văn reo lên vui sướng như một đứa trẻ:

- Nàng tốt quá à nha! Cho ta hẳn một cung điện để ở!

- Gì? – Mặt cô danh lại – Tôi cho anh cung điện nào... Đây là biệt thự! Mới lại nó là của tôi chứ không phải của anh.

Vừa dứt lời cũng là lúc khuôn mặt xỉ xuống của anh xuất hiện, anh từ từ tiến vào mở cánh cửa. Anh loay hoay mãi chả được bèn đập một cái vào cánh cửa. Cánh cửa bật tung, đập vào một cái gì đó nói được:

- Á!!!

Tử Hàn đang nghịch cái điện thoại thì giật mình bởi tiếng kêu đó. Vợ chạy vào trước cửa thì trước mặt cô là cô giúp việc với Kiều Văn đang nằm ôm nhau một cách vô tình. Tử Hàn thở dài:

- Hai người mới quen nhau mà...không nhất thiết phải làm việc đó ở đây đâu!

Lúc này Kiều Văn mới nhận ra một tay mình đang ở trong chiếc áo phong của cô giúp việc. Mặt cô đỏ ửng, thẹn thùng làm Kiều Văn vội giúp tay ra:

- Ta ta... xin lỗi!

- Không sao... Tên em là Triệu Vy! Có gì thì anh cứ liên hệ cho em... - Triệu Vy túm lấy cà vạt, thì thầm vào tai Kiều Văn – Em thích anh! Hôm nào tiếp tục nhé...

Mặt Kiều Văn đỏ au nhìn cái dáng người ông ọ bước đến chỗ Tử Hàn gật đầu chào nhã nhặn rồi quay lại liếc nhìn, nháy mắt với anh. Cái bóng vừa thoát khỏi căn biệt thự thì mặt Kiều Văn lạnh tanh, giọng run run:

- Triệu Vy bị gì vậy?

- Cô ả mê anh rồi đó! – Tử Hàn nhún chân treo cái túi lên cao cao. Động tác này làm cô khoe thân người mảnh mai của mình – À mà... Anh có “dê” không đó?

- Có...đôi chút – Anh gãi đầu gượng gịu nhìn khuôn mặt đang ái ngại của Tử Hàn.

Cô thở dài:

- Cứ tưởng ngày xưa không “dê” hóa ra thì do gien cả. Mà thôi đồ này thay đi. Phòng tắm ở trên lầu.

Lục trong chiếc túi màu trắng, cô ném vào anh một bộ đồ ngủ khá dễ thương. Kiều Văn đón lấy bộ áo rồi xoa mặt mình, khuôn mặt anh nhẵn lại:

- Sao lại mà hồng với có hình con mèo đeo nơ như này?

- Anh giống con gái nên tôi mua tặng anh đó mà! Mặc đi... anh sẽ dễ thương lắm đó. À mà đó là mèo Kitty.

Tử Hàn cười mỉm, tiến lại chỗ anh. Đúng lúc anh đang ngẩn ngơ ngồi thì cô xoa đầu anh một cách dịu dàng và “ngọt ngọt”.

- Vô Danh à... nhầm... Tử Hàn à! Nàng... tắm cùng ta đi, ta không quen tắm một mình.

Đang định tiến vào phòng mình thì câu nói đó làm Tử Hàn khựng lại. Cô nuốt nước bọt, bình tĩnh quay lại cười gượng nhìn anh:

- Anh chắc chứ!

- Ta chắc mà... Nàng cứ tin ở ta. Chúng ta có thể...

Kiều Văn nháy mắt ám chỉ làm Tử Hàn mặt mũi tối sầm lại. Tử Hàn đơ năm giây rồi lấy lại bình tĩnh thật sự, cô nở một nụ cười gian:

- Được rồi nếu anh thích thì tôi với anh sẽ lên trên tầng ba tắm chứ không phải trong buồng tắm nữa!

Nói rồi Tử Hàn vội kéo tay Kiều Văn lên tầng ba.

Giờ trước mặt hai người là một không gian hoàn toàn khác. Một bể bơi được lát bằng những viên đá cẩm thạch. Đường dẫn đến với làn nước trong xanh kia là một thảm sỏi với những cây giả xanh làm vật trang trí. Kiều Văn thích thú:

- Chà chà... Cứ tưởng nó là sông. Ai ngờ đẹp hơn cả sông.

- Ai lại mang cả con sông vào để trong nhà cơ chứ? – Tử Hàn mặt tỉnh bơ, cởi bỏ chiếc áo khoác màu da mỏng manh bên ngoài.

Kiều Văn thấy vậy cũng làm theo. Anh cởi bỏ chiếc áo lê, giờ trên anh chỉ động chiếc áo sơ mi được bỏ qua hai khuya cài.

Nhìn thân hình quyến rũ đó mà Tử Hàn chợt bật cười:

- Tôi nghĩ anh mặc vest đẹp hơn đó! Tôi có nhét bộ vest lúc ở cửa vào cho anh đó!

- Nhưng mà...

- Yên tâm! Tôi đổi lại thành quần rồi! Mà lúc đó anh mặc quần mà..

-

- Đi bơi ai lại mặc như này. Cởi nốt áo ra đi! – Mặt Tử Hàn lại gian gian – Hay để tôi cởi hộ cho...

Kiều Văn ngây người rồi mỉm cười tủm tỉm gập đầu, dang hai tay ra. Những ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng không bị dính hóa chất nhiều của Tử Hàn từ từ cởi bỏ chiếc áo sơ mi của anh. Kiều Văn mặt càng ngày càng gian hơn:

- Vậy để ta cởi đồ cho nàng luôn nhé! – Vừa nói tay anh túm lấy áo Tử Hàn mà vén dần.

Tùm!!!

Mặt Tử Hàn tối sầm, neho mắt nhìn những giọt nước đang bắn lên tung tóe. Cô từ từ kéo cái áo đang bị vén dở. Xoa xoa cái bụng phẳng lì, đang réo lên tiếng “đói” của mình:

- Tắm xong thì lên ăn nhé! Tôi đói rồi đấy.

Vừa quay người lại, và nhếch mép cười. Bỗng đôi chân của cô bị một bàn tay nắm kéo lại một cách bất ngờ. Cô mất thăng bằng và một lần nữa...

*Tùm

*

Màn nước bắn tung tóe. Thân hình chuẩn của Tử Hàn đang vùng vẫy vì bị sặc nước. Bỗng một vòng tay ôm qua eo cô, kéo cô ngẩng lên khỏi mặt nước lấy hơi thở.

Trong cái mệm mại của bản thân là thân hình quyến rũ của Kiều Văn đang nhìn cô say đắm. Anh ta mỉm cười:

- Nàng chơi xấu à nha! Giờ thì đến lượt ta... - Giọng anh nhỏ dần, chứng tỏ anh đang nguy hiểm dần! ==

Tử Hàn vừa kịp lấy hơi thở thì nhanh như cắt Kiều Văn lại kéo cô xuống màn nước. Ánh mắt cô gắng mở ra trong nước, nhìn thấy nụ cười thích thú của anh.

Còn trong mắt anh là một cô gái đang gắng sức giữ hơi thở của mình. Nhìn mái tóc đen của cô đang bông bênh trong làn nước. Đôi mắt xám vô tình của cô đầy sự van xin. Trông cô như một thiên thần “hiện đại” với anh.

Anh dần dần tiến tới bờ môi đang mím chặt của cô. Vuốt lên mái tóc của cô, anh ôm lấy khuôn mặt trái xoan của cô. Môi anh và môi cô chạm nhau. Nụ hôn này ngọt ngào và có sự thanh mát kì lạ. Anh nhắm nghiền mắt, còn cô thì lại mở to đôi mắt xám lên vì ngạc nhiên. Giờ dưới bề bơi là một hai người đang quấn lấy nhau, trao nhau nụ hôn đầu đời.

Kiều Văn thì say đắm với nụ hôn này, Tử Hàn thì ngày một kiệt sức vì mất hơi nhưng lại không nỡ rời anh. Chính cô cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì. Cô mất sức dần rồi lịm đi trong vòng tay của nước và của anh...

5. Chương 5: Thật Kỳ Lạ! Nhưng Có Lẽ Ta Thích Nàng!

Chap 5: Thật kì lạ! Nhưng có lẽ ta thích nàng!

Tử Hàn từ từ mở đôi mắt của mình ra. Cô choáng váng nhìn cảnh vật xung quanh. Nhưng thứ đập vào mắt cô đầu tiên lại là bộ quần áo ở bể bơi. Cô rùng mình, sờ xuống người mình rồi lại thở phào nhẹ nhõm. Cô nheo mắt nhớ lại những gì đã xảy ra

“ – Tử Hàn!! Trời ạ! Ta xin lỗi... Nàng mau tỉnh lại đi

Kiều Văn đang ra sức gọi tên cô. Anh làm mọi trò để cô nôn ra đồng nước kia. Nào là vuốt lưng, đặt nằm sấp, ấn vào ngực... Cuối cùng là hô hấp nhân tạo. Sau khoảng hai đến ba phút như vậy thì cuối cùng cô cũng đã nôn hết đồng nước đó ra. Cô mở mắt hờ hững nhìn anh rồi lịm luôn.”

Tử Hàn rùng mình khi nhớ lại trong lúc mình đang nửa mơ nửa tỉnh. Cô nheo mắt khi thấy đây là phòng của mình. Bên cạnh cô là bộ mặt của thiên thần đang ngủ. Cô gãi đầu ngượng ngịu, tiến lại gần phía anh, nhìn anh một cách chăm chú.

Bất chợt cô nhìn xuống đôi môi của anh. Đôi môi mỏng, có màu hồng đang mấp máy. Tử Hàn bỗng đỏ mặt khi nhớ đến nụ hôn lúc ở bể bơi rồi lại bật cười khi thấy nó khá thú vị.

Cô tiến lại gần quan sát anh. Đôi lông mi còn ướt ướt. Anh lúc ngủ đang cau mày lại. Với mái tóc được cắt ngắn trẻ trung thì anh đang toát vẻ nam tính khá hấp dẫn. Đang chăm chú thì...

Chụt!!!

Tử Hàn đứng hình nhìn bộ mặt gian xảo của Kiều Văn. Anh vừa làm gì cô? Anh lại vừa.. hôn lấy cô. Đang bị chi phối bởi vẻ bất ngờ thì bỗng dưng vòng tay anh vòng qua ôm lấy eo của cô. Kéo cô lại sát người, ánh mắt anh lên lời nói “Anh biết anh hấp dẫn mà!” làm cô đỏ mặt. Nhưng cô lại không thể cưỡng lại anh, cưỡng lại hương cơ thể của anh.

Kiều Văn kéo cô xuống giường rồi đè lên người cô, vuốt tóc cô. Tử Hàn cười gượng:

- Tôi bắt đầu nghi ngờ...anh không phải người thời xưa đâu nhé!
- Đúng thế mà! – Kiều Văn tiến lên hôn lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng và ngọt ngào – Ta nói thật chứ ta đã xuyên không rất nhiều lần.

Tử Hàn bỗng tức giận, sức tỉnh và đập anh ra:

- Vậy anh đã làm trò này với bao nhiêu người rồi hả?

Kiều Văn do bị đập bất ngờ nên nằm chổng chơ trên chiếc giường. Anh xoa đầu mình:

- Thật sự thì chưa ai cả? Ta đã từng xuyên không cùng đoàn người ở thời xưa nhưng họ luôn bảo đó là một thế giới mới mà chỉ có ta với họ mới đến được... Họ dạy ta những thứ mà có lẽ nếu dùng ở cung sẽ biến mình thành người khác và giống người điên... Nhưng họ luôn bảo là tất cả chỉ là mơ, chỉ là do ta tự tưởng tượng ra!

Tử Hàn ngẫm nghĩ từng lời nói của anh:

- Vậy có nghĩa là anh đã đến nơi này?
- Chưa từng – Kiều Văn tiến đến gần cô – Vì nơi này có nàng nên ông Trời đã cho ta gặp nàng. Và có lẽ... Ta thích nàng mất rồi!

Nói rồi anh vừa tiến vừa kéo cô lại gần. Định đặt lên môi cô một nụ hôn nhưng có lẽ là... Tử Hàn mỉm cười đưa tay làm ám hiệu dừng lại, rồi cô đảo mắt ra ngoài. Kiều Văn nhăn mặt nhìn ra ngoài. Trước mắt họ là Nam Hoàng.

Kiều Văn đỡ người vì sự xuất hiện đó. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng đang xen lẫn chút tức giận. Không biết tự bao giờ, Tử Hàn vươn đôi tay của mình lên ôm cổ anh, kéo anh lại gần và chính cô là người hôn lên môi anh. Trước sự ngỡ ngàng của cả Kiều Văn lẫn Nam Hoàng là sự hờ hững trong ánh mắt của cô đang nhìn Nam Hoàng.

Nam Hoàng mặt mũi tối sầm lại, giật lùi bước loạng choạng suýt ngã. Anh chỉ còn cách kìm lại giọt nước mắt kia mà bỏ chạy...

Tử Hàn ần nhẹ Kiều Văn ra. Đầu tóc Kiều Văn rối mù, mặt mũi đỏ gay. Tử Hàn ngồi dậy, đứng xuống khỏi giường:

- Dù sao thì... Tôi cũng rất quý anh! Nên tôi chấp nhận câu tỏ tình vừa rồi. Và tôi chưa xử lý việc anh tự ý thay đồ cho tôi đâu!

- ...

Kiều Văn lằng lằng như ở trên chín tầng mây. Anh chẳng nói được gì cả, nằm vật xuống giường khi bóng dáng cô từ từ rời khỏi.

Cạch!! Tiếng cửa đóng. Kiều Văn hét lên sung sướng....

30 phút sau

- Kiều Văn! Anh đói thì qua đây tôi nấu cho ăn.

Cửa phòng bật ra. Trước mặt Tử Hàn là một bóng chàng trai đang ôm lấy cái chăn len to cười cười. Thấy tiếng Tử Hàn gọi, Kiều Văn choàng tỉnh hơn hờ chạy lại ôm lấy cô:

- Về chuyện thay đồ cho nàng ý... - Kiều Văn ghé sát vào tai cô, nói thật nhẹ nhàng – Đẳng nào ta cũng nhìn thấy hết rồi! Nàng cho ta luôn nhé!

- Cho gì?

- Thì... - Ánh mắt nâu anh nhìn xoáy vào ngực cô – Thân hình này!

Tử Hàn cứng đờ người khi nghe thấy câu này. Và “1...2...3”

Cốp!!

- Đau á à! – Kiều Văn xoa xoa đầu mình, mặt mếu máo nhìn Tử Hàn.

Tử Hàn phớt lờ anh. Trên bàn bếp là một nồi cà ri thơm phức hấp dẫn người ngửi thấy. Còn anh thì đang bắt đầu hứng thú với căn bếp này. Đi đến gần Tử Hàn, anh ôm lấy cô rồi thì thầm vào tai:

- Sao nàng không có người hầu à?

- Có mỗi Triệu Vy thôi... Còn về chuyện cho thân hình thì nếu muốn làm chuyện đó thì cứ làm với Triệu Vy ý! – Tử Hàn hờ hững trả lời anh.

Cô không còn để ý đến khuôn mặt đang ủ rũ của anh nữa. Anh rời khỏi cô tiến đến chỗ có những chiếc thìa:

- Cái này là thìa nê... Cái này ... cái này là cái gì hả Tử Hàn?

- Thìa! Cái này dùng để xúc đồ ăn... - Vừa quay ra nhìn anh thì cô đánh rơi cái muỗng trên tay...

Kiều Văn lè lưỡi, nhắm tịt hai mắt lại. Hai tay cầm lấy hai cán thìa, để cho lưỡi thìa chạm vào dưới bầu mắt của anh. Tử Hàn che miệng, tủm tỉm cười. Cô lấy chiếc Samsung của mình ra và bấm một kiểu ảnh của anh.

Tách!... Ảnh đã được lưu!

- Cái gì vậy? – Kiều Văn giật mình choàng tỉnh.

Chẳng bận tâm đến mọi thứ xung quanh, Tử Hàn bưng ra hai đĩa cơm cà ri thơm phức, được trang trí khá đẹp, hấp dẫn người ăn. Anh thì há hốc, chạy thật nhanh vào bàn nhìn đĩa ăn. Tử Hàn giật lấy một trong hai cái thìa của anh, rồi bảo:

- Đây là cà ri. Ăn thử đi! Tôi dám cá anh chưa ăn món này bao giờ!

- Thật á ngại khi phải để nàng tự tay nấu cho ta ăn. Vậy để bớt á ngại ta xin ăn ngay ạ! – Anh cuối xuống thật lễ phép rồi sắc thái anh thay đổi ngay lập tức. Tay cầm cái thìa, tay giữ đĩa, ăn thật chậm rãi rồi nhanh dần, nhanh dần.

Tử Hàn chưa kịp động đũa thì Kiều Văn đã no căng cả bụng. Cô cứng họng chả nói được lời nào. Hai mắt cứ trợn tròn nhìn anh. Chợt giọng nói của Kiều Văn làm cô bừng tỉnh:

- Cảm ơn nàng! Chỉ hôm nay ta ăn như thế thôi. Thật sự nàng bỏ đói ta lâu rồi.
- Đứng lại! – Tử Hàn dơ tay túm lấy áo anh, mặt mũi cô cứ lạnh tanh – Rửa chén đi!
- Nhưng nhưng... Ta không biết rửa. Hay nàng rửa bát hôm nay rồi mai ta rửa nhé!
- Không. – Tử Hàn dứt khoát trả lời – Chả lẽ tôi chưa ăn mà phải dọn dẹp chẳng?

Kiều Văn suy nghĩ một chút rồi vỗ tay một cái thật to, đầu anh đang sáng bừng một kế hoạch:

- Vậy thì. Ta sẽ hát cho đến khi nàng ăn xong và hoàn thành việc rửa chén.

Cô nghe thấy lời đề nghị khá thú vị, bèn đảo mắt qua lại rồi gật đầu đồng ý.

Giọng ca kia cất lên làm Tử Hàn sững người. Cô ngậm chiếc thìa mà tâm trí không biết ở đâu.

Cái giọng hát đầy cảm xúc. Khuôn mặt anh đang cười rất vui vẻ vậy mà lại mang một giọng hát vô cùng lạnh lùng. Uống ly nước lạnh, cô nhắm mắt vì giọng hát quá đời quen thuộc này. Hình như cô nghe thấy nó rồi. Nó xuất hiện trong những giấc mơ ngày bé của cô...

6. Chương 6: Duyên Số

Chap 6: Duyên số

Cơn gió lạnh thổi làm Tử Hàn tỉnh giấc. Cô nằm trên chiếc giường công chúa của mình. Bước chân xuống giường, thứ đầu tiên chân cô chạm vào không phải là sàn gỗ lạnh quen thuộc mà là một làn nước, ngập đến cổ chân của cô.

Ngẩng đầu lên, trước mặt cô là chiếc gương. Trong gương là hình ảnh cô bé chỉ chừng 10 tuổi, mặc chiếc váy công chúa màu hồng.

Tử Hàn tiến lại gần chiếc gương, chạm ngón tay nhỏ bé của mình lên mặt gương nhẵn bóng. Một cảm giác gần gũi quen thuộc mà cô không thể nhớ nổi. Bỗng giọng nói quen thuộc vang lên:

- Hàn Nhi!

Tử Hàn giật mình, nấc lên một tiếng. Cô mộng mị khi nghe thấy cái tên Hàn Nhi, nghe thấy giọng nói quen thuộc mà 15 năm cô chưa từng nghe lại. Cái bóng nhỏ bé của cô quay người lại nhìn người đàn ông đang mỉm cười hiền dịu, dang rộng vòng tay đón lấy cô. Cô chạy lên ôm lấy ông, khẽ gọi:

- Bố ... Bố Hoàng Lâm!
- Ừ! Bố về rồi nè! Hôm nay bố mang cho con một món quà đặc biệt.
- Anh à... - Một người đàn bà với những nếp nhăn đang dần xuất hiện trên mặt lên tiếng – Anh nhớ điều ước của Hàn Nhi hôm sinh nhật năm ngoái không?
- Món quà năm nay của con là một ngày bố ở bên con trọn vẹn! – Hoàng Lâm mỉm cười rạng rỡ, xoa cái đầu bé nhỏ của Tử Hàn

Hàn Nhi cười rất tươi. Nụ cười của cô làm mọi vật như sáng bừng lên. Cô âu yếm ôm lấy bố mình, đặt một nụ hôn lên má...

Thế rồi giọng ca ấy lại vang lên. Cô choàng tỉnh!

Dụi mắt mình, cô nhìn xung quanh. Ánh mặt trời đang len lỏi qua tấm rèm màu trắng. Tử Hàn thở dài rồi lại nhếch mép cười:

- Hóa ra là mơ... Vẫn giọng hát đó nhưng lại là mơ... Vậy Kiều Văn cũng là mơ.

Tử Hàn giật mình, bước chân xuống giường. Chạy vội ra khỏi phòng. Đúng, căn biệt thự vẫn vắng lặng như ngày thường.

6 giờ sáng, cô dạo bước lên sân thượng. Chỉ cần trong giấc mơ có giọng hát đó là sáng nào cô cũng lên đây như một thói quen.

Mở cửa, cô thoáng thấy lấp ló bóng dáng ai đó. Giữa một thảm cỏ nhân tạo, là một anh chàng tuấn tú, mặc chiếc áo sơ mi, quần âu, thắt cà vạt một cách lịch sự đang ngủ. Dàn hoa giấy ở đây như là một căn nhà đẹp của anh. Tử Hàn tiến lại gần. Đầu cô choáng váng khi thấy người có giọng hát đó – Kiều Văn đã ở đây.

Tử Hàn nằm xuống cạnh anh, mơ hồ nhớ lại giọng hát đó. Giọng hát lạnh đầy nỗi buồn trên khuôn mặt tươi cười vui vẻ. Thật kì lạ, trái tim cô đang loạn xạ.

Bỗng vòng tay của Kiều Văn ôm gọn lấy cô, dụi mặt vào ngực cô một cách vô tình:

- Chào người đẹp! Sáng sớm nhớ ta à mà lên đây.

- Ồ.. Thật ra tôi sợ anh chết trong nhà tôi nên tôi tìm anh thôi!

Tử Hàn ấn đầu Kiều Văn ra, ánh mắt xám của cô trở nên gượng gạo từ lúc nào cũng không hay. Cô ngồi dậy thì anh túm lấy bộ váy ngủ trắng của cô mà kéo xuống, giọng ngọt ngào của anh thì thào vào tai cô:

- Tim loạn xạ thế kia là yêu ta rồi phải không Tử Hàn bàn là!!

Bốp!!

- Nàng nên bớt hung dữ đánh ta đi! Đau quá! – Kiều Văn nằm xuống sofa của phòng khách mà xoa xoa cái đầu của mình.

Tử Hàn chẳng nói gì, khoác chiếc áo của mình chuẩn bị ra ngoài. Cô coi như không có sự tồn tại của Kiều Văn mà ra mở cửa luôn.

Cánh cửa vừa mở thì trước mặt cô là khuôn mặt cười dịu của Triệu Vy. Triệu Vy hớn hờ:

- Chị Tử Hàn à! Em đang định mở cửa.

Tử Hàn cười ngượng nhìn xuống một tay xách đồ, một tay đang cầm chìa khóa. Bỗng Kiều Văn chạy lại, ôm lấy Tử Hàn:

- Tử Hàn ơi! Cái áo này dài quá! Ô. Triệu Vy đó hả?

Tử Hàn nhìn xuống vòng tay đang ôm lấy mình. Ngón tay thì không thấy chỉ thấy tay áo dài đang ôm lấy mình. Cô ngớ người... Cái áo này của cô cơ mà.

Còn Triệu Vy thì tủm tỉm cười:

- Anh mặc áo chị Tử Hàn kia! Đáng yêu ghê!

- Triệu Vy ở nhà trông Kiều Văn nhé! – Tử Hàn xách giúp Vy một túi đồ rồi để nó vào trong bếp.

Ngoài phòng bếp là hai người đang thân mật ngồi trò chuyện với nhau. Cho đến khi cái bóng cao và gầy của Tử Hàn đứng trước cửa thì Kiều Văn mới gọi:

- Nàng đi đâu thế, bàn là! Cho ta theo với!

- Ở nhà đi! – Tử Hàn chăm chú tìm đôi guốc màu đen của mình, nhẹ nhàng đi vào đôi chân trắng ngần kia.

Cánh cửa đóng sập lại thì cũng là lúc khuôn mặt ngớ của Triệu Vy hiện lên. Trong nhà giờ lại chỉ còn lại mình cô chứ chẳng ai khác. Mặt tiếc nuối:

- Hôm nay mình đã chuẩn bị cả... Vậy mà!

Nói rồi cái bóng đó leo đèo bước vào phòng bếp. Bắt đầu công việc của mình.

- Tử Hàn chờ ta với – Kiều Văn chạy thật nhanh đến chỗ Tử Hàn

Bao nhiêu ánh mắt nhìn anh và cô. Một chàng trai có khuôn mặt khá đáng yêu và một cô gái chừng trạc chưa từng dẫn trai về nhà. Vậy mà cái bóng kia ở đâu mà ra? Họ bắt đầu xì xào bàn tán.

Tử Hàn mở cửa xe, đuối anh lên xe. Mặt mũi cô đánh lại:

- Đã bảo ở nhà vậy mà!
- Mặt mũi Triệu Vy nhìn gian lắm! Ta sợ... Mới lại ta đi để ta bảo vệ nàng thôi mà! – Anh hôn hờ ngời vào thứ mà anh gọi là quái vật ngày hôm qua.
- Chả biết ai bảo vệ ai đâu! – Tử Hàn đóng cửa xe , ngồi vào.

Lấy trong tay chiếc dây chun buộc tóc lại, cô hất sang một bên. Mái tóc đen lầy phẳng phần mùi thơm quyến rũ.

Chiếc xe lại một lần nữa chạy trên đường. Thực tình cô chả có hứng thú đi làm gì cả nên cứ chạy xe vòng vòng quanh thành phố.

Chiếc xe cứ thế đi qua bao nhiêu góc phố, bao nhiêu người, bao nhiêu căn nhà. Và thế nào chiếc xe lại dừng trước di tích lịch sử cung Ngọc Hữu.

Kiều Văn mỉm cười rạng rỡ:

- Nàng biết đường đến cung ta vậy mà để ta ngủ một mình nơi hoang vắng như vậy sao? – Kiều Văn đập cửa xe để ra – Tử Hàn, nàng mở cửa đi!
- Ngồi đó! Chờ tôi chút. – Theo thói quen, chiếc dây chun của cô lại rơi xuống.
- Mà nàng nè! Sao nơi đây lại nhiều người qua lại vậy?
- Vì nó là di tích lịch sử mà!

Tử Hàn đưa tay ra định với lấy cửa xe nhưng một tay khác của cô lại vô tình đề lên chân, và đề lên...

Mặt hai người bỗng đỏ bừng, chả ai nói một lời nào. Không khí như nóng dần lên. Nhất là mặt Tử Hàn nhìn như quả cà chua.

Bàn tay của Kiều Văn vô thức nắm lấy tay đang đề lên... của anh, hất ra lạnh lùng. Rồi ôm lấy khuôn mặt của mình, chân tay đoạn loạn xạ:

- Trời ơi!! Nàng phải có trách nhiệm với ta!! Nàng đã chạm vào “cửa quý” của ta rồi đó! Giờ nhìn nó...

Kiều Văn ôn tồn khép chân lại, tỏ vẻ thực nữ. Anh liếc nhìn khuôn mặt cứng đờ của cô. Chiếc áo khoác màu trắng của Tử Hàn dài tay kia càng làm Kiều Văn thêm nữ tính. Anh kéo khóa áo xuống, để lộ một bên vai. Khuôn mặt ngây thơ biến mất, nhìn thẳng vào ánh mắt xám u sâu của cô:

- Nàng đã thấy thềm ta chưa?

Bốp!! *Bụp!!*

Bao nhiêu ánh mắt nhìn lại. Cánh cửa xe bật mở, một chàng có khuôn mặt đẹp đang bị lộ một bên vai, máu mũi chảy ra khiến bao nhiêu cô gái thích thú nhìn và ghi hình lại. Nhưng cũng không ít ánh mắt nhìn “thứ” đã đánh anh ta như thế. Một buổi sáng hai lần bàn tán. Tử Hàn thở dài, đành kéo anh dậy và đóng cửa xe lại. Lấy hai tay tát tát vào mặt anh cho tỉnh. Nhưng kết quả thì chả có gì khả thi.

Lấy ít giấy lau chỗ máu mũi của anh thì bỗng nhiên bàn tay chắc khỏe của anh ôm lấy mặt cô và trao cô một nụ hôn bất ngờ:

- Quà buổi sáng cho nàng! – Anh nháy mắt tinh nghịch với cô

Tử Hàn mất bình tĩnh năm giây rồi anh nghe thấy lửa trong đôi mắt lạnh kia:

- Ăn đánh chưa đủ sao?
- Vì yêu nàng thì có đánh chết ta cũng đáng.

Tử Hàn đặt hai tay lên ghế của anh. Nhìn thẳng vào khuôn mặt của anh thì cô mới phát hiện ra ánh mắt của anh đang nhìn thẳng vào... ngực của cô. Cũng phải ngực cô đang ở trước mắt anh cơ mà.

Tức mình, cô ngồi xuống bên cạnh anh, thở dài:

- Người xưa mà dâm dê như anh thì thật là...
- Ta chỉ bộc lộ thú tính khi ở cạnh người ta yêu thôi!

Giọng nói tinh nghịch của Kiều Văn cướp lấy lời của Tử Hàn, làm cô cứng họng. Kiều Văn tiếp tục:

- Và người đó chính là nàng đó!
-

Tử Hàn liếc ánh mắt nghi hoặc nhìn anh. Đúng, đôi mắt nâu kia thành thật đến mức chính cô cũng không còn cách phủ định nó. Cô đành câm lặng như chưa có gì xảy ra.

Chiếc xe lại phải rời khỏi đây, vòng vo thì cũng dừng lại ở cửa hàng gấu bông. Anh thích thú:

- Wooo!! Cái gì kia?
- Gấu!!
- Nàng mua cho ta nhé!
- ... - Tử Hàn chẳng nói gì mở cửa xe xuống luôn.

Kiều Văn ngồi trên xe chờ nàng. Anh nhìn cái dáng gầy gầy cao cao đứng trước cửa hàng chọn cho anh một con gấu thật thú vị.

Trái tim anh đập loạn xạ. Đặt bàn tay lên cửa kính, anh mỉm cười khi nhận thấy trái tim mình đang réo lên tên gọi của cô, đang nở hoa.

Bỗng sau lưng của anh có tiếng gõ cửa... Tử Hàn vẫn đứng kia vậy ai mà phải gõ cửa. Kiều Văn ngay lại thì thấy bên kia cửa kính là một cô gái với khuôn mặt tròn bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, đôi môi tím chúm chím đang mỉm cười nhìn anh.

7. Chương 7: Khó Có Thể Yên Bình

Chap 7: Khó có thể yên bình

- Anh!!! – Cô gái ấy lên tiếng gọi, tay gõ gõ vàng cửa kính – Em là Bảo Yến nè!
- Bảo Yến nào? – Kiều Văn ngớ người, mặt anh đành lại.

Đúng lúc đó Tử Hàn vác con gấu bông to dùng về phía xe. Một chú gấu bông khá dễ thương với màu nâu giống đôi mắt anh. Cô giật mình khi thấy cửa xe bị mở tung. Bên trong là hai con người đang trò chuyện vui vẻ với nhau. Nhưng cái thứ mà cô để ý là câu:

- Anh ! Về nhà đi... Gia đình nhớ anh lắm đó – Bảo Yến nắm lấy tay Kiều Văn.
- Gì? Chẳng lẽ... - Tử Hàn đứng hình

Lúc này bốn con mắt kia mới nhìn cô, Kiều Văn vội vàng cầu cứu:

- Tử Hàn à! Cứu ta.
- Em gái à! Em có thể cho chị gặp anh ta một lúc được không? – Tử Hàn nhìn vào đôi mắt to tròn của Bảo Yến.

Đôi mắt xám gờn gợn sự hắc ám, đôi lông mày ử xuống lạnh lùng làm Bảo Yến ngoan ngoãn nghe theo. Cô bé đứng dậy đi ra ngoài kia đứng chờ. Cửa xe đóng lại, giờ là khuôn mặt tội lỗi của Kiều Văn đang nhìn vào khuôn mặt lạnh lẽo của Tử Hàn. Anh vội giải thích:

- Ta ta... không có quen cô gái đó!

- Tôi đã bảo là anh đừng lừa dối tôi rồi mà! Sao anh vẫn luôn... – Tử Hàn không thể nói gì được, giọng cô ghen lại.

Còn Kiều Văn thì bối rối, anh nhanh chóng đón lấy khuôn mặt của cô:

- Tin ta chứ? Ta thật sự không quen cô gái đó.

- Xuống xe! – Giọng Tử Hàn cứ như một màn sương, khó đoán và lạnh hơi.

Kiều Văn im lặng nhưng tỏ thái độ vô cùng lì lợm. Cô cũng chẳng nói gì, chẳng buồn đá động đến anh. Cô nhắc điện thoại:

- Triệu Vy à... Hôm nay em được về sớm, em về đi!

- Vâng! Mà chị làm sao...

Chưa kịp nghe hết câu của Triệu Vy thì Tử Hàn đã cụp máy. Cô nhấn, chiếc xe lại chạy trên con đường. Ánh mắt cô cứ hờ hững nhìn ra phía làn đường đó. Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước nơi mà cô và anh lần đầu gặp mặt.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua tán lá rộng của cây bàng. Thảm cỏ xanh mướt. Nơi đây vẫn đẹp như lúc nào. Nó làm trái tim của cô thấy bình yên. Cô lạnh lùng nói:

- Giờ thì anh có thể xuống xe và trở về với nhà của mình rồi đó!

- Nàng nói gì? – Kiều Văn nhăn mặt, tỏ vẻ không hiểu.

- Biến về cái thế giới giả dối của anh đi. – Tử Hàn gắt lên, ánh mắt xám làm cô giống như một con sói hung dữ.

Đúng, 2 ngày bên anh mà cô cảm giác không muốn xa rời. Sao cô lại ghét anh như thế này? Anh mang giọng hát mà mỗi khi mơ đến nó cô lại vô cùng hạnh phúc. Nhưng anh là ai? Là định mệnh của cô hay chỉ là một người qua đường không hơn không kém. Ánh mắt thành thật của anh thật sự làm cô khó xử. Cô chỉ đứng đó hờ hững nhìn anh nhưng không thể che giấu được cảm giác muốn anh ở lại. Cô đang rối trí.

- Ta bảo rồi! Ta chỉ có nàng mà thôi. Ta biết ta đang xuyên không, ở một thế giới xa lạ nhưng xin nàng. Thiếu nàng có lẽ ta không sống được.

Tử Hàn vô tình liếc nhìn cái ánh mắt chân thật của anh. Thật kì lạ, nó lại làm cô rung. Cô như mất tự chủ, hét lên:

- Có lẽ tôi cũng yêu anh rồi nên xin anh đừng ở đây! Tôi... Ừm...

Tử Hàn ngơ người. Mắt cô ướt ướt những giọt nước mắt của mình. Môi cô không thể lên tiếng được nữa. Một vị ngọt luồn vào trong người cô khiến cô rung mình. Môi cô và môi anh lại chạm nhau. Toàn thân cô mềm nhũn. Có lẽ, anh đã biết cô hoàn toàn....

- Ta yêu nàng! Tử Hàn...

-

Nói rồi, Kiều Văn lấy tay vươn lên người cô. Vuốt mái tóc của cô, lau đi những giọt nước mắt của cô mà anh không nở rời khỏi đôi môi này.

Tử Hàn dần dần nóng bừng người lên. Cô vội ản anh ra. Đưa những ngón tay mảnh mai lên đặt lên môi mình. Cô đâu biết giờ thì mặt cô rất đỏ.

Kiều Văn cười, xoa đầu cô và bảo:

- Đi về đi!

- Đứng lại!! – Một giọng nói chảnh chọe vang lên khiến cả hai phải nhìn ra trước cửa xe mình.

Trước mắt họ là Bảo Yến cùng với nhóm người mặc đồ đen. Tử Hàn nhăn mặt:

- Họ là ai?

- Ta không rõ!!

- Gặp anh hoàn toàn là điều đen đủi của tôi. – Tử Hàn chau mày lại, nhìn anh một cách tàn bạo. Nhưng cô lại thấy tội lỗi khi nhìn vào ánh mắt nâu kia.

- Chị kia mau đưa người đàn ông bên cạnh chị ra đây! Tôi biết anh chị không có võ công đâu – Giọng Bảo Yến chắc nịch, không còn chảnh chọe như trước.

Tử Hàn đang không biết làm gì thì Kiều Văn bỗng lóe lên sáng kiến:

- Giữa ban ngày ban mặt như này họ không dám làm gì đâu. Nàng còn biết đường nào khác để thoát khỏi chỗ này không.

- Có đó! – Tử Hàn xoa hai thái dương của mình rồi mỉm cười khi hiểu những gì Kiều Văn vừa nói.

- Được rồi vậy nàng chuẩn bị vòng xe nhé! – Kiều Văn nháy mắt tinh nghịch, rồi anh hét lên – Ê! Các người muốn ta phải không?

- PHẢI!! – Cả bọn kia đồng thanh lên tiếng, không chần chừ, không sợ hãi.

- Vậy thì... Theo ta... – Nói rồi chiếc xe chạy ngược về sau.

Trình độ tay lái lùa của Tử Hàn đang được thể hiện. Mặt nàng đành lại, Nhìn chằm chằm vào chiếc gương nàng lái đúng một vòng. Nhưng vì nơi đây có chút thay đổi nên là chiếc xe bị chạt bánh, chệch hướng đi và bị thụt xuống dốc.

Trong xe là tiếng la hét của hai người, chiếc xe cứ thế chạy một mạch đi. Không ai có thể đoán được nó sẽ lao đi đâu và về đâu.

Nó phóng đi và lao thẳng xuống một hồ nước. Chiếc xe chìm ngấm...

Tử Hàn cố vặn nắm cửa để đi ra nhưng thật khó khăn, nước đang tràn vào.

- Lấy hơi đi chúng ta chuẩn bị lặn.

Cô biết sức nước rất nặng có thể làm vỡ cửa kính, nhân lúc xe chạy dốc cô đã mở một cửa ra. Nước tràn rất nhanh, nhanh đến mức khi cô lách người ra khỏi xe và quên mất kéo theo anh. Cô giật mình, quay lại chiếc xe đang lặn dần. Anh lúc này cũng đang lách qua cửa kính chạt hẹp. Cô như trút được một gánh nặng nhưng anh có vẻ đã mệt mỏi nên không còn sức bơi lên được nữa.

Tử Hàn vội lặn xuống để cứu anh... Cuối cùng thì cũng nắm được tay anh mà lồi lên.

Trên mặt đất là một chàng trai mắt nhắm tịt, người anh ướt nhẹp. Bên cạnh anh là một cô gái đang thở hổn hển. Cô nhanh chóng cứu anh khỏi chết đuối.

Cô ấn vào ngực anh, cho đến khi anh ho lên một tiếng cô mới thấy thoải mái. Nhưng hai mắt anh vẫn nhắm tịt lại. Cô vội vàng cởi chiếc áo khoác, chiếc áo sơ mi đang trong cửa anh ra. Cả người anh lạnh toát.

Tử Hàn hơi nhăn mặt ngượng ngùng như vì có lẽ trái tim của cô đang thổn thức nên cô sẽ làm. Cô cởi áo của mình đang mặc ra. Cô ôm lấy anh để sưởi ấm cho anh. Mặt cô đỏ gay khiến toàn thân cũng ấm dần lên. Cô ôm anh thật chặt mà miệng cứ bảo:

- Không được chết! Anh phải tỉnh lại... Không được chết... Không được chết...

Cứ như vậy mà trái tim cô đập loạn cả lên. Cô thấy vui mà cũng thấy lo lắng. Cô biết cô đang yêu anh nhưng cô không tin.

Màn đêm buông xuống. Hơi nước làm cho không khí ngày càng lạnh thì cô càng lo sợ...

Anh từ từ mở mắt ra. Toàn thân anh nặng và nóng bừng lên. Trái tim cũng có cảm giác sắp nổ tung.

Hương thơm của mái tóc Tử Hàn sộc vào mũi anh. Hương thơm này làm anh thấy yên lòng. Chẳng cần biết chuyện gì đang xảy ra. Anh ôm gọn lấy cô. Chạm vào lưng trần của cô mà ngủ thiếp đi.

8. Chương 8: Chỉ Cần Yêu Thôi Đúng Không?

Chap 8: Chỉ cần yêu thôi đúng không?

Tử Hàn ngủ quên cạnh anh, cô từ từ mở mắt nhìn xung quanh. Màn đêm buông xuống, với những đàn đom đóm đang sáng lập lờ chỗ này làm Tử Hàn thấy ấm lòng. Vừa mỉm cười nhẹ thì cô cảm thấy có một vòng tay đang siết chặt lấy cô. Cô ngược khuôn mặt của mình lên thì thấy người đó là Kiều Văn. Bỗng cô rùng mình khi nhớ ra mình không mặc áo. Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, với chiếc áo mặc vào.

- Chiếc áo này quả thật là dài!! – Tử Hàn nhìn xuống tay áo che mấy bàn tay của mình khoảng vài cen.

Cô tiến lại gần mép hồ. Mặt hồ yên ả không một gợn sóng lăn tăn nào cả. Chốc chốc cơn gió thổi nhẹ làm mái tóc cô bay bay, làm cho tâm hồn của cô thêm thanh thản và yên ả. Nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác yên bình thì cô thấy bên cạnh có một giọng nói khá quen thuộc:

- Hàn Nhi! Ông trời đã đem Kiều Văn đến cho con... Hãy yêu lấy anh ta.

- Nhưng tại sao? – Cô nhăn mặt

- Vì như thế chúng ta mới được giải thoát. Chúng ta mới được về bên con.

- Ba..mẹ... hai người đâu rồi?

Tử Hàn hốt hoảng chạy theo giọng nói đang xa dần. Nhưng thứ cô nhận lại chỉ là câu: “Đừng đi tìm chúng ta!! Chỉ cần con yêu hết mình và thật lòng thì ta sẽ trở về...”

- Á!!! – Tử Hàn loạn choạng suýt ngã xuống màn nước.

Cô cảm thấy khó thở vì bị chèn ép, bèn ngược đầu ra sau. Tay Kiều Văn đang túm lấy chiếc mũ của chiếc áo của mình. Anh kéo cô lại gần, khiến cô ngã nhào vào lòng anh.

Mái tóc dài, hương thơm ấy lại phảng phất quanh mũi của anh, Kiều Văn mỉm cười:

- Nàng định tự tử à? Cứu được ta rồi mà sao còn định tự tử?

Kiều Văn nhăn mặt trách cô. Còn cô thì chỉ mỉm cười gượng chẳng nói gì. Nằm gọn trong vòng tay của anh cô thấy ấm áp vô cùng, cô thấy gần gũi vô cùng. Bỗng khuôn mặt anh nhăn lại, toàn thân anh run lên làm cô lo lắng:

- Anh sao thế?

- Không sao đâu! – Kiều Văn bất giác ôm lấy cánh tay bị thương của mình.

Tử Hàn nhăn mặt, nắm lấy tay anh kéo về phía mình:

- Trời đây! Sao lại bị thương như thế này?

- Lúc xe lao, ta vô tình đập tay vào một vật gì đó. Lúc này xuống nước mới thấy xót giờ thì...

- Anh thật là hậu đậu! Ngồi im đây.

Nói rồi Tử Hàn chạy đi. Cái bóng đó ngồi lặng đi nhìn những chú đom đóm bay qua bay lại, lập lờ sáng mà mỉm cười nhẹ. Trong lúc này anh thật sự là một vị Thái Tử.

- Anh nhất định phải yêu Tử Hàn! – Một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

Nó làm cho anh thấy lạnh lạnh sống lưng, khiến cho anh không thể khước từ mà quay lại nơi có giọng nói đó. Kiều Văn giật lùi về phía, mặt mũi anh nhăn lại vì vô tình đã đụng đến vết thương của mình:

- Cô muốn gì? Mà sao cô tìm được chỗ này?

- Nhờ Dương Hiểu Lâm cả thôi! Anh ý thật sự giỏi – Nói rồi Bảo Yến quay lại nhìn cái bóng đang đứng dựa vào cây một cách trầm tư và cách lập. Bảo Yến quay lại nhìn Kiều Văn – Giờ tôi sẽ để anh đi. Miễn là anh... yêu Tử Hàn!

- ... - Kiều Văn trầm ngâm trước câu đề nghị đó. Anh không hiểu rõ ý đồ của cô.

- Vì hạnh phúc của cô chủ! – Dương Hiểu Lâm lên tiếng, cái giọng nói đầy bí ẩn giống con người của anh – Anh chỉ cần yêu Tử Hàn một cách thật lòng và sâu đậm thì anh sẽ an toàn.

- Các người muốn gì? – Kiều Văn nhăn mặt hỏi lại

Xoạt!!

- Kiều Văn anh đang nói chuyện với anh đó? – Tiếng Tử Hàn vang lên làm Bảo Yến và Hiểu Lâm giật mình.

- Chết tiệt! Đi thôi! – Bảo Yến nhăn mặt rời đi.

Đúng lúc hai cái bóng lù sâu vào trong màn đêm cũng là lúc khuôn mặt lo lắng của Tử Hàn xuất hiện. Cô tiến lại gần anh:

- Thuốc này!

Ném cho anh lọ thuốc, cô vòng ra hồ nước. Nhìn xuống mặt nước, cô thở dài:

- Có nghĩa là gì nhỉ?

Một vòng tay ôm siết cô lại thật chặt, thì thào vào tai của cô:

- Nếu một ngày không có ta thì nàng sẽ như thế nào?

- Anh muốn biết chứ? – Tử Hàn ôm lấy bàn tay của Kiều Văn và cảm nhận được cái gật đầu chờ đợi hồi hộp của anh.

Tử Hàn mỉm cười, quay mặt lại và hôn lên má của anh, tay cô vẫn ôm chặt lấy bàn tay đang siết cô lại:

- Đương nhiên tôi sẽ vô cùng hạnh phúc và vui vẻ. Không những thế còn rảnh rỗi nữa.

Cô mỉm cười một cách phũ phàng và hất tay anh ra. Cô quay lại, lè lưỡi:

- Tôi đã bảo trai tôi không thiếu nên tôi không cần “thèm” anh!!

- Nàng thật là... - Kiều Văn che lại khuôn mặt của mình, khua chân khua tay loạn lên.

Tử Hàn tiến lại gần anh, xoa lên đầu anh rồi cúi xuống thì thào vào tai anh:

- Tôi không cần “thèm” anh mà là tôi cần trái tim của anh!

Nói rồi Tử Hàn chủ động hôn lên môi của anh làm anh sững người. Cơ mặt giãn hân ra, chắc hẳn anh đang rất hạnh phúc.

Đứng xa xa là bóng Bảo Yến khẽ mỉm cười, cô dựa vào người Dương Hiểu Lâm:

- Hiểu Lâm, liệu tôi có cơ hội?

- Đương nhiên là tiểu thư có rồi! – Lâm lùi lại phía sau, cố tình không cho cô dựa vào người.

Bảo Yến hực hăng, sững người rồi vội thở dài:

- Liệu tôi với anh có thể...

- Tiểu thư à... như thế là không được. Tôi với tiểu thư không phải...

- Suyt! – Bảo Yến đưa tay lên chặn lại giọng nói của anh – Tôi hiểu mà. Nhưng nếu không thành tôi vẫn sẽ quay lại!

- Nhưng tại sao chứ?

Bảo Yến quay lưng lại với anh, nhìn về phía Tử Hàn và Kiều Văn rồi quay đầu mỉm cười thân thiện với Hiểu Lâm:

- Thật sự là tôi vẫn không hiểu trái tim này. Đi thôi!

Dương Hiểu Lâm im lặng mà theo sau Bảo Yến. Trong thâm tâm của anh thì là một nỗi buồn vô tận mà khó ai có thể hiểu được...

Màn đêm là như thế. Nó mang theo hương thơm đến một nơi khác, một nơi mà có một ánh mắt đang hướng lên nhìn ánh trăng sau tầng mây.

- Lúc nào thì huynh mới hiểu được chính trái tim của muội cơ chứ?

Ngọc Nhi thở dài, thu mình vào và ngược ánh mắt thơ ngây lên nhìn. Nàng cũng không hiểu lý do khiến nàng hoảng loạn như thế này. Mấy ngày nay toàn cung cứ rối loạn hết cả lên. Thái Tử thì mất tích, Hoàng Tử thì ngày nào cũng đập hết đồ trong cung mình.

- Ngọc Nhi! – Một giọng nói lạnh lùng vang lên kéo Ngọc Nhi khỏi những suy nghĩ – Tại sao nàng lại yêu Kiều Văn đến thế cơ chứ?

Ánh mắt Ngọc Nhi nhìn về phía có giọng nói đó. Y đứng trước cửa, ánh mắt nhìn nàng một cách điên dại nhưng đôi lông mi lại rũ xuống buồn bã. Ngọc Nhi chạy lại đỡ lấy y:

- Sao huynh không bao giờ tin muội cơ chứ!

- Nàng là của ta...

Lữ Kỳ loạng choạng theo bước chân Ngọc Nhi đến chỗ giường nàng. Nàng đặt y nằm xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc y rồi thở dài:

- Huynh mệt rồi! Huynh nghỉ đi!

- Ta không nghỉ nếu nàng không ở bên ta.

- Được, muội sẽ ở bên huynh, không xa rời! – Ngọc Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt sắp nhắm nghiền kia của y mà quả quyết nói.

Y mỉm cười nhẹ, hiền hậu, trêu mến nhìn nàng rồi mắt y nhắm lại, chìm sâu vào giấc ngủ. Ngọc Nhi thở dài:

- Muội yêu huynh sao huynh không thấy!

Ngọc Nhi cứ ngồi đó nhìn Lữ Kỳ. Khuôn mặt lạnh như một tử thi nhưng toàn thân thì lại ấm áp bởi một vật đang nồng cháy. Dù giản đơn nhưng không ai có thể thấy được nó sáng rực như thế nào.

9. Chương 9: Bước Chân Của Hạnh Phúc

Chap 9: Bước chân của hạnh phúc

Hai tuần, Tử Hàn đã quen với sự xuất hiện hàng ngày của Kiều Văn. Một vị Thái Tử trẻ con đang ở ngay bên nàng. Chính vì là trẻ con nên anh luôn khiến cô phải lo lắng, khiến phải theo bước anh từng li từng chút. Và chính cô cũng sợ lạc mất anh.

Tử Hàn mở mắt với một giấc mộng dài, cô từ từ mở mắt:

- Chào buổi sáng! – Tử Hàn dụi mắt rồi ngồi dậy vươn vai.

Cô từ từ đưa ánh mắt nhìn quanh khi không thấy có tiếng đáp lại. Cô giật mình:

- Kiều Văn đâu rồi? Mà Kiều Văn ngủ với mình không nhỉ?

Tử Hàn nhăn mặt ngược nhìn trần nhà nhớ lại. Rồi mặt cô nhăn lại, bước chân xuống giường. Cảm giác lần đầu tiên sau bao nhiêu cô chưa từng được cảm nhận. Dưới chân cô là một màn nước mát, cô nhăn lại rồi hét lớn:

- Chuyện quái gì đang xảy ra thế này. Kiều Văn!!!

Nói rồi cô chạy thật nhanh ra tìm Kiều Văn. Nước tràn lênh láng khắp phòng khách, phòng bếp rồi tràn cả vào trong căn phòng tắm. Đứng trước cầu thang ốc của mình, cô nhìn dòng nước lần tăn chạy từ trên gác xuống. Bước từng bước lên trên cầu thang rồi đi thẳng lên trên sân thượng. Cô mở cửa....

- Anh làm cái gì vậy?? – Tử Hàn gất lên khi thấy quần áo Kiều Văn ướt sũng, nước ở khắp nơi.

- Ta ta... định tưới cây nhưng thế nào lại trượt chân vướng vào dây rồi nước cứ tràn ra thôi.

-

Tử Hàn im lặng nhìn anh rồi nhìn mọi thứ. Cô quay lưng đi tìm cây lau nhà:

- Tôi phạt anh hôm nay dọn nhà!

- Nàng... nàng không có quyền! – Kiều Văn nhăn mặt rồi giãy lên đành dạch

- Anh chắc chứ? – Ánh mắt xám của Tử Hàn ánh lên vẻ giận dữ.

Kiều Văn rúm ró người lại đành cúi đầu cầm lấy cái chổi lau nhà. Tử Hàn ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy quyển tạp chí, bình tĩnh đọc. Chốc chốc cái bóng Kiều Văn lướt qua mắt cô. Anh thở dốc, chạy đi lau giọt chỗ nước tràn.

1 tiếng sau

- Tử Hàn ơi... Ta vào phòng tắm nhé!

-....

- Tử Hàn...

Tử Hàn không trả lời anh. Anh thấy lạ bèn đi lại phía ghế sofa. Lấp ló nhìn ra, anh thấy cái dáng cao gầy của Tử Hàn đang chống tay ngủ. Quyển tạp chí vẫn ở trên tay cô. Mái tóc đen lác xỏa xuống che mất một phần má của cô, đôi lông mi dài quăn rũ, đôi môi hồng hồng làm Kiều Văn đỏ mặt.

Anh tiến lại gần cô, nhìn cô rồi hôn lên môi cô một cách chớp nhoáng, sợ cô thức dậy. Anh bỏ qua căn phòng tắm bèn đi vào bếp...

Tử Hàn từ từ mở mắt. Mọi thứ sáng bóng, sạch sẽ làm cô ngạc nhiên, cô mỉm cười:

- Một ngày chủ nhật không tệ!

King Koong~

- Tôi ra đây! – Tử Hàn từ tốn đặt quyển tạp chí xuống, vươn vai rồi đi ra mở cửa

Cạch!

- Chị Tử Hàn!! – Bảo Yến mỉm cười, ôm lấy Tử Hàn

- Cô đến đây làm gì? – Tử Hàn nhăn mặt, loạng choạng ngã ra đằng sau theo đà ôm của Bảo Yến.

- Em đến chuyển lời cho chị thôi. Lúc 15h Nam Hoàng sẽ qua Mỹ đó chị.

- Nếu là chuyện về Nam Hoàng thì bỏ đi.

Tử Hàn ấn Bảo Yến ra định khép cửa lại nhưng đôi bàn tay của Hiếu Lâm giữ cánh cửa lại. Khuôn mặt sắc sảo nhìn xoáy vào đôi mắt của cô, giọng lạnh tanh:

- Đây là bức thư của Nam Hoàng gửi cho cô. Cô chắc chắn sẽ hiểu.

Nói rồi Hiểu Lâm để vào tay cô một phong bì, kéo tay Bảo Yến rời khỏi cô. Cầm phong bì à không nói chính xác là cái thiệp, cô từ từ mở ra. Nét mực có chỗ nhạt nhòa, có chỗ lại run lên, có chỗ thì đứt khoát, chỗ thì mờ mờ, cô nhếch mép cười. Khép cánh cửa cô tiến vào ghế sofa ngồi và bắt đầu đọc dòng chữ...

“Chả biết như thế mà con tim lại lạc lối Tử Hàn à... Anh thật sự yêu em, yêu đôi mắt đặc biệt, yêu cái nhếch mép của em. Nhưng anh biết rằng em không hề có tình cảm với anh. Thậm chí, em còn không con anh là đồng nghiệp! Nhưng tại sao chứ? Sao em lại đối xử với anh như vậy?... Đọc đến đây em có thể ngừng lại rồi không cần đọc tiếp đâu. Anh qua Mỹ để hoàn thành dự án của chúng mình nhưng...”

- Tử Hàn!!! – Kiều Văn réo tên cô, gọi vòng từ phòng bếp – Dậy ăn đi nè!!

Tử Hàn ngừng đọc. Lúc này cô mới cảm thấy hương thơm len lỏi trong toàn căn nhà. Cô ngạc nhiên, rồi quay xuống nhìn lá thư của Nam Hoàng mà cắn chặt môi. Cô vò nát nó... thẳng tay ném vào thùng rác. Và cô chạy lại phía Kiều Văn:

- Hôm nay Thái Tử vào bếp cơ mà!

- Hi!! Nàng xem hôm nay ta ngoan như thế này cơ mà.

- Chắc lại hối hận! – Tử Hàn cười mỉm, rồi kéo ghế xuống.

Cô nhìn trên bàn đầy những món ăn lạ mắt. Cầm đôi đũa lên cô khẽ gấp một miếng. Cảm nhận được vị ngọt của miếng thịt và vị đậm đà của hương thơm do chính một vị Thái Tử đeo tạp dề vừa nấu xong cho cô. Cô gật gù:

- Chà!! Ngon lắm! Anh có tài nấu ăn đó!

- Vậy nàng thành thân với ta đi.

Đôi đũa của Tử Hàn khựng lại. Ánh mắt “sói” của nàng nhìn Kiều Văn một cách sững sờ. Rồi cô lắc đầu:

- Tôi bảo rồi. Chả lẽ anh lại muốn tôi nhắc lại...

- Thôi thôi được rồi!! – Kiều Văn ngắt lời của Tử Hàn – Vậy thì ta chắc phải biến nàng thành của ta mới được!

- ... - Tử Hàn mặt đanh lại nhìn khuôn mặt nguy hiểm của anh mà lạnh sống lưng – Thật là...

- Ta nói là ta sẽ làm đó!

- Kệ anh chứ! – Tử Hàn điềm nhiên gấp miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Còn anh thì hơi phụng phịu, xì mặt xuống rồi khuôn mặt tuấn tú ấy lại sáng lên:

- Tử Hàn à!! Hôm nay đi chơi đi!

- Đi đâu?

- Đến chỗ nào chơi được nhé! – Kiều Văn thích thú nhìn khuôn mặt đăm chiêu của Tử Hàn.

Khuôn mặt hí hửng của anh làm Tử Hàn không thể từ chối được bèn gật đầu.

Kiều Văn reo lên trong sung sướng. Ngoài đến Viện Khoa Học ra thì đây là lần đầu tiên anh được đi chơi với cô. Cảm giác thích thú làm anh không kìm được, đứng rửa bát mà cứ tùm tùm cười.

Tử Hàn ngồi trên bàn ăn, hai tay chống xuống bàn, đặt lên má, nhìn Kiều Văn. Cô bắt giác mỉm cười, lại lôi điện thoại của mình ra chụp lấy anh từ một góc chéo.

Bất chợt ánh mắt cô hướng lên chiếc đồng hồ, còn 3 tiếng nữa là chiếc máy bay đó sẽ cất cánh. Khuôn mặt cô cúi xuống lộ rõ vẻ trầm tư.

- Tử Hàn à! Nàng thật tuyệt vời!

Câu nói của Kiều Văn kéo Tử Hàn khỏi những suy nghĩ lung tung. Cô nhìn lên khuôn mặt đang quay lại nhìn cô và mỉm cười làm cô cũng mỉm cười theo.

Rồi cô suy nghĩ về tương lai mà quên đi cái quá khứ đau buồn của cô. Nụ cười tắt, đôi mắt cô sắp ngấn lệ....

10. Chương 10: Nụ Cười Của Mặt Trời!

Chap 10: Nụ cười của mặt trời!

- Kiều Văn ơi! Anh biết đi xe đạp không? – Tử Hàn gọi lớn.

- Xe đạp là cái gì vậy?

- Thôi! – Tử Hàn xua tay – Trước khi đi chơi tôi sẽ dạy anh cách đi xe đạp.

Kiều Văn cười thích thú, anh chạy theo cái bóng cao của Tử Hàn vào gara. Anh nhìn cô lấy ra một chiếc xe đạp màu xanh da trời rất đẹp. Tử Hàn đứng nhìn anh rồi bảo:

- Đây chính là cái xe đạp. Anh phải sử dụng chân để làm nó di chuyển không bị đổ. Còn làm như thế nào thì qua đây!

Tử Hàn vẫy tay gọi anh lại. Vị Thái Tử ấy lon ton chạy lại như một đứa trẻ. Tử Hàn chỉ cho anh chỗ ngồi, diễn thuyết một thời rồi thực hành. Kiều Văn ngồi trên xe đạp, còn Tử Hàn thì đứng sau, giữ cho xe không bị đổ.

- Cứ đi tiếp đi! – Tử Hàn vẫn giữ chiếc xe.

- Ta sợ lắm!! – Kiều Văn nhăn nhó, cảm nhận chiếc xe đang nhích lên từng chút, từng chút một.

- Cố lên! Sắp được rồi! – Tử Hàn khích lệ, bàn tay cô dần dần rời khỏi chiếc xe.

Kiều Văn cố hết sức đạp chiếc xe đi mà không biết đã không còn bàn tay giữ lấy xe. Anh vẫn liên tục nói:

- Chiếc xe này đang nhờ có nàng mà đi được! Nàng thật...

- Không! – Tử Hàn cướp lời – Anh đang chạy một mình trên xe đó!

Kiều Văn nghe vậy bèn giật mình quay lại nhìn phía sau thì thấy cái dáng của cô đang đứng, mỉm cười thật tươi vẫy chào anh. Ánh mắt anh lóe sáng nhưng chiếc xe lại nhanh chóng mất lái, ngã xuống. Anh ôm đầu nhăn mặt:

- Ái!! Đau quá! Ngã xe rồi!

- Không sao đâu! – Tử Hàn chạy lại, mỉm cười dơ bàn tay ra cho anh nắm lấy – Anh biết đi xe đạp rồi thì chở tôi đi chơi nhé!

- Nhưng nhưng... ta đâu biết đường! – Kiều Văn nắm lấy bàn tay mềm của Tử Hàn mà ngồi dậy

- Coi như là đi dạo cũng được chứ sao.

Thế là họ trèo lên chiếc xe đạp và thoát ra khỏi sân cỏ của căn biệt thự, đi ra con đường đầy lá phong đang rụng. Tử Hàn bắt giắc ôm vòng lấy eo anh của làm anh đỏ mặt ngại ngùng. Cô dựa đầu vào lưng anh:

- Tôi không thành thân với anh như tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh!

- Thật chứ! – Kiều Văn hớn hờ khi nghe thấy Tử Hàn nhắc đến vấn đề đó.

Tử Hàn không nói gì chỉ gạt đầu để anh cảm nhận được cái cảm giác hạnh phúc của cô. Chiếc xe đạp chở đôi tình nhân à không trai tài gái sắc khiến ai cũng phải nhìn với ánh mắt ghen tỵ.

Kiều Văn cứ đạp xe, vòng vèo đường này đường nọ rồi anh dừng trước một công viên. Tử Hàn vươn vai:

- Siêu quá!! Đến đúng chỗ tôi muốn dẫn anh đi rồi đó!

- Công viên? – Kiều Văn nhìn khuôn mặt tươi của Tử Hàn mà hỏi – Vậy ở đây có gì.

- Trò chơi!!

Chả đợi Kiều Văn trả lời Tử Hàn đã kéo tay anh qua bài gửi xe để gửi chiếc xe đạp. Bước vào trong, một khung cảnh trắng lè làm Kiều Văn trầm trồ ngạc nhiên: nào là đu quay, cầu trượt, tàu siêu tốc... cái gì ở đây anh cũng được cô chỉ tận tình. Và anh cảm thấy hôm nay Tử Hàn cười nhiều hơn và nói cũng nhiều hơn. Điều đó hơi khó hiểu nhưng giờ trong mắt anh là một cô gái quá tuyệt vời đang tươi vui trước những trò chơi này.

- Tử Hàn mình chơi trò này đi! – Kiều Văn gọi cô, kéo cô lại đến gian hàng có treo đầy gấu bông.

- Chào quý khách! Trò chơi của chúng tôi rất đơn giản. Quý khách chỉ việc bắn mũi tên trúng tâm hoặc tùy số điểm của các vị trí sẽ được số quà tương ứng... Ồ... anh Kiều Văn.

Kiều Văn và Tử Hàn đứng trước người đang ở trước mặt của mình. Họ cùng lên tiếng:

- Triệu Vy !!??

- Hai anh chị hôm nay đi chơi chung sao? Hay quá... vậy chơi trò của em đi! – Triệu Vy dúi vào tay Kiều Văn và Tử Hàn mỗi người ba mũi tên rồi mỉm cười.

Kiều Văn chơi trước, anh quan sát những cái tên trên bản rồi ánh mắt nâu chăm chú của anh nhìn thẳng vào tâm... 1....2....3

Vụt ~ Phập!

- Woooo! Trúng đích – Triệu Vy vỗ tay khích lệ anh – Lần thứ hai đi anh!

....

- Trúng kìa!! Anh Văn siêu ghê luôn í!! Giờ đến chị Tử Hàn.

Tử Hàn từ nãy cứ đứng yên đó nhìn Kiều Văn phi hết. Cô mỉm cười rồi ném về phía tâm.

Phập!!

Trước con mắt của nhiều người, trúng phóc. Tử Hàn vuốt mái tóc đen láy của mình rồi mới nhận thấy có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình:

- Sao mọi người nhìn tôi kinh vậy?

Ánh mắt xám của nàng nhìn xung quanh khiến mọi người rùng mình bỏ đi hết. Kiều Văn và Triệu Vy ôm lấy nhau rồi vỗ tay:

- Tử Hàn siêu quá! Không cần nhìn trúng tâm luôn!

- Thôi đi hai người... - Tử Hàn thở dài – Anh chọn quà đi xong rồi đi chơi tàu lượn.

Kiều Văn ngoan ngoãn gật đầu rồi theo sau cô. Đứng trước vòng lượn, tai nghe thấy những tiếng hét thích thú của mọi người Kiều Văn la lớn:

- Cảm giác... cảm giác như...

- Đến lượt rồi kìa! – Tử Hàn nhanh chóng cướp lời anh, đẩy anh đi trước.

Họ cùng ngồi vào một toa. Chiếc xe khởi hành nhanh dần , nhanh dần. Cả toa tàu phóng như tên lửa, lộn lên lộn xuống. Kiều Văn lúc đầu hơi sợ nhưng một lúc sau anh hết lớn:

- Mình là phù thủy, phù thủy

- Giống siêu nhân hơn đó – Tử Hàn ngồi bên cạnh bảo, mặc cho sức lắc của toa tàu mà nàng vẫn bình thản được, mặt chỉ hơi biến sắc một chút.

Kiều Văn thích thú hét lên như một đứa trẻ, chả có vẻ sợ sệt. Chuyến tàu “bay” hai vòng rồi dừng lại. Mọi người bước xuống xe một cách phờ phạc riêng anh thì lại hào hứng:

- Chơi trò khác! Chơi trò khác Tử Hàn ơi.

Nói rồi anh kéo tay cô kia. Rồi anh chui vào nhà bóng cùng với bọn trẻ. Nhìn anh nô đùa mà cô thấy vui vô cùng. Nhìn đồng hồ cũng đã chỉ 15h cô thở dài:

- Máy bay cất cánh rồi! Tạm biệt Nam Hoàng!

- Đừng tạm biệt sớm vậy chứ! – Một giọng nói cất lên khiến Tử Hàn giật mình, nàng quay lại nhìn anh rồi rùng mình.

- Anh chưa đi sao? – Tử Hàn hỏi Nam Hoàng

- Trong thư ta đã bảo nếu em không đến thì ta sẽ đi tìm em rồi mà!

Nam Hoàng mỉm cười nhìn Tử Hàn. Còn cô thì chốc chốc lại quay về phía Kiều Văn. Cô chẳng nói gì cảm lạnh trước anh. Anh cũng vậy, cũng im lặng nhìn cô chẳng nói một lời. Anh biết anh được phép xuất hiện như thế này nhưng anh đã chột, anh làm cô rối trí. Không thể chịu được nữa cô lên tiếng:

- Vậy trong thư anh đã viết những gì?

- Em chưa đọc sao?

Nam Hoàng ngạc nhiên nhìn Tử Hàn, đây là lần đầu tiên cô không đọc thư của anh. Cô khẽ gật đầu. Khuôn mặt anh đành lại:

- Được rồi! Vậy thì trả anh bức thư đó!

- Không! Tôi vứt rồi! – Mặt Tử Hàn lạnh hơn bao giờ hết. Sự xuất hiện của anh khiến cô không vui. Thật sự không vui.

Nam Hoàng cứng họng. Không phải anh không muốn nói mà hoàn toàn không biết nói gì. Anh hít một hơi sâu:

- Em coi anh là gì của anh? Người yêu em? Người anh? Hay một vật không tồn tại.

- Đừng nhiều lời! Nếu anh muốn biết câu trả lời thì anh sẽ biết ngay đây thôi!

Tử Hàn nhếch mép cười. Cô gác một bên chân lên, lấy cặp kính đeo lên mặt của mình. Nhìn cô lúc này lạnh lùng nhưng tri thức, lộ rõ vẻ kiêu diễm và thông minh.

Anh đứng đó không kim lòng được mình, bèn nắm lấy tay cô kéo đi. Đến một góc khuất của công viên, anh đẩy nhẹ cô vào tường:

- Bây giờ anh biết em thành của anh được không?

Tử Hàn hơi tròn mắt mình lên. Cô bỏ cặp kính của xuống, đôi mắt kia lộ rõ vẻ sắc sảo khiến anh hơi khó thực hiện điều mình vừa nói. Cô nhếch mép cười:

- Nếu muốn làm điều xấu thì anh đã làm rồi chứ hỏi ý kiến của tôi cũng bằng thừa cả thôi!

Nam Hoàng chợt hiểu ra, anh ngỡ ngàng rồi ép chặt cô vào tường. Tử Hàn tưởng anh sẽ bỏ cô ra nhưng lần này có lẽ cô hơi lầm. Ánh mắt của cô đang nói với anh những điều đó, anh cười lạnh tiến sát vào gần khuôn mặt thanh tú của cô. Một lúc một gần, bờ môi của anh chỉ còn cách môi cô vài cen thì cái bóng trẻ con xuất hiện:

- Buông cô ấy ra!

Kiều Văn lên giọng, giọng của anh lạnh lùng. Khuôn mặt anh đành lại, anh đứng thẳng cổ giữ vẻ bình tĩnh trước mọi người. Tử Hàn mỉm cười ngồi sụp xuống khi Nam Hoàng tiến đến chỗ Kiều Văn. Cô thở gấp:

- Anh đúng là một vị Thái Tử! Một vị Thái Tử vô cùng trẻ con

Nam Hoàng nhìn cái uy quyền của anh mà rùng mình, anh mất bình tĩnh:

- Cô ấy không phải của anh!

- Nàng ý là của ta! – Kiều Văn giật giọng – Ta với Tử Hàn đã thành thân, thậm chí nàng còn mang cả long thai!

- Nói dối! – Nam Hoàng gất lên.

- Ta không thích sự giả dối! Nên sao ta phải nói sự giả dối trước mặt người?

Nam Hoàng cứng họng, mặt anh nhẵn lại hết cỡ. Anh tức mình:

- Thật vớ vẩn! Mang cô ấy về đi! Hẹn một ngày khác trùng phùng!

Nói rồi, Hoàng bỏ đi. Kiều Văn chạy lại chỗ cô, bế cô lên và chạy lại chỗ Triệu Vy nhờ cô ấy trở Tử Hàn về nhà. Mất Tử Hàn nhảm nhảm, tay cô siết chặt tay Kiều Văn. Cô thều thào:

- Anh định đi đâu?

- Chấm dứt một vấn đề! – Nói rồi anh hôn lên trán Tử Hàn – Ta sẽ về! Nàng nghỉ đi! Nhìn nàng có vẻ buồn ngủ

Tử Hàn thiếp đi trong cơn say. Không đủ sức níu giữ anh.

11. Chương 11: Giờ Thì Thật Sự Chúng Ta Không Thể Cách Xa

Chap 11: Giờ thì thật sự chúng ta không thể cách xa

- Nam Hoàng! Người đứng lại! – Kiều Văn chạy theo cái bóng của Nam Hoàng. Gọi anh ta lại.

Nam Hoàng khựng bước chân của mình, cho hai tay vào túi quần, nhếch mép cười:

- Anh muốn gì?

- Giải quyết dứt điểm! Ta yêu Tử Hàn và người cũng vậy. Giờ ai sống sót sẽ yêu cô ấy!

- Cái gì? – Hoàng quay người lại – Anh lấy mạng sống ra đùa sao?

- Đùa cái gì? Yêu thì có thể hy sinh tất cả vì người mình yêu.

- Anh định đánh nhau sao?

Nam Hoàng trần ngăm, sẵn đôi tay áo của mình lên. Anh nhếch mép cười, ra hiệu với nụ cười đầy thách thức:

- Đến đây nào?

Kiều Văn nhếch mép cười. Thật sự lúc này nhìn anh giống một người lớn. Anh không tiến lại gần Hoàng, không nhúc nhích anh đứng yên đó nhìn Hoàng đang toát mồ hôi.

Vụt!! Một cái bóng lướt qua tầm mắt của Nam Hoàng. Nó làm anh choáng váng và mất đà. Anh hơi loạng choạng nhưng vẫn quay lại nhìn cái bóng.

Vụt!! Không một ai, Nam Hoàng thấy choáng mặt vô cùng. Cái bóng đen đó cứ chạy qua chạy lại, cứ như một bóng ma đang đùa giỡn với anh.

Ở phía xa xa...

- Có sao không cả Hiểu Lâm? – Bảo Yến lo lắng hỏi

- Không sao đâu? Đây chỉ là thuật làm anh ta thấy choáng mặt, như thế anh ta vẫn bị đánh bại cả thôi.

Hiểu Lâm mặt đanh lại nhìn Kiều Văn di chuyển. Thuật này vốn là thuật xưa. Người trong cuộc không thể nhìn ra hướng đi còn người thì thấy thật dễ dàng để thoát khỏi nó. Hiểu Lâm xoa cằm:

- Xem ra! Kiều Văn không phải người ở thời này. Mấy loại thuật như thế này rất dễ phá nhưng mà với trình nắm đầm của Nam Hoàng thì rất khó.

- Vậy anh ra giúp Nam Hoàng đi!

- Nếu tôi ra giúp Hoàng thì nghĩa và Văn sẽ thua. Như thế là Nam Hoàng sẽ thuộc về Tử Hàn.

Hiểu Lâm gãi đầu ngượng ngùng nói cho Bảo Yến biết sự thật. Cô thở dài:

- Ôi!

Nam Hoàng hoàn toàn bị gục, anh không đứng dậy được. Lúc này cái bóng đen kia mới dừng lại, nó quay lưng và lên tiếng:

- Thật ngu ngốc! Người thua rồi! Nam Hoàng..

- Không... chắc!! – Nam Hoàng lảo bẫm cái gì đó rồi gắng sức ngồi dậy, chạy thật nhanh đến chỗ Kiều Văn. Do Kiều Văn không để ý nên....

Phập!!!

- Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy! – Tử Hàn bật dậy, cả người cô ướt đầm mồ hôi. Cái cảm giác bất an chạy dọc thân hình của cô – Kiều Văn... Kiều Văn đâu?

- Chị tỉnh rồi ạ! Anh Kiều Văn vẫn ở công viên! – Triệu Vy lên tiếng.

Bỗng khuôn mặt Tử Hàn biến sắc, Kiều Văn đâu biết đường về. Cô vội bật dậy, khoác chiếc áo, cô bước đi mặc cho Triệu Vy ngăn cản như thế nào.

Chiếc xe phóng một mạch đến nơi đó, đi qua đoàn người đang túm tụm lại. Cô chạy một vòng quanh công viên nhưng không thấy bóng dáng anh. Cô bước xuống xe đi vòng vòng. Đặt người xuống ghế đá, khuôn mặt cô thất thần và ủ rũ. Ánh mắt xám của cô bắt đầu ngẩn lẹ. Cô đang khóc, khóc vì một người con trai.

- Chị Tử Hàn! – Một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên nhưng Tử Hàn đâu còn nhận thức được là có giọng nói ấy, cô mặc kệ, cô vẫn khóc.

Một bàn tay đang run lên, khẽ chạm vào mái tóc của cô khiến cô bừng tỉnh. Cô ngược đầu lên, thân hình ấy ngã vào cô. Mùi tanh sộc lên mũi. Cô cứng họng, không nói được lời nào. Dương Hiểu Lâm xuất hiện:

- Thưa cô chủ! Cậu Nam Hoàng không sao cả!

- Nam Hoàng?! – Khuôn mặt Tử Hàn đanh lại, ánh mắt kia như ngàn mũi tên đâm vào người đứng trước mặt mình – Chuyện gì đã xảy ra?

Hiểu Lâm và Bảo Yến đứng nhìn nhau một hồi rồi Bảo Yến thở dài:

- Em đã gọi xe cấp cứu rồi! Sẽ không sao đâu?

- Nhưng tôi đang hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Mặt Tử Hàn cúi gằm xuống, lạnh lùng hỏi vặn lại. Cô lúc này chẳng giống người bình thường, cô giống một ác quỷ được cử xuống để bảo vệ cho Kiều Văn.

Bỗng bàn tay ấy lại run lên chạm vào mặt Tử Hàn, khẽ lau đi giọt nước mắt sắp trượt rơi của cô:

- Đừng khóc! Là ta ngu ngốc...

Nói rồi bàn tay Kiều Văn thông xuống, anh mỉm cười mà ánh mắt nhắm lại. Khuôn mặt Tử Hàn vội giãn ra, cô cúi xuống, mũi cô chạm vào mũi anh. Cô hoàn toàn câm lặng trong lúc này. Cô luôn trốn tránh những nỗi buồn nhưng có lẽ hôm nay cô không được phép trốn tránh nữa rồi.

Trên xe cấp cứu

- Giờ hai người phải nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra! – Giọng Tử Hàn lạnh thấy xương, nó làm Bảo Yến run mình. Bảo Yến ngậm miệng:

- Chuyện là như thế này...

“ *Phập!!”

Cảm giác buốt đau lan tỏa khắp người Kiều Văn, anh từ từ đưa đôi mắt mình nhìn xuống. Máu chảy ra. Anh quay ngược lại, đôi môi bỗng khô cong lại:

- Được lắm! – Anh thều thào nhếch mép cười với Nam Hoàng.

Đôi tay đầm máu run lên, Hoàng lấp bắp:

- Tôi không cố ý... Tôi không có ý đâu...

- Vậy là anh... Ta sẽ không để nàng ta rơi vào tay ai khác đâu!

Mặt Kiều Văn đau đớn nhưng nó lại không hề làm anh nhụt trí. Lúc này Dương Hiểu Lâm mới lên tiếng:

- Hai người...

Nam Hoàng giật mình bỏ chạy, để lại Kiều Văn đang khụy xuống. Bảo Yến nhăn mặt nhìn theo cái bóng của Nam Hoàng rồi quay lại:

- Anh mau mang Kiều Văn đến chỗ Tử Hàn nhanh.

- Nhưng Tử Hàn...

Đúng lúc đó mọi người bu lại còn chiếc xe đen với khuôn mặt lạnh lùng của Tử Hàn vội vượt qua. Hiểu Lâm bế Kiều Văn lên:

- Tôi đem Kiều Văn đến chỗ Tử Hàn đây. Cô chủ giải quyết đám đông đang bu lấy Nam Hoàng kia nhá!

- Kệ anh ta đi! Đến chỗ Tử Hàn đã.

Dương Hiểu Lâm chờ người ra nhìn Bảo Yến rồi anh hít lấy một hơi thật sâu...

- Đúng là ngu ngốc! – Khuôn mặt ấy vẫn lạnh lùng lên tiếng.

Ánh mắt Tử Hàn nhắm hờ lại, cô không dám nhìn vết thương đang rỉ máu của Kiều Văn. Khuôn mặt cô lộ rõ vẻ lo lắng.

Chiếc xe cấp cứu cũng dừng lại ở cổng bệnh viện. Cô cùng Bảo Yến và Hiểu Lâm xuống xe. Nhìn chiếc giường bệnh đang đẩy Kiều Văn vào phòng cấp cứu mà trái tim như vỡ vụn ra. Giọng của cô đúng là có sức công phá:

- Cảm ơn hai người!

Nói rồi cô đỡ dẫn ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Cô chờ đợi một phép màu...

3 tiếng sau

Bầu trời u ám, thành phố đã đến lúc lên đèn. Đứng ở đây cô thấy tâm trạng mình rất khó tả. Bước đến chỗ ghé chờ. Cô ngồi xuống, hai bàn tay của cô đan lại với nhau, cô nhắm mắt thở dài...

Cạch!!

- Người nhà bệnh nhân Lữ Kiều Văn!

- Có tôi! – Mặt Tử Hàn trông rất căng thẳng.

- Bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng hồi sức. Sẽ không sao đâu! Anh ta có sức chịu đựng thật giỏi...

Bác sĩ neho mắt nhìn cô. Còn Tử Hàn thì nắm lấy tay bác sĩ:

- Cảm ơn bác sĩ! Tiện thể... có phòng riêng không ạ?

- Tôi sẽ chuyển giúp cô! Qua kia làm thủ tục đi đã.

Tử Hàn gật đầu. Hoàn tất thủ tục, cô bước đến đứng trước căn phòng mà Kiều Văn đang nằm. Cầm lấy nắm đấm cửa, cô không dám mở ra. Buông nắm đấm cửa, cô ngồi thụp xuống, khuôn mặt thần thờ.

- Nam Hoàng! Tôi muốn gặp anh! – Giọng Tử Hàn lạnh lùng nói qua chiếc điện thoại.

- Đến nhà anh! – Nam Hoàng nói với giọng run sợ.

Cụp chiếc máy xuống, Tử Hàn quay lại nhìn cánh cửa:

- Đúng là tình yêu!!

.....

12. Chương 12: Giờ Thì Thật Sự Chúng Ta Không Thể Cách Xa (tiếp)

Chap 12: Giờ thì thật sự chúng ta không thể cách xa (tiếp)

Đứng trước cửa nhà Nam Hoàng, Tử Hàn bất giác không muốn bấm chuông cửa. Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh. Khuôn mặt của kẻ đã khiến người cô yêu trong trạng thái thư thế kia. Nhưng vì anh, cô vẫn sẽ làm

King Koong~

Cánh cửa căn nhà bật tung, một vòng tay run lên đang ôm chầm lấy cô, thì thào vào tai cô:

- Theo hiệp ước của anh và Kiều Văn thì giờ chúng ta thuộc về nhau!

- ...

Tử Hàn không nói gì mặc cho anh ta ôm lấy mình. Ánh mắt cô lạnh lùng hờ hững nhìn bóng tối trong căn nhà anh. Anh kéo cô vào phòng anh, ấn cô xuống giường. Trong bóng tối, anh nhìn thấy ánh mắt của cô sáng lên như một con sói. Anh rùng mình, cúi xuống hôn lên trán của cô. Bỗng anh thần người, hỏi:

- Làm gì có chuyện... Lý do gì mang em đến đây?

- Để thuộc về anh! – Tử Hàn dứt khoát nhưng câu nói của cô như ngàn mũi kim đâm vào trái tim kia.

Nam Hoàng nhăn mặt:

- Em muốn gì?

Tử Hàn nhếch mép cười thật khéo để anh không nhìn thấy:

- Muốn anh...!

Nói rồi cô túm lấy cổ áo của anh, lôi xuống, đặt một nụ hôn lạnh tanh lên môi anh. Thân anh như mềm nhũn cả ra, mặt anh nóng áp vào má của cô. Nam Hoàng có vẻ chủ động hôn, anh hôn xuống cổ cô rồi hôn đến đôi vai nhỏ nhắn kia. Tay Kiều Văn bỗng giữ anh lại, không cho anh đi tiếp xuống:

- Dừng lại!

- Sao vậy? Chẳng lẽ em đã thay đổi ý định. Không muốn anh nữa?

- Không! Tôi vẫn muốn anh! – Tử Hàn vuốt khuôn mặt của anh – Nhưng... tôi muốn anh phải trả giá cho tất cả những gì mình đã làm!

Nói rồi Tử Hàn ấn Nam Hoàng ra, khiến anh cứng đờ người vì câu trả lời của cô. Cô ngồi dậy, vuốt mái tóc của mình, nhếch mép cười:

- Đúng là anh hùng không thoát khỏi ải mỹ nhân!

Tử Hàn đứng dậy, im lặng nhìn anh. Bàn tay anh vội nắm lấy tay cô:

- Anh sẵn sàng chết vì em!

- Thật chứ? Anh chắc chứ?

- Anh chắc! Nhưng với một điều kiện... em phải thuộc về anh.

Tử Hàn đứng hình trước lời yêu cầu của anh. Cô nhếch mép cười rồi nụ cười lớn dần, cô không nói gì cả. Từ từ cởi bỏ một khúc áo trên người mình. Trong bóng tối, cô thấy ánh mắt sáng rực của Nam Hoàng mong chờ một điều gì đó. Nhưng cô dừng lại. Lấy chiếc điện thoại của mình ra gọi cho Bảo Yến:

- Yến ơi! Cứu chị... Nam Hoàng... Á!!!

Cô nhanh chóng ném điện thoại đi. Rồi quay lại nhìn thấy khuôn mặt khó hiểu của Nam Hoàng:

- Em làm như thế có nghĩa gì?

- Rồi anh sẽ biết! Giờ thì tiếp tục công việc của anh đi!

Nói rồi Tử Hàn ngã xuống giường, đầu cô choáng váng mà cô không biết nguyên nhân. Cô thều thào:

- Sao... lại là... lúc này cơ chứ?

Nam Hoàng tiến lại gần cô:

- Em sao thế?

- Buông ra... Á!! Đau đầu quá!

Tử Hàn không thể giả vờ được nữa. Cô thầm trách tại sao cơn đau lại hành cô ngay lúc này. Nhưng cô đâu biết... nó lại như là một kế hoạch hoàn hảo khác.

Cô ôm đầu, miệng lẩm bẩm:

- Không được...Không được là lúc này...

Hơi thở của cô nóng dần, toàn thân cô như ở trong lò than. Nam Hoàng đầu tiên lo lắng như về sau, lại thích thú đáng sợ đau đớn của cô:

- Hahaa! Có lẽ kế hoạch trả thù của em hôm nay không thành rồi. Haha! Giờ thì em là của anh.

Nam Hoàng giữ lấy tay của cô, hôn xuống đôi môi đang nóng ran lên, anh từ tốn cởi bỏ chiếc áo ngoài của cô, hôn xuống vai, xuống bụng, xuống rốn cô. Cô gắng hết sức:

- Buông ra... Dừng lại đi!

Mắt Tử Hàn mờ đi, cô không nghe thấy gì cả. Chỉ cảm nhận được có một bài tay đang khám phá cơ thể của cô.

RẦM!!!

- Sao người dám cơ chứ?

Giọng Kiều Văn như tiếng sấm. Anh mặc bộ áo bệnh nhân nhưng trong anh vẫn ánh lên vẻ mạnh mẽ. Anh nhìn Tử Hàn mặt mày nhăn nhó mà trái tim anh như vỡ vụn. Hiểu Lâm đứng đằng sau, mặt bí hiểm nhìn Nam Hoàng:

- Không còn sự tha thứ nữa đâu...

Vừa dứt lời thì Kiều Văn xông lên, lao vào đâm thẳng vào khuôn mặt kia. Nắm đấm của anh đau rất nhưng mạnh mẽ. Từng cú đâm cứ như là sự trả thù cho người con gái anh yêu. Bảo Yến mắt nhè đi, tiến đến chỗ Tử Hàn, mặc lại áo cho cô. Mắt Tử Hàn nhắm lại, tay cô nắm lấy tay Yến, giọng thều thào:

- Cảm ơn em! Xin em... đừng yêu con người của Nam Hoàng. Em biết Triệu Vy chứ... Em ấy...là...là...con..

- Chị nghỉ đi! Chị ốm rồi! – Giọng Bảo Yến như lạc đi.

- Không! – Tử Hàn ngồi dậy, cô ôm lấy Bảo Yến – Triệu Vy... là con của mối tình đầu của Nam Hoàng.

Nói rồi, Tử Hàn lịm đi trên tay của Bảo Yến. Còn Bảo Yến thì thần người. Đồng tử cô dần ra, trái tim cô đau thắt. Cúi người, cô rót nước mắt lên khuôn mặt gầy của Tử Hàn. Rồi cô ngược đôi mắt đầm đìa lên nhìn Hiểu Lâm...

Kiều Văn dừng tay, Nam Hoàng giữ lấy nắm đấm của anh:

- Được... Anh đã chiếm được trái tim của cô ấy rồi. Giờ Tử Hàn yếu lắm! Mang cô ấy đi cấp cứu đi.

- ... - Kiều Văn thở dốc nhìn rồi quay lại nhìn lên giường.

Tử Hàn trên tay của Bảo Yến, ánh mắt cô nhắm lại còn Bảo Yến thì nước mắt đầm đìa.

Kiều Văn ngồi thụp xuống, chạy đến chỗ Tử Hàn, bế cô lên, theo hướng của Hiểu Lâm mà chạy đến bệnh viện.

Nam Hoàng nhếch mép cười, anh lau đi những giọt máu kia rồi thở dài:

- Có lẽ... Anh lên dừng lại ở đây Tử Hàn ạ. Triệu Vy xin nhờ cả vào em!

- BỐ! – Giọng Triệu Vy vang lên, cô chạy vào phòng Nam Hoàng đang làm – BỐ làm gì chị Tử Hàn đấy!

Nam Hoàng lắc đầu, thở dài rồi vuốt mái tóc của Triệu Vy:

- Im đi! Thứ nhất là con sẽ về với con, không phải làm ở nhà Tử Hàn nữa.

- Tại sao con lại làm ở nhà Tử Hàn?

- Giờ nhiệm vụ của con kết thúc rồi! – Nam Hoàng đặt lưng mình xuống giường.

Triệu Vy ngẫm hiểu ra vấn đề. Hóa ra cô chỉ là công cụ để Nam Hoàng biết thêm và Tử Hàn. Cô bỗng thấy thương ẹ của cô.

Lúc này, Bảo Yến đang gục trên vai Hiểu Lâm khi biết được sự thật này. Cô sinh ra không phải để nhận nỗi đau này.

13. Chương 13: Ta Xin Lỗi! Mở Mắt Đi Tử Hàn

Chap13: Ta xin lỗi! Mở mắt đi Tử Hàn...

Khuôn mặt nhợt nhạt của Tử Hàn làm vết thương của Kiều Văn đau hơn bao giờ hết. Vị bác sĩ tiến đến gần anh:

- Anh nên nghỉ ngơi đi. Tử Hàn mang trong mình bệnh đau đầu từ nhỏ. Lớn lên cô còn tham gia ngành khoa học nên không thể tránh được việc này.

- Có cách nào để chữa khỏi?

- Giờ cô ấy cần nghỉ ngơi. Cũng đã rất lâu rồi cô ấy mới như thế. Thứ nhất là do say nữa nên lúc phát bệnh mới khiến cô ấy đau điếng như vậy...

Bác sĩ lắc đầu nhìn Tử Hàn, rồi lại nhìn Kiều Văn. Ông thở dài rồi quay lưng bước đi.

Kiều Văn nắm chặt lấy tay cô, im lặng nhìn khuôn mặt thiên thần đang ngủ. Lòng anh bồn chồn lo lắng...

Anh gục xuống bên cô, nhắm mắt lại, mong tìm thấy cô trong giấc mơ.

Kiều Văn nhếch mép cười:

- Tử Hàn à! Nàng mở mắt đi chứ? Sao nàng ngủ hoài vậy...

-

Bàn tay anh càng siết chặt lấy tay cô, anh cảm nhận được từng nhịp thở của cô. Mắt anh nhắm hờ lại:

- Tử Hàn... Lần đầu tiên gặp nàng ta đã yêu nàng rồi! Nàng cứ như là cơn gió, lúc đầu làm trái tim ta man mát, xong rồi lại khiến trái tim ta nhói đau từng cơn lạnh buốt.

- ...

Vẫn là sự im lặng từ phía cô. Giọt nước mắt của anh dần dần lăn dài trên gò má của anh. Anh không nói nữa. Anh bắt đầu cất tiếng hát kể về cuộc đời của anh thay đổi như thế nào khi gặp cô.

- Hàn Nhi à... Con phải tỉnh dậy đi chứ!

- Con mệt lắm! Có lẽ con nên dừng lại!

Ánh mắt Tử Hàn nhắm hờ, cô cố gắng mở mắt ra nhìn người bố đang gọi mình. Hoàng Lâm từ từ ngồi xuống bên cạnh Tử Hàn, nắm lấy bàn tay của cô:

- Hàn Nhi! Con phải cố gắng... Nếu giờ con dừng lại thì làm sao con gặp được ta với mẹ con. Nếu con tuột mất Kiều Văn thì con sẽ hoàn toàn không có gì.

- Bố mẹ... về với con đi! Bố mẹ hứa sẽ ở bên con cơ mà... Sao cứ đi suốt vậy. 20 năm qua, bố mẹ chả lẽ không thương con? Không nhớ con?

Giọng của mẹ Tử Hàn vang lên, đầm ấm:

- Dừng bỏ cuộc chứ con! Con sắp đến đích rồi... Chúng ta sắp được gặp lại rồi.

Tử Hàn khóc nức, cô cảm nhận được cái chạm nhẹ của mẹ cô, cảm nhận được tình yêu của người thân mà bao lâu nay cô thiếu thốn. Hàng đêm cô vẫn mơ đến giấc mơ này, nhưng chưa bao giờ nó lại thật đến như này...

Bỗng giọng hát lạnh lùng ấy lại vang lên. Đầu cô lại đau lên như búa bổ. Cô nhắm mắt, cố gắng mở đôi mắt “sói” của mình ra. Xung quanh cô là một màu trắng xóa. Văng vẳng bên tai cô là tiếng gọi thân thuộc “Hàn Nhi!!” và tiếng hát lạnh thấu xương.

Tiếng hát này khiến cô khỏe lại, cô bước xuống và đi xung quanh. Nhưng đến một nơi có hai ngã rẽ. Một ngã ngửa ngửa tiếng hát lạnh lùng ấy. Còn một ngã thì mang giọng thân thiết gọi cô với cái tên “Hàn Nhi!”

Bao năm nay cô chưa từng biết đến giọng hát lạnh lùng ấy. Nhưng bây giờ cô lại rất cần cái giọng nói thân thuộc và ấm áp kia an ủi cô. Cô như rối trí cả lên. Cô không biết nên đi về đâu...

Bỗng giọng hát ấy nghe rất quen. Rồi nó quyến rũ trí tò mò của một nhà khoa học như cô.

“Trái tim ta rung động vì nàng... Chỉ mong nàng cần ta một lần”

Tử Hàn ngỡ ngàng vì nghe thấy câu hát này. Nàng như muốn bật khóc, nàng chạy theo đường lối tối tăm đang ngửa ngửa tiếng hát kia. Tiếng gọi “Hàn Nhi!!” dừng ngay lập tức, cả tiếng hát cũng dừng lại. Tiếng bước chân lệt đệt, nhót nhát làm cô phát ớn. Cô khựng, cảm giác thất vọng tràn trề:

- Tại sao lại không có lối thoát??

- Nàng phải đi tiếp chứ! Dừng bỏ cuộc! – Giọng nói Kiều Văn vang lên quen thuộc

- Nhưng tôi muốn dừng lại. Tôi không muốn tiếp tục!

Ánh mắt “sói” của Tử Hàn bỗng đắm lệt, cô gục xuống thút thít. Nhưng chính lúc này, cô lại cảm giác gần gũi với bóng tối. Cô như cảm nhận được lối đi, cảm nhận được nhịp tim đập thành thịch. Tử Hàn run rẩy đứng dậy, lết từng bước đi. Cô không biết lý do gì đang thúc đẩy cô bước tiếp. Thật kỳ lạ nhưng cô tin tưởng nó sẽ thành công.

Tiếng hát ấy lại vang lên, ánh sáng mờ mờ hắt vào mắt cô. Đôi mắt cô nheo lại, che đi, cô nhìn thấy một bóng người mặc chiếc áo thêu hình con hổ đặc sắc màu trắng. Mái tóc đen, dài che đi khuôn mặt đang cất giọng ca lạnh lùng kia. Cái hình bóng quen thuộc làm cô càng thêm tò mò muốn biết người đó là ai.

Cô tiến lại gần, chạm lên bờ vai kia. Tiếng hát dừng lại, khuôn mặt ấy không quay lại mà lại lên tiếng:

- Nàng phải hứa không được dừng lại!

- Kiều Văn?!

- Là ta đây!!

Khuôn mặt ấy từ từ quay lại nhìn cô. Ánh mắt ấy vẫn triu mến nhìn cô nhưng khuôn mặt có vẻ trững trạc hơn, không còn khuôn mặt trẻ con nữa. Tử Hàn bất chợt ôm lấy anh, nước mắt cô tuôn ra như mưa:

- Hóa ra là anh!! Tiếng gọi ấy làm sao em có thể quên? Giọng hát ấy làm sao em có thể đánh rơi nó trong ký ức...

- Giọng hát...? Khuôn mặt Kiều Văn đơ ra.

Tử Hàn ngạc nhiên, buông đôi tay ấy. Khuôn mặt Kiều Văn biến mất và thay vào đó là khuôn mặt của Nam Hoàng. Tử Hàn thất vọng, buông đôi tay, cô ngã xuống, hét lên:

- KHÔNGGGGG!!

- Đừng thất vọng, nàng phải cố gắng.

Tử Hàn lại nghe thấy giọng hát ấy, cô bật dậy, liếc nhìn ánh mắt của mình về hướng Nam Hoàng. Cô bước tiếp. Hàng cây như mở rộng ra trước mắt. Cô nghe thấy tiếng cười nói của trẻ thơ nhưng giờ trước mặt cô là một cô bé có đôi mắt xám giống hệt cô. Chính ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy, dáng người ấy toát lên vẻ lạnh lùng:

- Tử Hàn... Hàn Nhi mong cô tỉnh lại! Hàn Nhi muốn Tử Hàn mãi cười

Tử Hàn ngạc nhiên mỉm cười. Vuốt mái tóc đen mềm mượt, cô nhìn thẳng vào đôi mắt xám ấy:

- Đúng rồi! Phải tỉnh dậy! Phải tỉnh dậy!

Tử Hàn chào tạm biệt mình năm xưa. Cô mỉm cười cúi vào tay mình...

Tiếng hát mơ mộng, nhưng cô vẫn ngủ. Từng giọt nước mắt làm giọng hát anh lạc đi. Từng kỉ niệm đẹp ủa về làm nước mắt cô cũng rơi theo. Giọt nước mắt ấy chạm đến tay anh, Kiều Văn thoáng dừng lại, giặt mình. Bàn tay anh đang nắm của cô bỗng cử động...

14. Chương 14: Mở Lời Yêu...

Chap 14: Mở lời yêu...

Cái trần nhà mờ mờ ảo ảo dần hiện ra trước mơ. Cô nhắm mắt, định đưa tay lên xoa đầu nhưng bàn tay siết chặt ấy lại ngăn cô lại. Cô bất giác bật mình dậy, định rút tay ra nhưng:

- Ô? – Ánh mắt Tử Hàn ngạc nhiên nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Kiều Văn đang nằm ngay cạnh mình. Bàn tay anh đang siết chặt tay cô.

Tử Hàn từ trạng thái ngạc nhiên sang vui vẻ. Cô cúi xuống hôn lên má anh:

- Chào buổi sáng!

Nói rồi, Tử Hàn từ từ rút tay ra khỏi cái nắm tay của anh, cô bước xuống giường. Lâu lắm rồi cô mới thấy mình trong gương. Chiếc áo bệnh viện rộng thùng thình, khuôn mặt gầy đi trông thấy, tóc tai thì rối mù hết cả lên. Cô thở dài:

- Không ổn rồi!

Nói rồi cô nhanh chóng tiến vào phòng tắm. Tuy là ở bệnh viện nhưng căn phòng này được trang bị rất tiện nghi và cảm giác thoải mái. Cô trút bỏ bộ áo bệnh nhận, bật vòi nước. Cô vô thức cất tiếng hát, bài hát mà giấc mơ ấy cô nghe được.

Kiều Văn dụi đôi mắt của mình, anh bật dậy ngáp ngắn ngáp dài. Đưa tay ra sờ cái khoảng trống bên cạnh mình, anh bỗng giặt mình:

- Tử Tử... Hàn đâu rồi?

Kiều Văn hít thật sâu và thở ra. Anh bỗng nghe thấy tiếng hát, tiếng nước róc rách làm anh thích thú. Anh bước dần đến nơi có tiếng hát đó. Đứng trước cửa nhà vệ sinh, Kiều Văn che miệng cười tủm tỉm.

Chả biết vì sao Kiều Văn lại hướng ánh mắt của mình vào cái khe cửa mà Tử Hàn quên chưa đóng. Khuôn mặt anh đỏ bừng cả lên.

Vụt!

Mặt Tử Hàn cứng đờ còn mặt Kiều Văn thì đỏ lên. Anh quay mặt đi, giọng lắp bắp:

- Ta...xin lỗi...

Tử Hàn chẳng nói gì nhưng nàng lại buộc miệng cười, nàng ôm lấy anh từ đằng sau:

- Kiều Văn ơi!! Kiều Văn có cảm nhận được cái gì không?

- Có!! – Mặt anh hí hửng hẳn lên – Ngực nàng đang chạm vào lưng ta!!!

Kiều Văn phá lên cười, còn Tử Hàn thì véo má anh:

- Vớ vẩn! Nghe thấy nhịp tim ta đang đập nhanh hơn không hả?

- Phải cho ta chạm vào thì ta mới biết được chứ!

Tử Hàn cười gian, kéo tay anh lôi lên giường, cô ản anh xuống giường:

- Được thôi! Quá dễ...

Tử Hàn trèo lên người anh, hất mái tóc đen ra phía sau. Cô cởi bỏ chiếc cúc áo đầu tiên rồi cái thứ hai... Ánh mắt Kiều Văn như ngây dại đi, nhìn chằm chằm vào đôi tay mềm mại của cô. Cô cúi xuống hôn lên đôi môi của anh... Hơi thở hai người dồn dập.

Cốc! Cốc! Cốc!

- Đến giờ kiểm tra sức khỏe rồi... Tử...! Xin lỗi hai người! Hai người cứ tiếp tục đi.

Cô y tá đẩy lên tiếng rồi chạy một mạch ra ngoài. Tử Hàn cắn chặt môi thở dài:

- Tụt cả hứng!! Thôi không chơi nữa!

- O!! Đang vui mà!

Kiều Văn bấu môi, ôm lấy cô vào lòng không để cô chạy ra khỏi mình. Anh đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi hôn lên sống mũi cao...

Tử Hàn vội ản anh ra, thở gấp:

- Không phải ở đây chứ?

- Ở đây thì sao?

- Tôi thích lần đầu tiên ở đêm tân hôn cơ!

Mặt Tử Hàn bỗng đỏ ửng lên. Khuôn mặt Kiều Văn bỗng đơ ra rồi anh ôm miệng cười:

- Haha!! Ta chỉ định cảm nhận nhịp tim của ta và nàng thôi!

Tử Hàn tròn mắt, đôi mắt xám của cô bỗng sáng rực lên:

- Aaaaa! Anh lừa tôi!

Tử Hàn hét lên rồi lao vào cắn véo anh. Tiếng cười rộn vang khắp căn phòng. Chưa bao giờ hai người thấy thoải mái như thế này.

Sau một trận chiến gối “tùm beng” thì Kiều Văn nhắm vào ngủ còn Tử Hàn thì nằm bên thở gấp. Cô cứ tằm tằm cười rồi quay sang ôm lấy anh, thì thào vào tai anh:

- Em yêu anh!

Đúng lúc ấy, Kiều Văn bất chợt ôm lại cô, vùi mặt vào ngực cô:

- Anh yêu em!

Câu nói tuy đơn giản nhưng Tử Hàn thấy hạnh phúc vô cùng. Cô như cảm nhận được bờ bên của hạnh phúc. Cô mỉm cười, cốc lên đầu của anh:

- Sến quá ngủ đi!!!

- Nàng thật là!!

Kiều Văn bấu môi rồi ôm chặt lấy cô mà ngủ. Hơi thở hai người như hòa vào một. Cô y tá đứng ngoài, ghé đôi mắt tò mò của mình vào rồi mỉm cười:

- Tuy không xảy ra chuyện đó nhưng mà nhìn họ hạnh phúc chưa kìa!

- Đúng rồi! Đáng yêu quá! Tôi chỉ mong chồng tôi tình cảm được như thế. – Một y tá khác cũng tủm tỉm cười

- 30 rồi mà vẫn còn mong như thế! Khả năng ngoại tình rất cao!

Giọng bác sĩ nghiêm trang nói làm hai cô y tá giật mình, họ cúi người đồng thanh nói:

- Xin lỗi bác sĩ!

- Đúng đó làm gì đi làm việc đi! – Vị bác sĩ lắc đầu chán nản

- Vâng!

Hai cái bóng đó leo đèo rời khỏi căn phòng. Bác sĩ nhìn vào trong phòng rồi thở dài, mỉm cười:

- Hoàng Lâm! Ông xem con gái ông lớn như thế rồi! Trở về đi chứ...

Nói rồi, ông cũng bước ra đi, miệng mỉm cười như đã hoàn thành được một lời hứa cả cuộc đời mình. Tiến đến phòng lễ tân:

- Phòng 095 cho xuất viện tối nay nhé!

- Bác sĩ Luke! Ngài không định kiểm tra họ sao?

- Họ khỏe rồi! Kiểm tra thì chỉ làm tốn thêm viện phí và thời gian của tôi thôi!

Vị bác sĩ có tên Luke đó, mỉm cười. Một nụ cười mà ngài hiếm khi cho người khác thấy. Cô y tá đó thở dài:

- Bác sĩ mới có 30 mà sao vẫn trẻ như vậy? Có thể cho tôi bí quyết được không?

- Chỉ cần cô hạnh phúc vậy thôi!

Luke mỉm cười, khuôn mặt điển trai ấy sáng lên. Với độ tuổi 40, ông lại mang vẻ trẻ trung của tuổi 20 và ngài còn thành đạt trong cuộc sống này.

Nhưng Luke với Hoàng Lâm là gì của nhau?

- Chủ tịch! Có người muốn gặp chủ tịch!

Một người đàn ông, mang trong mình dáng vẻ lạnh lùng đang hướng ánh mắt bỗng quay mặt nhìn người đang nói. Hoàng Lâm gật đầu hiền từ:

- Mời vào!

Cánh cửa bật mở, đứng trước Hoàng Lâm là bác sĩ Luke. Hoàng Lâm mỉm cười:

- Con gái tôi sao rồi?

- Ngốc nghếch y hệt mẹ nó! – Luke tiến lại gần và ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng – Con bé có vẻ rất hay đau đầu, lúc nào cũng phải có thuốc. Còn nữa... Sao đôi mắt đó lại có màu xám?

Hoàng Lâm ngạc nhiên với câu hỏi về đôi mắt “sói” của con gái mình. Ông ngồi im lặng, chống hai tay suy ngẫm rồi ông lắc đầu:

- Luke! Tôi sẽ phải đi xa một thời gian rất rất dài. Anh có thể bảo vệ con gái tôi chứ?

- Vậy còn Tập đoàn Pffix này thì sao? – Luke nhăn mặt

- Mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát. Thời gian tôi đi có thể là mãi mãi nhưng... chuyện Tập đoàn tôi sẽ giao cho con trai lớn của tôi!

Luke cứ như thể bị kích động. Người đàn ông trước mặt mình có con trai sao? Chủ tịch Tập đoàn Pffix nổi tiếng chỉ có duy nhất một đứa con gái là Tử Hàn mắt “sói”. Anh nghi ngờ hỏi ông:

- Ông có con trai sao?

- Tôi có! Trước khi Tập đoàn này thành đạt và nổi tiếng như thế này thì nó còn sống với tôi. Nó đang ở bên Mỹ học hành kinh doanh Tập đoàn Grdo nhỏ. Sau khi về đây nó sẽ xác nhận nốt vào Pffix.

- Tôi hiểu rồi! Con gái của ông tôi sẽ lo!

Luke đứng dậy, cúi người chào Hoàng Lâm. Anh tiến ra ngoài...

~1 tháng sau

~Mọi nơi truyền thông khác đang rộn tin

“ Tập đoàn Pffix đã có chủ tịch khác. Chủ tịch Tập đoàn Grdo - Đinh Tùng đã thanh chủ tịch Hoàng Lâm quản lý Pffix. Đây là một kế hoạch cho Sự phát triển thịnh vượng của Tập đoàn hay là....”

Luke lắc đầu thở dài:

- Ông ý làm thật sao?

Luke nhìn cái dáng thiên thần của Hàn Nhi đang ngủ mà lòng anh ấm áp vô cùng. Luke hôn lên trán bé:

- Hàn Nhi! Ta sẽ bảo vệ cháu!

Cạch! Tiếng cửa phòng đóng lại. Ánh mắt xám ấy từ từ hé mở, cô khẽ xoa lên đầu mình. Khuôn mặt ngậy ngò nhìn ra cửa, đôi môi chúm chím khẽ gọi:

- Ba.... Sao lại là hôm nay?

15. Chương 15: Bước Chân Khỏi Màu Trắng!

Chap 15: Bước chân khỏi màu trắng!

- Được xuất viện rồi!!! – Tử Hàn vươn vai, hét lên. Khuôn mặt cô rạng ngời hẳn lên.

Kiều Văn thì ngược lại, khuôn mặt thì hằm hiu, anh thở dài:

- Sau 4 ngày bất tỉnh nhân sự thì nàng có vẻ cười nhiều hơn rồi đó!

- Tôi sắp thuộc về anh mà anh không vui sao? – Tử Hàn quay lại, cười híp mắt khá đáng yêu.

Khuôn mặt đang xị xuống của Kiều Văn bỗng sáng bừng cả lên:

- Ý nàng là...

- Chúng mình kết hôn!

Tử Hàn chạy lại, ôm lấy anh. Dáng vẻ của cô nhí nhảnh khiến người qua đường phải phì cười. Cơ mặt Kiều Văn dần ra, anh không ôm chăm lấy cô như những gì anh đã từng tưởng mà anh gì chặt lấy đôi vai nhỏ của cô, hôn lên trán cô:

- Nương tử à! Ta yêu nàng!

Tách!!

- Đẹp quá! Như ảnh cưới luôn rồi!

Một giọng nói quen thuộc vang lên khiến hai người nhìn lại. Họ mỉm cười:

- Bảo Yến!!!

- Chào mừng hai người hai người ra viện!!

- Cảm ơn em!! – Tử Hàn mỉm cười – Bao giờ bọn chị kết hôn, chị sẽ mời em đầu tiên luôn đó!

Bảo Yến mỉm cười, vừa đi họ vừa kể những câu chuyện sau 1 tuần nằm viện của họ. Cảm giác thoát khỏi bước từng trắng xóa với mùi thuốc nồng nặng cuối cùng cũng làm cho trái tim Tử Hàn rung động trước con người kia. Một vị Thái Tử trẻ con thật sự rất thú vị.

- Mấy ngày qua! Nam Hoàng thì lúc nào cũng trong trạng thái ủ rũ. Còn Triệu Vy thì đã không làm ở nhà chị nữa. Cô ấy qua Mỹ với mẹ cô rồi. – Bảo Yến thở dài

- Khổ thân Triệu Vy!! – Kiều Văn thở dài – 15 tuổi mà phải làm người hầu!

- Cô ấy được Nam Hoàng cử đến – Giọng Tử Hàn vang lên – Kì lạ! Sao lại để con gái mình làm người hầu cho người khác?

- Hẳn ta muốn theo dõi động thái của Tử Hàn thôi! – Giọng nói của Hiểu Lâm vang lên khiến cả bọn hãi hùng giật mình. Mặt Hiểu Lâm đơ ra, cúi gập người xin lỗi!

- Mà Hiểu Lâm nói cũng đúng! Nhưng sao phải làm như thế?

Kiều Văn ngó người, mặt ngây thơ hỏi mọi người. Hiểu Lâm ngẫm nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng:

- Chắc là do yêu! Tình yêu người ta thường mù quán mà...

Bống Bảo Yến dừng, không bước tiếp nữa. Cô ngừng mặt lên trên rồi thở dài:

- Vậy tôi... quá mù quán rồi!

- Không đến mức đó chứ! Mà thôi... đến nhà tôi ăn tối nhé mọi người!

Tử Hàn mỉm cười. Cô tung tăng chạy về nhà.

Mở cửa căn biệt thự quen thuộc. Nơi đây có vẻ vẫn rạng ngời như có người ở. Tử Hàn bước vào phòng bếp vươn vai:

- Hôm nay mọi người muốn ăn gì nào?

Tử Hàn cầm cái chảo, quay ngược lại bống...

Bốp!!

Kiều Văn nước mắt ngấn nước mắt dài cứ thút thút từ nãy đến giờ. Chốc chốc anh lại kêu lên đau. Mặt Tử Hàn tối sầm lại. Cô nhẹ nhàng quấn băng vết thương vừa rồi:

- Có nhất thiết phải đi sát tôi như vậy không?

- Bảo vệ nương tử của ta là nhất!

- Chẳng biết ai bảo vệ ai đâu!

Tử Hàn cốc nhẹ lên chỗ đau của anh, anh nhăn mặt, tay ôm lấy chỗ đau. Còn Bảo Yến ngồi cầm cốc nước, mặt cứ cười cười. Nhưng lúc này có ai đang để ý, đôi mắt sâu nâu của Hiểu Lâm. Anh như đoán trước được việc chẳng lành...

Sau bữa ăn

- Cảm ơn chị về bữa ăn nhé! Em về đây!

Bảo Yến ôm chầm lấy Tử Hàn mà hôn vào má cô. Kiều Văn ngạc nhiên, rồi dần tức giận:

- Sao lại hôn nương tử ta như thế hả?

- À à... Kiều Văn ghen à? Chẳng ai dám cướp Tử Hàn từ tay anh nữa đâu.

- Vẫn phải quấn thít! Lo lắm!

Mặt Kiều Văn ra vẻ sâu nảo khiến Tử Hàn buộc miệng tùm tùm cười. Nàng ôm chầm lấy anh, đặt lên má anh một nụ hôn. Mặt Kiều Văn bỗng đỏ bừng lên, anh gãi đầu:

- Hi hi! Hai người về đi chứ! Ta với Tử Hàn đang bận thể hiện tình cảm.

- Trời đất! Anh đuổi khách thế hả? Hừ à nha!

Tử Hàn véo má anh làm anh đau điếng. Bảo Yến bỗng lên tiếng:

- Hai anh chị cứ tiếp tục đi... Em về đây!

Nói rồi Bảo Yến ẵm hai người vào trong nhà, cô đóng cánh cửa lại, mặt mỉm cười gian tà. Hiểu Lâm thở dài:

- Tiểu thư... người không sao chứ?

- Tôi không sao! Họ thật hạnh phúc!

Bỗng đôi mắt ấy xụp xuống, hàn nước mắt rơi xuống. Hiểu Lâm tiết đến chỗ cô, ôm lấy cô vào lòng mình, anh thì thầm vào tai:

- Không được khóc! Người đã hứa với tôi là người không...

- Đúng! – Tiếng nấc nghẹn của Bảo Yến vang lên – Tôi không khóc! Tôi phải mạnh mẽ...

-

Hiểu Lâm không nói gì, anh chỉ ôm chặt lấy cô. Anh ngăn những tiếng nấc nghẹn của cô. Khuôn mặt mệt mỏi của Bảo Yến làm Hiểu Lâm đau lòng. Đến khi cô không còn nấc lên nữa thì anh mới dám tiến đến, bế cô lên và mang về nhà.

Lúc này Tử Hàn đã nghe thấy hết, cô thở dài:

- Hóa ra... Hiểu Lâm yêu Bảo Yến... Nhưng họ...

- Nàng bắt đầu quan tâm đến cô bé đó rồi nha!!

- Dùng sao thì lâu mới có bạn mà!

Tử Hàn vươn vai nhìn đồng hồ, cô cười:

- Thôi tối nay Kiều Văn phải ngủ một mình rồi! Tủ thân không ta?

- Há?! – Mặt anh đơ ra – Sao phải ngủ một mình?

- Hôm nay tôi phải hoàn thành dự án khoa học á!

Kiều Văn túm lấy tay cô, không nhẽo:

- Không chịu đâu!

- Sao anh kìa vậy! Mai tôi phải qua Viện Khoa Học, vậy nên đừng làm phiền tôi!

Mặt anh xị xuống, nũng nịu:

- Hix! Cô đơn chắc quen rồi!

Tử Hàn thở dài, lắc đầu. Cô chạy lấy ôm Kiều Văn rồi hôn lên trán anh:

- Có thời gian tôi sẽ bù sau nhé! Em yêu anh!

Mặt Kiều Văn bỗng đỏ bừng lên. Anh ngoan ngoãn đi vào trong rồi lại thò đầu ra:

- Ngủ ngon nhé Tử Hàn! Yêu em!

Tử Hàn mỉm cười rồi quay đầu vào căn phòng của mình. Cô ngồi xuống chiếc ghế bành. Bật chiếc laptop lên, cô gõ tìm lịch sử 500 trước...

Thái Tử mất tích sau 4 tháng thì cũng quay về. Người trở về như một kì tích! Rồi 7 tháng sau người lại mất tích...

Tử Hàn nhăn mặt:

- Mất tích? Trở về... Chuyện này là sao? Rõ ràng hôm đó mình đọc còn không trở về. Chả lẽ...

Tử Hàn bỗng thấy một nick có gửi chiếc ảnh cô ôm lấy Kiều Văn sáng nay. Cô bật cười nhìn tấm ảnh đó. Rồi chợt hiểu ra điều gì đó...

16. Chương 16: Thật Sự Thuộc Về Nhau

Chap 16: Thật sự thuộc về nhau!

Mở cửa tủ lạnh, Tử Hàn lấy ra chai nước. Nhìn đồng hồ điểm 3h sáng, cô vươn vai rồi ánh mắt ấy lạnh lùng nhìn vào căn phòng ngủ. Ánh sáng vẫn hắt ra từ đó, cô lầm bầm:

- Tên gốc này!

Nói rồi Tử Hàn tiến lại phía cửa. Hướm đôi mắt đang có phần tò mò qua khe cửa nhỏ, cô thở phào rồi ấn cửa vào. Trước mặt cô là một khuôn mặt thiên thần đang thiu thiu ngủ. Cái dáng vẻ bình yên như một đứa trẻ khiến cô bật cười. Cô cúi xuống, giờ mặt cô chỉ còn cách mặt của anh khoảng chừng vài cen. Hơi thở của cô phả vào mặt anh khiến đôi lông mày của anh cau lại.

Tử Hàn cứ nhìn cái khuôn mặt non nớt ấy mà lại nhớ đến những dòng chữ vừa rồi. Đang suy nghĩ mông lung thì môi anh chủ động chạm vào môi cô. Tử Hàn sững người nhìn Kiều Văn:

- Anh... anh chưa ngủ à?

- Nương tử của ta còn thức thì sao mà ta dám ngủ cơ chứ!

Kiều Văn nắm lấy bàn tay của cô, kéo vào chiếc chăn ấm. Anh nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt đang kinh ngạc của cô. Cô hờn dỗi:

- Ai là nương tử của anh chứ! Đừng có nằm mơ rồi tưởng bở.

- Gì chứ!! – Anh ép người cô trên chiếc giường, khuôn mặt anh đan lại, hai tay anh nắm chặt lấy tay cô như sợ cô chạy mất – Vậy thì bây giờ nàng sẽ là nương tử của ta!

Câu nói đó làm khuôn mặt của Tử Hàn đỏ lên, ánh mắt xám của cô dần ra hết cỡ. Rồi cô cười gượng:

- Bây giờ là 3h30 rồi! Ngủ đi chứ... đừng đùa chứ!

- Ta không đùa! Ta nói thật!

Kiều Văn hôn lên vầng trán của cô, rồi dọc theo cái hôn ấy xuống chiếc mũi hơi ươn ướt của cô. Thoáng chốc cái hình ảnh kinh hoàng hôm trước của Nam Hoàng hiện ra trước cô. Cô cau mày khó chịu, định đẩy anh ra nhưng anh như nhận ra điều đó. Rướn người lên, thì thầm vào tai cô:

- Tử Hàn! Ta không thể chờ đến đêm tân hôn để lấy đi lần đầu tiên của nàng nữa rồi! Ta “thèm” nàng quá rồi!

Anh cắn nhẹ vào tai cô khi công nói kết thúc. Lúc này Tử Hàn mới nhận thấy Kiều Văn đang... khỏa thân. Mặt cô bỗng đỏ như quả cà chua. Cô không chống cự mà cứ dơ ra. Hình ảnh khiếp sợ hôm trước bỗng bay hẳn đi mà chỉ còn sự ngọt ngào anh dành cho cô.

Bỗng một cảm giác nhói đau lan tỏa khắp bộ mặt của Tử Hàn. Cảm giác tanh sộc lên mũi cô. Hóa ra Kiều Văn vừa cắn lên môi cô khiến nó chảy máu. Rồi anh nhìn cô mỉm cười, lấy lưỡi của mình liếm chỗ máu đang chảy ra đấy. Anh hôn lên môi cô một nụ hôn say đắm. Nó khiến Tử Hàn dừng như ngộp thở, cổ họng cô phát ra những tiếng ậm ừ kích thích anh.

Đôi bàn tay khỏe của Kiều Văn, dần dần thám hiểu mọi “ngóc ngách” trên cơ thể cô. Nó dần dần cởi bỏ bộ áo mà cô đang mặc. Giờ trên giường chỉ còn là hai thân hình trần trụi quấn vào nhau.

Kiều Văn nhẹ nhàng tách hai chân của Tử Hàn ra. Trong cái khoái cảm đầu đời, Tử Hàn không thể ngăn cản anh được nữa. Toàn thân cô mềm nhũn để anh đưa cái thứ đó vào trong cô.

- A.... Đau quá! Anh ăn thịt tôi à? Dừng lại đi!

Cô bầu chặt lưng anh, mặt nhăn lại. Giọt nước mắt cứ tuôn ra làm trái tim của Kiều Văn quặn đau. Anh dừng lại, vuốt mái tóc, chạm lên khuôn mặt thanh tú của cô. Anh khẽ nói:

- Không sao đâu! Một chút là sẽ hết đau... và rồi chúng ta sẽ thuộc về nhau.

Anh khẽ hôn lên những giọt mồ hôi của cô. Rồi hai tay khẽ “ôm” chặt lấy eo cô thúc mạnh vào. Tiếng rên rỉ bắt đầu phát ra, khiến cho Kiều Văn càng thích thú. Trên tấm ga giường giờ đã thấm một màu đỏ của sự “trong trắng”...

Ánh mắt của Tử Hàn lim dim, cô khẽ ôm lấy người nằm bên cạnh mình, thì thầm như trên đầu anh:

- Thái Tử gì mà sung sức thế! Đau hết cả mình mấy người ta rồi... Thế này mà làm nương tử anh thì chắc tôi chết mất!

- Tử Hàn... - Khuôn mặt Kiều Văn bỗng trở nên nũng nịu, anh ôm lấy cô – Nữa nhé!

Anh chu mỏ nên trên đầu cô...

Bóp!!

- Đau!! Huhuuu! – Kiều Văn nước mắt ngấn nước mắt dài xoa xoa cái má của mình!

Còn Tử Hàn chỉ lắc đầu:

- Tôi mệt rồi! Tôi ngủ đây. Anh dậy nấu ăn sáng đi nhé! Một quả đi!

- Nàng thành thân với ta nhé?

Kiều Văn giữ chặt khuôn mặt của Tử Hàn. Ánh mắt thành thật của anh nhìn xoáy vào đôi mắt băng của cô. Cô không thể nói được gì. Cô nắm lấy bàn tay của anh hất ra rồi chồm trăn lên mặt:

- Đừng đùa nữa! Cho tôi ngủ đi!

- Tử Hàn! Anh yêu em!

Tử Hàn nằm im không nói gì cả. Cô khẽ kéo tấm chăn lên, lộ ánh mắt xám có vẻ ngây thơ nhìn anh. Cô ôm lấy anh:

- Tôi cũng anh... Kiều Văn!

- Nàng thành thân với ta nhé?

- Chuyện đó... - Tử Hàn lại nhớ đến dòng chữ đó, cô ngược lên thì bắt đặt khuôn mặt trẻ con có vẻ đang chờ đợi của anh, ngập ngừng trả lời – Tôi đồng ý!

Cô hôn lên má của anh. Khuôn mặt Kiều Văn lúc này bừng sáng như ánh mặt trời, anh ôm lấy cô, hôn lên mặt cô tới tấp:

- Nàng nghỉ đi! Hôm nay ta sẽ nấu ăn cho nàng.

Nói rồi Kiều Văn vui vẻ mặc quần áo và ra ngoài. Tử Hàn nắm chặt tấm trăn thở dài:

- Anh ngốc lắm Kiều Văn!

Hướng ánh mắt ra phía vị Thái Tử trẻ con của mình, cô thấy vui vô cùng. Vui vì giờ cô đã thuộc về anh, vui vì chẳng có gì có thể chia cách cô và anh. Cô đã đúng hay đang lầm?

17. Chương 17: Không Nhặt Phai

Chap 17: Không nhặt phai

- Hôm nay trời đẹp chúng ta đi chụp ảnh cưới đi Kiều Văn!

Tử Hàn nhí nhảnh vòng tay ôm lấy anh từ phía sau. Kiều Văn đang chăm chú nấu ăn bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về cái cười của Tử Hàn:

- Chụp ảnh cưới là làm gì vậy?

- Để có những tấm ảnh đẹp chào mừng cho ngày thành thân của chúng ta.

Tử Hàn nói với giọng hạnh phúc, cô dựa đầu vào tấm lưng của anh. Kiều Văn dừng công việc nấu ăn của mình, anh bế cô lên, bông đùa:

- Vậy thì đi thôi! Nhưng mà ta muốn làm chuyện đó...

Mặt Tử Hàn đang hớn hở bỗng sấm xịt lại. Kiều Văn có cảm giác như sắp có giông tố ập vào đầu anh, anh thì thầm vào tai cô:

- Ta đùa thôi!

- Được! Vậy thì đi luôn nhé!

Kiều Văn không thả Tử Hàn xuống mà bế cô luôn vào phòng. Đặt cô xuống giường:

- Tử Hàn à! Nàng định mặc gì.... Ta lấy cho!

- Thôi thôi! – Tử Hàn vươn vai đứng dậy – Chúng ta đi thuê đồ cho nó thú vị. Chụp theo kiểu cổ xưa nhé!

- Nhưng tóc ta... - Kiều Văn bỗng nhớ đến mái tóc dài của mình!

Tử Hàn ra vẻ hơi ngượng, cô mỉm cười nhưng lại không nói. Cô kéo tay anh ra xe, ẩn vào xe rồi lấy trong túi một bộ tóc giả:

- Đây là món quà của cưới của tôi dành cho anh!

Mặt Kiều Văn như đơ ra, anh dơ tay đón lấy món quà ấy. Anh lôi ra một hộp quà hình trái tim rất đáng yêu. Mở “cửa trái tim” là mái tóc ngọc vàng của anh, giờ đã được đan thành một mái tóc giả có thể cho anh sử dụng. Kiều Văn cười toe toét như bắt được vàng, anh nhào lên ôm chầm lấy cô:

- Cảm ơn nàng! Cảm ơn nàng Tử Hàn!

Tử Hàn không nói gì chỉ chạm nhẹ đến vài sợi tóc dài của anh. Cô ngồi trên xe rồi chạy thẳng đến chỗ Bảo Yến.

Chiếc xe dừng trước một cô gái xinh xắn. Thoáng chốc cả hai không còn nhận ra được gương mặt của Bảo Yến. Giờ nhìn Bảo Yến như một người khác. Ánh mắt cô bé đượm buồn, nụ cười hay thấy giờ cũng đã tan biến. Trên người khoác chiếc áo màu nâu càng tôn vẻ lạnh lùng ột mùa thu.

Tử Hàn khẽ gọi:

- Bảo Yến em!!

- Chị Tử Hàn! – Bảo Yến khẽ cười.

Cô bé chạy lại bên chiếc xe, cô mỉm cười thật tươi:

- Chà chà!! Hôm nay em xin làm người chụp những tấm ảnh cưới cho anh chị ạ!

- Muội tốt thật! – Kiều Văn mỉm cười nhìn cô bé.

Họ cùng bước xuống xe. Đứng trước một cửa hàng bé, Bảo Yến vô tư giới thiệu:

- Anh chị vào đây chọn đồ cô dâu chú rể nhé! Đầu tiên là sẽ chụp hiện đại xong rồi là chụp theo kiểu cổ trang. Lần đầu tiên em thấy có bộ ảnh cưới đặc biệt như thế! – Bảo Yến vừa đi vừa chỉ giới thiệu cho hai người – Ngoài ra anh chị sẽ được tặng kèm một bộ ảnh với chủ đề tự do cho anh chị tự chọn!

Hiếu Lâm bỗng từ đâu xuất hiện:

- Như vậy là sẽ có 3 bộ phải thay rồi!

Tử Hàn gật đầu, cô đi một vòng chọn một bộ le trắng như thiên thần cho Kiều Văn. Còn Tử Hàn thì lấy bộ váy màu đỏ được đính những viên đá cùng màu làm tôn lên vẻ quý phái của cô. Cả bọn ngỡ ngàng trước Tử Hàn.

- Đây là nơi chụp ảnh của anh chị!

Bảo Yến chỉ tay ra phía xa kia. Ở đó là một màu xanh thắm với mặt hồ lấp lánh những tia nắng mặt trời. Tử Hàn và Kiều Văn thích thú ra đó chụp ảnh. Họ chụp rất nhiều ảnh, nhiều cảnh có thể nhiều người nhìn vào sẽ thấy họ thật hạnh phúc.

Đứng đó, Hiểu Lâm ngắm ngía từng góc chụp một, vẻ bí ẩn của anh bao trùm cả bộ ảnh của họ. Càng khiến bộ ảnh thêm lung linh khó tả.

Rồi đến lượt bộ cổ trang. Chao ôi! Kiều Văn quả thực như một vị hoàng tử đích thực. Mái tóc dài, khuôn mặt quyến rũ rồi đến cả bộ trang phục anh đang mặc. Nó tôn lên mọi vẻ của anh.

Ánh mắt chiều cũng đã ngả đến đây. Sau một ngày mệt mỏi thì cuối cùng họ cũng đã xong. Tử Hàn đặt mình xuống bãi cỏ xanh đó, cô mỉm cười nhìn Kiều Văn cũng đang mỉm cười nhìn mình.

Tách!!

- Xong rồi!! – Bảo Yến ngắm nghía tấm ảnh vừa chụp – Anh chị đẹp đôi quá!

Bầu trời mang một mình tím thật lạ, linh cảm không ổn của Tử Hàn bỗng làm cô thoáng khó chịu.

Tách!! Đó chính là bước ảnh cuối cùng của ngày.

Họ đi thay đồ rồi đi ăn. Ngồi trước bàn ăn của bốn người là rất nhiều món ăn lạ mắt.

Kiều Văn có vẻ rất đói nên anh rất nóng lòng để được ăn. Cả hội cứ nhìn anh rồi mỉm cười. Anh ăn rất từ tốn, ra dáng một vị quý tộc.

Ăn họ chia tay ra về. Kiều Văn vẫy tay chào:

- Một quá! Bụng no căng!

- Kiều Văn! Tính đến bây giờ anh đã ở đây bao lâu?

Câu hỏi của Tử Hàn làm Kiều Văn suy nghĩ. Khuôn mặt đêm chiều của anh làm cô thấy buồn cười. Anh ôm lấy vai cô, thì thầm vào tai:

- Thật ra thì... hình như là 2 tháng rồi!

- 2 tháng... - Tử Hàn như sưng người – Anh đứng đây chờ tôi lấy xe nhé!

Tử Hàn cố giữ lấy dáng vẻ bình tĩnh nhưng có lẽ cô đã không qua mặt được anh. Anh giữ cô lại:

- Có chuyện gì thế?

- Không có chuyện gì đâu! Đứng chờ tôi chút nhé! Tôi đi lấy xe.

Nói rồi Tử Hàn hôn lên má của anh như là một lời an ủi khiến khuôn mặt anh dần ra. Cô rời khỏi mà trong lòng không yên tâm tẹo nào. Cô có cảm giác mọi thứ cứ như là một giấc mơ. Cảm giác như chưa từng tồn tại cái tên Kiều Văn...

Kiều Văn nhìn bóng Tử Hàn đi khuất mà anh thấy khó hiểu vô cùng. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả nhưng anh thấy anh đang rất rất buồn. Buồn một cách mà nó thể hiện ra trên chính đôi mắt của anh...

Bỗng mọi thứ tối sầm đi. Cảm giác nhói đau lan tỏa khắp người của anh. Anh cố gắng hé mở đôi mắt của mình nhưng mọi thứ cứ mờ ảo như sắp tan biến. Một giọng nói quen thuộc thì thầm bên tai anh:

- Kiều Văn à... đã đến lúc anh phải trở về với nơi bắt đầu của anh rồi! Xin lỗi chị Tử Hàn!

Anh cảm giác người mình nhẹ hẫng đi... Anh không thể gọi tên “Tử Hàn!” được nữa... Cảm giác phải rời bỏ những tháng ngày hạnh phúc đang gần kề với cả hai người.

18. Chương 18: Lạc Lối....

Chap18: Lạc lối...

- Kiều Văn...

Khuôn mặt Tử Hàn đơ ra. Trước mặt cô là hình bóng của những người không quen. Phố xá tấp nập mà ánh mắt cô lướt qua không thấy được hình bóng quen thuộc. Cô bắt đầu rối trí:

- Kiều Văn...

- KIỀU VĂN!!

Cô hét lên. Cả phố quay lại nhìn cô với ánh mắt kì dị. Giờ cô chẳng còn thấy ngại nữa rồi. Cô cứ chạy đi, chạy qua chạy lại để tìm cái bóng trẻ con của anh. Ngồi thụp xuống đường, khuôn mặt cô thần thờ, trắng bệch như không còn giọt máu nào. Nhìn cô thật tội tởm với dáng người gầy gò đang rũ rượi. Nhắc điện thoại, cô gọi cho Bảo Yến:

- Yến ơi chị lạc Kiều Văn rồi!

- ... Điều đó là điều đương nhiên! – Giọng nói Bảo Yến lạnh lùng đến mức không thể nhận ra đó là Bảo Yến nữa.

- Ý em là sao?

- Vốn dĩ anh ta không thuộc về thế giới này. Chị phải để anh ấy về nơi anh ấy thuộc về.

- Vậy em đích thực là ai?

Tút...Tút...

Tử Hàn nhớ lại từng dòng chữ đang được cô lưu ý. Cô thần người, hóa ra chính Bảo Yến là người làm thay đổi lịch sử này và cũng chính Bảo Yến đã báo trước cho cô thấy tương lai của vị Thái Tử.

Cô nhắc từng bước chân nặng nhọc về phía căn biệt thự của mình. Mở cửa căn nhà đầy hơi ẩm của Kiều Văn mà nước mắt của cô không thể ngừng lại được. Bước vào căn phòng, nơi cô và anh lần đầu tiên trao nhau cái được gọi là trong trắng của mình. Cô thả mình xuống giường.

Tử Hà nằm đó nhìn thẳng ra phía cửa kính to kia, bầu trời lúc này xám xịt như tâm trạng của cô. Ánh mắt “sói” cô càng ngày càng tê càng buốt. Chỉ cần đôi mắt ấy cũng khiến người khác thấy tái lạnh và sợ hãi.

Khẽ chạm lên cái gối mà Kiều Văn hay nằm, giọt nước mắt của cô bỗng rơi xuống. Cô ôm lấy cái chăn mang hơi ấm của Kiều Văn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên nó. Cô chột nhếch mép cười:

- Anh chết đâu rồi Kiều Văn? Sao không về hả? Anh muốn chết rồi phải không?

-

Không gian hoàn toàn im lặng. Cô rất muốn nghe câu trả lời của anh nhưng sao giờ nó như là một thứ rất xa vời.

Mắt cô mờ dần đi theo những giọt nước mắt mặn chát, cô nhếch mép cười:

- Bố ơi... Con để mất Kiều Văn rồi! Con lại bị bỏ rơi giữa nơi này rồi... Nó cũng đau như ngày hôm đó bố mẹ bỏ con đi vậy!

Nước mắt cô tuôn ra như mưa. Ánh trăng hắt vào chiếc giường cô đang ngồi, cảm giác thật khó chịu đang tràn về bên cô. Mái tóc đen lác xĩa ra lộ rõ vẻ bù rù của cô. Cô lại cười nhưng lần này lại là một nụ cười chua xót chứ không phải cái nhếch mép bình thường:

- Anh thấy chưa? Chẳng ai thương em cả... Kiều Văn ạ!

Tử Hàn bước xuống giường, cô thay trên người bộ váy trắng tinh khiết, bộ váy mà lần đầu tiên anh thay cho cô. Cô bước dọc căn phòng. Nơi đầu tiên cô muốn đến là căn bếp. Nơi mà anh vẫn luôn nấu cho cô những món ăn ngon. Cô ngồi xuống chiếc ghế, chạm tay vào mặt bàn:

- Anh quả là tài nấu ăn ngon đó! Thật sự rất ngon... Giờ anh về nấu ăn cho tôi được không? Kiều Văn... em nhớ anh!

Đôi mắt ấy lại nhòe đi. Cô biết giờ có như thế nào thì anh cũng không thể về bên cô được. Cố gắng như thế nào cũng không giữ ỳnh hình bóng ấy được. Xung quanh bao trùm cô là bóng tối dày đặc, chỉ có hình bóng Kiều Văn mới có thể đem đến cho cô ánh sáng thật sự. Nhưng mà giờ...

Cô lại bước tiếp, cô bước đến bể bơi có hơi lạnh của nước, có hơi ấm còn sót lại của anh. Cô đứng chân người nhìn xuống mặt nước trong vắt kia. Cô mỉm cười, không nói gì cả, cô ngồi xuống chạm chân xuống mặt nước êm ả. Cảm giác lạnh xen vào từng ngón chân của cô. Cô thả mình xuống làn nước. Nước ngập mặt cô. Giờ là hình ảnh nụ hôn đầu của cô trở về. Nó vẫn ngọt ngào và ướt đẫm cái lạnh này. Mỗi cô tím lại, nhưng dừng như cô muốn kết thúc mọi việc ở đây, cô để cho làn nước này vây quanh cô.

Tùm!!!

Cô vùng dậy, thoát khỏi cái làn nước ấy. Cô thở gấp như thể muốn lấy lại không khí. Mỗi cô run lên bần bập:

- Không được... từ bỏ. Vì anh đó Kiều Văn!

Cô nằm xuống bên cạnh thành bể bơi. Cô xoa hai tay vào nhau, ánh mắt nhìn thẳng vào khoảng không vô định. Cô lại tiếp tục đứng dậy. Chạy thật nhanh đứng trước căn phòng cấm, cô chạm tay vào cửa:

- Căn phòng này...

Cô ấn cửa vào, căn phòng này nặng mùi “cũ”. Cô không mở đèn mà đi thẳng vào góc của căn phòng. Cô dừng lại trước chiếc gương giờ đã chỉ còn có thể soi rõ chiếc áo của cô. Cô ngồi xuống chiếc giường công chúa màu hồng ấy, chạm nhẹ lên tấm vải đã bám bụi. Cô nhếch mép cười:

- Nơi chôn giấu những kỉ niệm là đây phải không?

Cô gục mặt vào chiếc gối ấy, bao nhiêu tấm ảnh đã được cô cất giấu dưới đó. Cô lấy tấm ảnh Bảo Yến chụp, cô để xuống cạnh hình ảnh gia đình mình.

Cô nhìn vào tấm ảnh chụp cả gia đình nhỏ của cô. Ánh mắt xám của cô lúc đó còn tràn ngập màu hồng nhưng giờ thì nó chỉ mang những tảng băng lớn.

Thu mình vào trong góc, cô khẽ nói chuyện một mình:

- Quả nhiên là như vậy!

Lúc này bao nhiêu câu hỏi cứ quay vòng tròn trong đầu của cô. Cô chợt nhếch mép cười:

- Bảo Yến cũng cản trở về với thế giới thật của mình! Xem nào... mình đã gặp Yến ở...

Mặt Tử Hàn bỗng dơ ra... Lần đầu gặp Bảo Yến chính là lúc Kiều Văn lôi cô vào trong phòng thay của nữ. Khuôn mặt ấy, Tử Hàn giờ mới nhớ được. Cô chợt nhếch mép cười, cô nhấc điện thoại lên nháy số Bảo Yến. Giọng Bảo Yến có phần quen thuộc vang lên:

- Tử Hàn à... Chị còn điều gì muốn nói sao?

- Em đến từ tương lai đúng không?

Đầu dây bên kia bất chợt im lặng. Tử Hàn thầm nhếch mép khinh bỉ con người này, cô tiếp tục:

- Em đã mang Kiều Văn đi đâu rồi?

- Chả ai dám cướp Kiều Văn của chị đi đâu! Đừng có đổ hết lỗi lên cho tôi chứ!

- Vậy sao em đến được nơi này...

- Nam Hoàng – Giọng Bảo Yến có phần lạnh dần – Chính anh ta là nguyên nhân khiến tôi phải đến đây. Chị đừng có cố gắng làm gì! Giờ Kiều Văn đang hạnh phúc ở thế giới thật của anh ý!

- Thật chứ! Kiều Văn vẫn sẽ phải trở về thế giới này thôi

Giọng Tử Hàn có phần chắc chắn thắng nhưng rồi giọng cười kinh dị của Bảo Yến vang lên:

- Anh ta sẽ không trở về được đâu! Đó là sứ mệnh của anh ta.
- Anh ta đã đến được đây thì đương nhiên quay trở lại đây cũng rất đơn giản thôi.
- Chị nên chấp nhận sự thật đi Tử Hàn! – Bảo Yến cười khềnh
- Chính em đã làm thay đổi toàn bộ lịch sử đây! Kiều Văn thuộc về nơi này... mãi mãi thuộc về nơi này! Con người thiên thần của em đâu rồi hả Yến Nhi?

Giọng chua xót của Tử Hàn làm Bảo Yến không thể mở lời. Cô bé chần chừ mãi mới lên tiếng:

- Nam Hoàng... mang đi rồi! Đừng cố tìm lại Bảo Yến của vài giờ trước...

Tút...Tút...Tút

Tử Hàn cắn chặt bờ môi của mình. Cô không nói gì cả. Cô nhắm mắt lại, thở dài:

- Phải làm sao để gặp lại anh hả Kiều Văn? Giờ anh đang ở đâu cơ chứ?

Bỗng Tử Hàn nghĩ đến anh rất nhiều. Cô nghĩ đến, chỉ cần anh tỉnh dậy là anh sẽ không còn nhớ đến cô nữa. Cô nghĩ đến khuôn mặt bình thản của anh khi gặp lại nhau. Cô cảm thấy sợ hãi chính tình yêu của mình và sợ hãi những gì cô sẽ phải đối mặt...

Cứ suy nghĩ như vậy cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Một mảng kí ức muôn thủa lại tràn lại bên cạnh trí óc non nớt của cô...

Chap20: Cơ hội trùng phùng đang ở rất gần

Từng tia nắng chiếu vào đôi mắt đang say giấc của nàng, từng từng đánh thức cô dậy. Cái không khí nóng sộc lên mũi cô vô điều kiện. Tiếng lá cây xì xào, va vào nhau rạo rức xung quanh cô. Toàn thân nàng ớn buốt, cảm giác đau đầu vẫn còn nhói trong đầu.

- Cô nương... - Một giọng nói vang lên bên tai nàng, giọng nói này rất quen thuộc - Cô đã tỉnh lại!
- Đây là đâu? - Tử Hàn nheo mắt nhìn người phía trước. Bỗng hai mắt nàng mở to ra - Mẹ!!!

Hai tay nàng túm lấy người đàn bà phía trước. Từ dáng người, cách nói chuyện, giọng nói, khuôn mặt của bà không hề thay đổi. Hai khóm mắt nàng cay cay. Bà ta nhìn Tử Hàn mà không dám thốt lên một lời nào. Bỗng một dáng người bé bỏng chạy lại, ôm lấy bà, gọi to:

- Mẹ!
- Tiểu Linh của mẹ!

Bà mỉm cười nhìn đứa con gái bé bỏng của mình. Tử Hàn hét nhìn bà rồi nhìn đứa bé. Ừ...thì đứa bé ấy cũng giống bà. Cô thở dài:

- Cháu xin lỗi!
- Không sao đâu mà cháu! Đây là Lâm Linh - con gái út của ta!

Tiểu Linh nhìn Tử Hàn mỉm cười, cô bé chỉ vào đôi mắt xám của nàng:

- Tí tí xem! Mắt tí đẹp quá! Tiểu Linh thích! Tiểu Linh thích lắm...
- Mọii không sợ sao?

Tử Hàn mỉm cười nhìn khuôn mặt bầu bĩnh kia lắc đầu. Bàn tay nhỏ bé của nó, vươn lên chạm vào mặt nàng, nó không nói gì chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt xám của nàng mà cười.

Lúc này Tử Hàn vừa nhớ đến Kiều Văn vừa quan sát người đàn bà phía trước. Trực giác của nàng không bao giờ sai vậy mà giờ nó đã làm trước chính người đã sinh ra mình. Nàng thở dài, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tiểu Linh, gạt ra.

Tử Hàn đứng trước người đàn bà đó:

- Thưa cô! Cô có thể chỉ cho cháu kinh thành được không ạ?

Bà gật đầu. Đứng trước cửa căn nhà sập xệ của bà. Bà mỉm cười hiền hậu chào từ biệt nàng. Nàng bước đi mà tim nàng đau thắt lại...

Chờ bóng Tử Hàn đi khuất, bà mới thở dài:

- Chào con... Tử Hàn!

- Bà thấy con diễn giỏi không?

Tiểu Linh nhìn bà mỉm cười rạng rỡ, nó ôm lấy bà thơm vào má cái chụt.

Tử Hàn cứ thế bước đi. Nàng đi mãi cuối cùng cũng đến được chỗ dòng người tấp nập. Xa xa kia chính là Hoàng cung, nơi mà vị Thái Tử của nàng ở. Nàng vui mừng, chạy lại nhưng lại có bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng với vẻ kì thị. Tử Hàn thở dài thầm trách:

- Quả này... sao vào được cung đây!

Thế rồi nàng co giò mà chạy.

Sầm!!

Mọi thứ như tối dần đi! Nàng hình như đâm phải ai đó. Anh ta nhìn rất quen. Rất giống với Kiều Văn. Nàng khẽ gọi:

- Kiều Văn!

Nhìn người phía trước, có khuôn mặt lạnh như băng. Ánh mắt lúc nào cũng rũ xuống buồn bã nhưng đôi môi của anh rất quyến rũ. Tử Hàn lặng yên trước vẻ đẹp của y. Nàng phải thừa nhận một điều là y đẹp hơn Kiều Văn rất nhiều, nhưng sao trái tim của nàng không rung động. Bao nhiêu ánh mắt vây quanh y, họ nhìn y với ánh mắt ngưỡng mộ. Những cô nàng thì có mắt hình trái tim. Nàng thở dài:

- Mê trai đẹp vậy sao?

Tử Hàn đứng dậy, không quên lễ phép với y:

- Xin ngài hãy tha lỗi cho tôi!

-....

Y im lặng nhìn nàng từ đầu đến cuối. Cái ánh mắt ngây ngô ấy làm trái tim Tử Hàn thất lại. Nàng bỗng ngối thụp xuống, ôm ngực, mặt nàng nhẩn lại. Y lúc này mới mở lời:

- Nàng không sao chứ?

Tử Hàn không nói gì chỉ lắc đầu. Nàng gắng gượng dậy bỏ đi nhưng cái nắm lại của y làm nàng khó nhúc nhích. Y ôm lấy nàng, chậm rãi nhắc lại từng lời:

- Nàng không sao chứ?

Mắt Tử Hàn dần ra. Nàng đang rối mù vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả. Nàng gắng hết sức đẩy y ra. Không nói gì cả, nhưng nàng nghe thấy lời nói của những người xung quanh:

- Trời ơi! Sao cô ta dám đẩy thái tử ra cơ chứ?

- Phản nghịch kia?

-....

Tử Hàn đứng hình. Thái Tử...?

- Nàng... - lúc này y mới lên tiếng - Theo ta về!

Nói rồi y nhanh chóng túm lấy tay của nàng mà lôi về. Tử Hàn giựt lại, ánh mắt nàng cau lại:

- Nếu anh không phải Kiều Văn thì tôi không về! Mới lại sao tôi lại phải về với anh chứ!

- Kiều Văn!

C-rắc~

Mặt Tử Hàn bỗng tái xanh. Trước mặt nàng là một người lạnh lùng như một núi băng. Y còn lạnh hơn nàng. Rồi lại những tiếng xì xào bàn tán vây quanh nàng. Nàng gắt:

- MẤY NGƯỜI IM HẾT DÙM TÔI CÁI!!!!

Nhìn khuôn mặt tức giận của Tử Hàn mọi người thật sự im lặng. Không khí như lắng đọng lại, không một ai dám lên tiếng.

Tử Hàn quay lại nhìn y, nàng hít một hơi sâu nhưng không mở lời. Y tiếp tục nói:

- Sao ai ai cũng Kiều Văn Kiều Văn thế? Chả lẽ chả ai coi ta là gì?

- Anh là ai? - Tử Hàn ngờ vực nhìn y - Thậm chí tôi còn không biết anh là ai thì việc gì tôi phải coi thường anh?

- Nàng với Kiều Văn là gì của nhau?

- Nương.... - Tử Hàn bỗng bị chặn họng bởi khuôn mặt đáng sợ của y - Là người yêu Kiều Văn!

Y chợt nhếch mép cười, cái nhếch mép quen thuộc:

- Ai cũng yêu Kiều Văn phải không? Vậy thì ta phải chiếm bằng được nàng là của ta!

Nói rồi y nhấc bổng nàng lên. Mặt Tử Hàn hoảng hốt còn mặt y thì lạnh tanh chẳng cảm xúc gì. Nàng đập mạnh vào lưng anh:

- Thả tôi xuống! Thả tôi xuống!

Y đánh vào hông nàng, giọng lạnh lùng:

- Im nào! Nàng sẽ trở thành nương tử của Hoàng tử đó!

Mặt Tử Hàn bỗng đỏ bừng cả lên. Nhưng cái kéo nàng khỏi sự xấu hổ chính là câu nói vừa rồi của y. Nàng chợt mỉm cười, nàng nói rất bé:

- Kiều Văn ơi! Chúng ta sắp được gặp lại rồi! Anh chờ tôi được không đấy!

Lúc này là ánh mắt buồn của Kiều Văn. Kiều Văn như nghe thấy lời nói vừa rồi của nàng. Y mỉm cười:

- Tử Hàn à! Dù nàng ở đâu! Ta cũng sẽ mang nàng về... ta sẽ chờ nàng, đợi nàng mãi mãi...!

Lúc này là hai nụ cười thật hạnh phúc ở hai nơi khác nhau. Cái hạnh phúc ấy có mấy ai hiểu và mấy ai biết....

19. Chương 19: Nơi Xa Xôi

Chap19: Nơi xa xôi...

Bóng tối đang bao trùm nơi đây, một cảm giác lạnh thấu xương chạm vào da, vào thịt của Kiều Văn. Theo cái lạnh, y từ từ mở đôi mắt của mình. Cảm giác khó chịu và thiếu thốn đang chạy lung tung trong người y. Đưa ánh mắt của mình hướng xa, y giật mình:

- Đây là đâu? Sao lại... trong cung?

Xung quanh y là chiếc giường quen thuộc. Mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo những người mà y còn chẳng biết tên. Những thứ hiện đại xung quanh y giờ đã chẳng còn mà chỉ còn những thứ quá quen thuộc với y.

- Huỳnh tỉnh rồi, Thái Tử!

Ngọc Nhi lên tiếng. Ánh mắt nàng mừng rỡ như bắt được vàng. Nàng nhìn chăm chăm vào y như sợ y một lần nữa biến mất. Thái Tử cau mày nhìn nàng rồi túm lấy gấu áo nàng:

- Muội có thấy Tử Hàn không?

- Tử Hàn? – Ngọc Nhi nhìn y nghi hoặc – Chắc huynh mệt rồi! Huynh nghỉ ngơi đi!

Kiều Văn từ từ nằm xuống, ánh mắt y uơn ướn. Chẳng lẽ mọi thứ chỉ là mơ? Y không tin mọi cảm giác thật đó chỉ là mơ. Y không tin rằng cô bé đã thổi ấm trái tim của y lại làm y hạnh phúc trong suốt những ngày qua. Y không tin trên đời này không tồn tại một người con gái có đôi mắt xám.

Bất giác y bật dậy:

- Người đâu! Đi cùng ta đến cung Linh Lã!

Bước chân y nặng nhọc đi đến chỗ của Lữ Kỳ - hoàng đệ của y. Bước chân đến cung là tiếng sáo vang vọng. Mặt y bỗng đanh lại. Chàng ta chỉ thổi sáo khi có chuyện hoàn thành theo đúng ý của chàng. Nhưng hôm nay, tiếng sáo nó ấm lòng hơn bình thường.

Bỗng y dừng lại, y không muốn biết những gì có ở bên trong. Y càng không muốn nghe những lời dối trá của hoàng đệ mình.

Y quay lưng, trở về cung. Đứng nhìn bầu trời có chút buồn vương vấn. Y nhớ cái dáng bóng gầy gầy của Tử Hàn.

Đang suy nghĩ với ánh mắt đượm buồn thì một vòng tay bỗng ôm lấy y từ đằng sau, nó thì thâm vào tai y:

- Sao huynh lại buồn như thế?

- Ngọc Nhi à... Ta nhớ một người đã cho biết thế nào là yêu!

-

Ngọc Nhi không trả lời Kiều Văn. Nàng từ từ nới lỏng vòng tay của mình rồi buông tay. Nàng quay lưng lại và dựa vào lưng y:

- Người đó quả là có phúc...

- Muội nói thế là sao?

Y tránh cái dựa của nàng, quay lại đỡ lấy tấm lưng của nàng. Ánh mắt y nhìn xoáy vào nàng. Bỗng Ngọc Nhi chợt dạ, nàng đứng hẫng dậy, không nói gì cả.

Xa xa kia là ánh mắt buồn lạnh lạnh đằng đẵng sát khí nhìn họ. Chàng lên tiếng, cái giọng nói để lại nỗi nhớ sâu sắc trong lòng người:

- Nàng có yêu ta đâu?!

Ngọc Nhi chờ người nghe từng dòng từng chữ của Lữ Kỳ đi sâu vào trong đầu mình. Nàng chạy lại bên chàng, nắm lấy tay chàng nhưng Ngọc Nhi lại không nói gì cả.

Kiều Văn nhếch mép cười. Y cố kìm lấy từng giọt nước mắt. Y quay lưng, khép cánh cửa, y khẽ gọi tên:

- Tử Hàn... Nàng đang ở đâu

.....

Bóng dáng quen thuộc của Kiều Văn bỗng lướt qua trong tâm trí của nàng. Cô bỗng khựng lại, ánh mắt nàng sắc lạnh nhìn thẳng vào dòng đường tấp nập phía trước. Tử Hàn hít thở thật sâu rồi cau mày:

- Anh đang nhớ tôi phải không Kiều Văn? Tôi sắp đến với anh đây!

Chiếc xe của Tử Hàn dừng trước bãi cỏ thân thuộc. Nơi mà lần đầu tiên cô và anh gặp anh. Cô chột cười, tiến về chỗ sau gốc cây. Cô ngồi đó, chạm vào những ngọn cỏ non nớt xanh. Chạm tay vào những giọt sương sớm long lanh. Đặt tấm lưng mỏng manh của mình xuống thăm cô. Một cảm giác thoải mái làm cô thấy thật sự thích thú. Có phải vì cô sắp được đến với anh không?

Bỗng cô mở to mắt, lẩm bẩm:

- Không thể mặc như thế này đến đây được!

Vừa dứt lời thì từng đợt từng đợt đau đầu tràn đến bên cô. Mặt cô nhăn lại, cô cứ ôm đầu mà hét lên. Cảm giác này thật khó chịu càng làm cô thấy ê ẩm toàn thân. Chính lúc này, hình bóng Kiều Văn đang hiện ra trước mắt cô. Trong cái đau cắt da cắt thịt đó, cô khẽ gọi:

- Kiều Văn... Có lẽ chúng ta không gặp được rồi!

Trước mắt cô giờ là một màu tối tăm khó chịu. Cô không thể cảm nhận được ánh sáng, không thể cảm nhận được tất cả thứ gì xung quanh mình. Lặng lẽ chìm vào giấc ngủ

Bỗng có hai bóng người tiến đến bên gốc cây ấy. Người con gái siết chặt tay mình, cắn chặt môi:

- Chúng mình đã đến chậm rồi...

- Cô chủ - Người con trai lên tiếng - Chúng ta phải trở về...

- Im đi!! Tôi của năm xưa chết rồi! Nếu không có cô ta thì đừng mong về được nhà.

- ...

Chàng trai kia chọn cách im lặng trước cơn giận của cô gái đó. Anh ta thở dài, lắc đầu...

20. Chương 20: Cơ Hội Trùng Phùng Đang Ở Rất Gần

Chap20: Cơ hội trùng phùng đang ở rất gần

Từng tia nắng chiếu vào đôi mắt đang say giấc của nàng, từng từng đánh thức cô dậy. Cái không khí nóng sộc lên mũi cô vô điều kiện. Tiếng lá cây xì xào, va vào nhau rạo rức xung quanh cô. Toàn thân nàng ê buốt, cảm giác đau đầu vẫn còn nhói trong đầu.

- Cô nương... - Một giọng nói vang lên bên tai nàng, giọng nói này rất quen thuộc - Cô đã tỉnh lại!

- Đây là đâu? - Tử Hàn nheo mắt nhìn người phía trước. Bỗng hai mắt nàng mở to ra - Mẹ!!!

Hai tay nàng túm lấy người đàn bà phía trước. Từ dáng người, cách nói chuyện, giọng nói, khuôn mặt của bà không hề thay đổi. Hai khóe mắt nàng cay cay. Bà ta nhìn Tử Hàn mà không dám thốt lên một lời nào. Bỗng một dáng người bé bỏng chạy lại, ôm lấy bà, gọi to:

- Mẹ!

- Tiểu Linh của mẹ!

Bà mỉm cười nhìn đứa con gái bé bỏng của mình. Tử Hàn hết nhìn bà rồi nhìn đứa bé. Ừ...thì đứa bé ấy cũng giống bà. Cô thở dài:

- Cháu xin lỗi!

- Không sao đâu mà cháu! Đây là Lâm Linh - con gái út của ta!

Tiểu Linh nhìn Tử Hàn mỉm cười, cô bé chỉ vào đôi mắt xám của nàng:

- Tỉ tỉ xem! Mắt tỉ đẹp quá! Tiểu Linh thích! Tiểu Linh thích lắm...

- Muội không sợ sao?

Tử Hàn mỉm cười nhìn khuôn mặt bầu bĩnh kia lắc đầu. Bàn tay nhỏ bé của nó, vươn lên chạm vào mặt nàng, nó không nói gì chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt xám của nàng mà cười.

Lúc này Tử Hàn vừa nhớ đến Kiều Văn vừa quan sát người đàn bà phía trước. Trực giác của nàng không bao giờ sai vậy mà giờ nó đã lầm trước chính người đã sinh ra mình. Nàng thở dài, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tiểu Linh, gạt ra.

Tử Hàn đứng trước người đàn bà đó:

- Thưa cô! Cô có thể chỉ cho cháu kinh thành được không ạ?

Bà gật đầu. Đứng trước cửa căn nhà sập xệ của bà. Bà mỉm cười hiền hậu chào từ biệt nàng. Nàng bước đi mà tim nàng đau thắt lại...

Chờ bóng Tử Hàn đi khuất, bà mới thở dài:

- Chào con... Tử Hàn!

- Bà thấy con diễn giỏi không?

Tiểu Linh nhìn bà mỉm cười rạng rỡ, nó ôm lấy bà thơm vào má cái chụt.

Tử Hàn cứ thế bước đi. Nàng đi mãi cuối cùng cũng đến được chỗ dòng người tấp nập. Xa xa kia chính là Hoàng cung, nơi mà vị Thái Tử của nàng ở. Nàng vui mừng, chạy lại nhưng lại có bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng với vẻ kì thị. Tử Hàn thở dài thầm trách:

- Quả này... sao vào được cung đây!

Thế rồi nàng co giò mà chạy.

Sầm!!

Mọi thứ như tối dần đi! Nàng hình như đâm phải ai đó. Anh ta nhìn rất quen. Rất giống với Kiều Văn. Nàng khẽ gọi:

- Kiều Văn!

Nhìn người phía trước, có khuôn mặt lạnh như băng. Ánh mắt lúc nào cũng rũ xuống buồn bã nhưng đôi môi của anh rất quyến rũ. Tử Hàn lặng yên trước vẻ đẹp của y. Nàng phải thừa nhận một điều là y đẹp hơn Kiều Văn rất nhiều, nhưng sao trái tim của nàng không rung động. Bao nhiêu ánh mắt vây quanh y, họ nhìn y với ánh mắt ngưỡng mộ. Những cô nàng thì có mắt hình trái tim. Nàng thở dài:

- Mê trai đẹp vậy sao?

Tử Hàn đứng dậy, không quên lễ phép với y:

- Xin ngài hãy tha lỗi cho tôi!

-....

Y im lặng nhìn nàng từ đầu đến cuối. Cái ánh mắt ngậy ngô ấy làm trái tim Tử Hàn thất lại. Nàng bỗng ngồi thụp xuống, ôm ngực, mặt nàng nhẩn lại. Y lúc này mới mở lời:

- Nàng không sao chứ?

Tử Hàn không nói gì chỉ lắc đầu. Nàng gắng gượng dậy bỏ đi nhưng cái nắm lại của y làm nàng khó nhúc nhích. Y ôm lấy nàng, chậm rãi nhắc lại từng lời:

- Nàng không sao chứ?

Mắt Tử Hàn dần ra. Nàng đang rối mù vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả. Nàng gắng hết sức đẩy y ra. Không nói gì cả, nhưng nàng nghe thấy lời nói của những người xung quanh:

- Trời ơi! Sao cô ta dám đẩy thái tử ra cơ chứ?

- Phản nghịch kia?

-....

Tử Hàn đứng hình. Thái Tử...?

- Nàng... - lúc này y mới lên tiếng - Theo ta về!

Nói rồi y nhanh chóng túm lấy tay của nàng mà lôi về. Tử Hàn giựt lại, ánh mắt nàng cau lại:

- Nếu anh không phải Kiều Văn thì tôi không về! Mới lại sao tôi lại phải về với anh chứ!

- Kiều Văn!

C-rắc~

Mặt Tử Hàn bỗng tái xanh. Trước mặt nàng là một người lạnh lùng như một núi băng. Y còn lạnh hơn nàng. Rồi lại những tiếng xì xào bàn tán vây quanh nàng. Nàng gắt:

- MẤY NGƯỜI IM HẾT DÙM TÔI CÁI!!!!

Nhìn khuôn mặt tức giận của Tử Hàn mọi người thật sự im lặng. Không khí như lắng đọng lại, không một ai dám lên tiếng.

Tử Hàn quay lại nhìn y, nàng hít một hơi sâu nhưng không mở lời. Y tiếp tục nói:

- Sao ai ai cũng Kiều Văn Kiều Văn thế? Chẳng lẽ chẳng ai coi ta là gì?

- Anh là ai? - Tử Hàn ngờ vực nhìn y - Thậm chí tôi còn không biết anh là ai thì việc gì tôi phải coi thường anh?

- Nàng với Kiều Văn là gì của nhau?

- Nương... - Tử Hàn bỗng bị chặn họng bởi khuôn mặt đáng sợ của y - Là người yêu Kiều Văn!

Y chợt nhếch mép cười, cái nhếch mép quen thuộc:

- Ai cũng yêu Kiều Văn phải không? Vậy thì ta phải chiếm bằng được nàng là của ta!

Nói rồi y nhấc bổng nàng lên. Mặt Tử Hàn hoảng hốt còn mặt y thì lạnh tanh chẳng cảm xúc gì. Nàng đập mạnh vào lưng anh:

- Thả tôi xuống! Thả tôi xuống!

Y đánh vào hông nàng, giọng lạnh lùng:

- Im nào! Nàng sẽ trở thành nương tử của Hoàng tử đó!

Mặt Tử Hàn bỗng đỏ bừng cả lên. Nhưng cái kéo nàng khỏi sự xấu hổ chính là câu nói vừa rồi của y. Nàng chợt mỉm cười, nàng nói rất bé:

- Kiều Văn ơi! Chúng ta sắp được gặp lại rồi! Anh chờ tôi được không đấy!

Lúc này là ánh mắt buồn của Kiều Văn. Kiều Văn như nghe thấy lời nói vừa rồi của nàng. Y mỉm cười:

- Tử Hàn à! Dù nàng ở đâu! Ta cũng sẽ mang nàng về... ta sẽ chờ nàng, đợi nàng mãi mãi...!

Lúc này là hai nụ cười thật hạnh phúc ở hai nơi khác nhau. Cái hạnh phúc ấy có mấy ai hiểu và mấy ai biết....

21. Chương 21: Đêm Nay Chúng Ta Có Thể Ở Bên Nhau

Chap 21: Đêm nay chúng ta có thể ở bên nhau

- Đây là đâu?

Tử Hàn ngỡ ngàng nhìn vào từng thứ trong cung này. Đường vào đây rất vòng vèo, muốn thoát ra cũng rất khó. Lữ Kỳ kéo tay nàng:

- Đây là cung của ta. Giờ nàng là nương tử của ta nên phải sống với ta!

- Gì?? Ở đây khác gì là người hầu cơ chứ!

Lữ Kỳ không nói gì nhìn chăm chăm vào bộ y phục mà Tử Hàn đang mặc. Y mỉm cười lắc đầu:

- Giờ con gái thích ăn mặc lạ nha!

- Thế anh có đồ khác không? Cứ thích làm trò kiếm chuyện với người ta!

Tử Hàn lườm y còn y thì chỉ cười. Quả thật y cười rất đẹp. Nhìn y rất đẹp!

- Hoàng Tử...

- May quá! Ngọc Nhi à muội cho ta mượn vài bộ y phục được không?

Lữ Kỳ chạy đến chỗ Ngọc Nhi. Y nhìn nàng ta với ánh mắt thân thương trìu mến, Tử Hàn cau mày:

- Anh ta yêu cô gái kia sao còn lấy mình về làm nương tử cơ chứ!

Ngọc Nhi nhìn chăm chăm vào Lữ Kỳ rồi lại nhìn qua phía Tử Hàn với ánh mắt khó hiểu, nhưng nàng ta cười thân thiện:

- Được thôi! Tỉ tỉ đi theo muội!

Cô nhí nhảnh chạy lại kéo lấy tay Tử Hàn đi ra khỏi ánh mắt của Lữ Kỳ. Sắc mặt Ngọc Nhi có phần nào buồn bã khi không có Lữ Kỳ. Còn Tử Hàn thì chỉ nhìn mặt khó hiểu hai người này là gì của nhau và coi nhau như thế nào?

Đứng trước gương giờ là một cô gái khác biệt với mọi người. Dáng vẻ hiền lành với vẻ sắc sảo của đôi mắt “sói” càng làm nàng thêm sang trọng và quý phái. Tử Hàn nhìn mình trong bộ y phục màu đỏ và thêu hoa trắng tinh tế mà nàng cứ dờ dẩn cả ra.

- Đẹp quá! – Ngọc Nhi nhìn Tử Hàn mà khen nàng, cô cười híp lại – Muội là Ngọc Nhi! Còn tỉ?

- Ta là Tử Hàn...

- Tử Hàn?! Cái tên này nghe quen quá!

- Có ai đã nhắc đến tên này rồi hả em? – Tử Hàn giật mình nhìn vào đôi mắt kia mà hỏi.

- Tử Hàn mau về cung với ta thôi!

Giọng Lữ Kỳ vang lên khiến cả cung như muốn lặng đi. Tử Hàn cắn chặt môi mình để không chửi anh ta. Nàng cúi người chào Ngọc Nhi rồi đi theo anh...

Nhìn bóng dáng hai người dần khuất, Ngọc Nhi nhăn mặt:

- Tử Hàn... không phải là người mà Kiều Văn đang nhớ sao? Sao tỉ ấy lại là nương tử của Lữ Kỳ?

Nói rồi Ngọc Nhi gắng sức chạy thật nhanh đến cung Ngọc Hữ. Ánh mắt nàng ánh lên sự lo lắng xen lẫn chút khó hiểu. Nàng thở gấp khi đứng trước y. Nàng lắp bắp:

- Tử Hàn có phải là cô gái có đôi mắt màu xám phải không?

- Muội thấy Tử Hàn sao? Thật không? – Kiều Văn siết chặt lấy vai của Ngọc Nhi mà hỏi. Giọng nói gấp gáp, đáng vẻ thì hấp tấp tò mò.

- Nhưng sao Tử Hàn lại đi với Lữ Kỳ?

- Đi với Lữ Kỳ?

Mặt Kiều Văn nhăn lại, y chạy một mạch đến chỗ Lữ Kỳ mà không quan tâm xem phía sau mình là những người với khuôn mặt sợ hãi.

Tử Hàn đứng trong nhìn ra con đường vòng vèo vào đây, nàng thở dài:

- Kiều Văn giờ nàng đang ở đâu?

- Sao cơ? Thái Tử đến đây? – Lữ Kỳ đập bàn, ánh mắt chàng ánh lên vẻ sững sốt – Không cho anh ta vào! Nhất định không cho vào!

Nói rồi chàng nhìn qua phía Tử Hàn, bầu trời cũng đã ngả màu. Vẻ đẹp kiêu kì của Tử Hàn càng làm chàng muốn khám phá. Nhưng cái bóng vật vờ của Ngọc Nhi làm chàng thấy khó xử. Chẳng lẽ con tim có thể thay đổi trong chốc lát? Chàng biết thế này là sai trái! Chàng biết thế này là không đúng nhưng sao chàng không thể nào...

- Đừng có ngăn cản ta!

Kiều Văn cuối cùng cũng đã vào được đây. Ánh mắt y diên đại nhìn quay. Bỗng nó dịu lại khi gặp vẻ kiêu kì trước khung cửa. Y khẽ gọi tên:

- Tử Hàn...

Tử Hàn quay lại nhìn y, ánh mắt nàng sững lại. Nàng không có cảm xúc gì cả chỉ nhìn y mà không nói câu nào... Kiều Văn cười híp lại, chạy đến ôm Tử Hàn:

- Tử Hàn à... Nàng đến được đây sao?

- ...

Vẫn là cái sự im lặng vô tình đó làm y sốt ruột. Y nhìn nàng rồi lại gặm hỏi:

- Nàng không nhớ ta là ai sao?

Tử Hàn vẫn im lặng, nàng chạm vào khuôn mặt có phần tiều tụy của y đang nhăn lại, từ từ vòng tay qua cổ y mà ôm lấy, nàng khóc:

- Cuối cùng cũng gặp được anh!! Em nhớ anh lắm!!

- Ta cũng nhớ nàng lắm Tử Hàn!

- Hai người dừng lại ngay!! Cô ta là của đệ!

Lữ kỳ nhăn mặt hét lên, ánh mắt chàng nhìn họ cay nghiệt, chàng coi hai người như kẻ thù:

- Huynh đã có Ngọc Nhi rồi sao còn lấy cả Tử Hàn!

- Không!! Ngọc Nhi mãi mãi yêu một người như đệ! Không phải ta!

Lữ Kỳ sững người nhìn Tử Hàn ra đi trong vòng tay của Kiều Văn. Ánh mắt chàng cứ dờ dẫm hết cả ra, chàng khẽ gọi tên:

- Ngọc Nhi...

Chàng ngội thụp xuống, khuôn mặt lạnh ấy giờ có chút màu hồng. Hai má chàng ửng lên, chàng tủm tỉm cười:

- Sao không bao giờ nàng nói nàng yêu ta?

Chàng chạy đi tìm lấy Ngọc Nhi. Vừa bước đến cửa thì chàng bắt gặp ánh mắt ngây ngô của Ngọc Nhi. Chàng cười thật tươi rồi ôm lấy cô:

- Ngọc Nhi! Sao nàng không nói nàng yêu ta...

- Vì... vì

- Đừng nói nữa... giờ thì ta chỉ yêu mình nàng mà thôi ! Nàng cũng thế nhé!

- Thiếp yêu chàng... Mãi mãi yêu chàng!

Ngọc Nhi tách khỏi cái ôm của Lữ Kỳ. Nhìn thật sâu vào đôi mắt ử rử đầy, nàng đặt lên môi chàng một nụ hôn nhẹ nhàng và ngọt ngào cho trái tim nàng khỏi thổn thức.

Hai bờ môi chạm vào nhau và trao nhau những vị mà tình yêu có. Ánh đèn vụt tắt. Giờ chỉ còn ánh trăng lẻ loi xen vào căn phòng nhỏ nhắn này.

Họ đang yêu và tình yêu của họ đang được các thiên thần chứng đáng.
Sự xuất hiện của Tử Hàn chính là sự xuất hiện của các thiên thần. Thật hoàn mỹ!

22. Chương 22: Gặp Bệ Hạ

Chap22: Gặp Bệ Hạ!

- Tử Hàn à... Nàng biết ta nhớ nàng như thế nào không?
- Sao tôi phải biết chứ!

Tử Hàn mỉm cười ngồi trong vòng tay ấm của Kiều Văn mà trả lời. Ánh mắt nàng tuy lạnh nhưng giờ như có một ngọn lửa đang cháy phừng phừng. Kiều Văn nhăn mặt:

- Sau cả một quãng ngày dài không gặp nhau mà nàng vẫn phũ như vậy!
- Vì tôi cũng nhớ anh đến chết đi được! Tưởng anh quên tôi rồi cơ!
- Sao quên được nàng cơ chứ!

Y nhẹ nhàng hôn lên má của Tử Hàn. Họ mỉm cười.

Hoàng Thượng đứng ngoài nhìn họ mà lòng người thấy vui lạ thường. Ngài cười:

- Hai đứa... Bao giờ thì tổ chức hôn lễ!
- Phụ thân... người không đùa chứ!

Kiều Văn nhìn cái gật đầu của Hoàng Thượng mà lòng anh nở hoa rộn cả căn phòng. Tử Hàn cười hiền:

- Bái kiến Bệ Hạ!
- Miễn lễ! Con là Tử Hàn! Lúc nào thì con mang cho ta một đứa cháu...
- Sao lại là...
- Vì từ mai Lữ Kỳ sẽ lên làm Thái Tử - Kiều Văn mỉm cười nhìn Hoàng Thượng!

Hoàng Thượng gật gù:

- Tử Hàn... ta muốn gặp con một chút!

Đứng ở một nơi xa ánh mắt của Kiều Văn, Hoàng Thượng nắm lấy bả vai của Tử Hàn:

- Con là người sẽ thay đổi triều đại này... Con hãy hứa với ta là con phải sông!
- Con xin hứa... Bệ Hạ!
- Con đi đi!

Nói rồi Hoàng Thượng buông cô ra. Ngài mỉm cười bước đi để lại một khuôn mặt khó hiểu. Tử Hàn quay lưng lại rồi lẩm bẩm:

- Bệ Hạ nói thế là sao nhỉ?
- Là do lời tiên tri đó!

Tử Hàn giật mình nhìn người vừa nói. Nàng thở phào nhẹ nhõm:

- Anh làm tôi hết hồn! Mà lời tiên tri gì thế?

- Khi ta mất tích mà trở về thì ngay lập tức Hoàng Tử phải lên ngôi thay thế... Nếu ta không trở về thì triều đại này sẽ bị sụp đổ ngay lập tức. Sự trở về của ta sẽ gây ra một cuộc tiến công nhỏ giữa hai nước nhưng bà tiên tri không nói là nước nào!

Tử Hàn ngó cả người ra, nàng như không hiểu gì cả:

- Vậy bà tiên tri đó sống ở đâu vậy?
- Ta cũng không rõ... mà lúc nào chúng ta kết hôn thế hả Tử Hàn!
- Tháng sau nhé! Thật sự thì thiếu anh khó sống lắm.
- Nàng yêu ta nhiều như vậy sao?
- Nhiều đến mức ăn ngon ngủ ngoan nữa ý!

Tử Hàn mỉm cười nhìn không mặt ngây ngô của Kiều Văn đang phân tích những gì nàng vừa nói. Kiều Văn bỗng nhận mặt lại:

- Vậy có nghĩa nàng không yêu ta đâu nhé!

Tử Hàn cười tươi rón chạy vào khu vườn nhỏ trong cung Ngọc Hữu. Kiều Văn túm lấy nàng, ôm lấy nàng vào trong lòng mình:

- Nhưng nàng biết ta yêu nàng như thế nào mà...
- Chỉ vì yêu anh mà trái tim em chật chội hết rồi!

Tử Hàn ôm ấp anh cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh. Còn Kiều Văn thì sướng rơn cả lên. Y càng ôm siết nàng.

- Ngọc Nhi, nàng nhìn gì đó!

Lữ Kỳ đặt tay ngang mặt Ngọc Nhi như thể không để nàng tuột mắt. Nàng cười gượng:

- Nhìn Kiều Văn với Tử Hàn đơn giản mà hạnh phúc ghê!
- Chỉ cần nàng tin ta thôi! – Y cúi thấp người xuống thì thâm vào tai Ngọc Nhi – Và nàng chỉ cần yêu ta thôi!
- Thiếp sẵn lòng!

Ngọc Nhi thành thật nhìn thẳng vào khuôn mặt kia của y. Nàng ôm lấy y, gục đầu vào ngực y:

- Chàng yêu thiếp chứ!
- Sao đến câu đấy nàng còn hỏi?

Ngọc Nhi mỉm cười. Từ trước đến giờ thì bây giờ nàng mới tin rằng trái tim y thuộc về nàng. Vậy mà nàng cứ ngỡ ánh mắt lạnh lùng kia dành cho nàng. Cho đến khi Kiều Văn nói cho nàng hay thì nàng vẫn không tin. Bây giờ nàng được nghe từ chính miệng y nói ra lòng nàng xao xuyến cả lên.

Đứng từ xa chứng kiến cảnh này đang cắn chặt bờ môi mình, cô ả đứng đó miệng gất:

- Chúng ta đến muộn mất rồi!
- Không hề cô chủ! Thời gian ở đây còn dài...
- Lúc này hoàng thượng nhắc đến lời tiên tri gì đó? Hóa ra không phải ta thay đổi sống phận họ sao?
- Cô chủ là một phần trong kế hoạch trời định đó thôi. Nếu không có cô thì mọi chuyện vẫn phải về đây!
- Khốn khiếp! Chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo!
- Vâng!

Cái bóng đen đó rời đi. Cô ả đứng đó nhìn mà trái tim ả đau nhói. Nhỏ thở dài:

- Ước gì anh yêu tôi như những gì họ đang yêu nhau có phải giờ tôi không phải làm những việc này không?

Cô ả trốn đi, tránh những giọt nước mắt đang rơi.

23. Chương 23: Hôn Lễ

Chap 23: Hôn lễ

Tử Hàn cũng đã ở trong hoàng cung này được một tháng. Cung Ngọc Hữu ngày nào cũng tấp nập có người ra, người vào. Tử Hàn thì mãi mê chơi đùa với vườn hoa mà Kiều Văn tự tay ươm trồng. Còn y thì lại say đắm nhìn Tử Hàn.

Y chạy lại khẽ ôm lấy nàng:

- Tử Hàn bàn là à... Cũng sắp đến lúc chúng ta phải làm hôn lễ rồi đó!
- Đó là một ngày trọng đại của cuộc đời mà. Tôi vẫn muốn tự do!
- Yêu ta nàng vẫn được tự do mà!
- Tình yêu trong hôn nhân và tình yêu lúc này khác nhau lắm! – Tử Hàn vẩy chút nước lên những bông hoa kia – Nó cũng giống như khi chưa có thì ta trân trọng còn có rồi chúng ta trưng bày...

Kiều Văn thở dài:

- Nàng đừng dùng ngôn ngữ hiện đại được không! Bình thường nàng sáng suốt, thông minh lắm cơ mà!
- Có mà tại anh ngu thì có! – Tử Hàn gắt lên
- Tỉ tỉ... không được – Ngọc Nhi đứng bên khẽ nói vào tai nàng

Tử Hàn thở dài, chạy đến ôm lấy Kiều Văn:

- Được rồi... Lời hứa... Mai chúng mình cưới nhau đi!
- Nàng nói thật chứ?

Tử Hàn gạt đầu nhìn khuôn mặt rạng rỡ của y mà lòng nàng khó tả. Nàng không thích hôn nhân tẹo nào nhất là vào cái thời này.

....

Một nàng công chúa kiểm điểm đang thả mình theo từng cơn gió. Nàng dịu dàng ngắm nhìn những đứa trẻ thơ trong cung nô đùa. Sau lưng nào bỗng vang lên tiếng nói:

- Bẩm quận chúa! Thái tử Kiều Văn sắp thành thân...

Mặt mũi Quận chúa tối sầm lại, tai nàng như ù cả đi. Đám trẻ trước mặt người không dám nói cười nữa câu. Nàng từ từ quay mặt về phía sau:

- Với ai?
- Thần nghe nói là với một cô gái lạ mặt, mang trong mình một đôi mắt xám huyền bí. Thần còn nghe nói cô nương ấy rất xinh đẹp!

Quận chúa nhếch mép cười:

- Nhưng rõ ràng là y phải được gả cho ta!!
- Chuyện này...
- Mong chuẩn bị kiệu sang nước bên nhanh lên! Ta không thể con hồ ly tinh ấy cướp mất y đâu!

Mặt Quận chúa danh lại, từng lời của người mang đầy sát khí. Nàng cắn môi:

- Chàng biến mất xong giờ trở về lại đòi kết hôn với người khác!

Nhưng Quận chúa đâu biết... hôn lễ của người với Kiều Văn chỉ là sắp đặt. Nhưng chính quận chúa đã đem lòng yêu y.

...

Tử Hàn nhìn bầu trời trong xanh trước mắt mà lòng nàng vui khó tả. Mai là ngày nàng trở thành thê tử của Thái Tử. Và cũng là ngày Hoàng Tử lên ngôi Thái Tử. Còn Kiều Văn sẽ sống với nàng. Nàng biết y không hợp với việc triều chính mà. Y quả thật rất trẻ con.

Tử Hàn bước đi khắp hoàng cung. Bỗng nàng thấy bóng dáng quen thuộc của Kiều Văn đang đứng hóng gió. Nàng mỉm cười tiến lại gần chỗ y rồi bất ngờ lấy hai tay bịt mắt y:

- Ủ òa!!

Y nhanh chóng né được cái bịt mắt của nàng, quay lại và bỗng Tử Hàn lên:

- Nàng thật là quái!

- Gì chứ! Tôi dễ thương như này mà anh bảo quái là sao?

- Không được! Chỉ có mình ta dễ thương thôi!

- Vớ vẩn!

Tử Hàn chồm lên cắn vào tai y:

- Anh mà dễ thương thì tôi đáng yêu nhất trên đời!

Bỗng mặt mũi Kiều Văn đỏ như gấc. Y cúi nhẹ người xuống thì thào vào tai Tử Hàn:

- Tử Hàn à... nàng lại quyến rũ ta mất rồi!

- Anh... - Mặt nàng xanh lại nhìn y mà nàng vừa thấy buồn cười vừa thấy bực – Mai đi rồi tính sau!

- Tử Hàn!! Nhưng mà ta “thèm” nàng rồi!

- Kệ anh chứ! Thả ta xuống! – Tử Hàn lê lưỡi!

Bỗng nàng thấy đau lưỡi quá. Mở to mắt thì thấy Kiều Văn vừa cắn lên lưỡi của nàng. Mặt mũi nàng đỏ gay cả lên nhìn đám người hầu đang quay mặt đi tùm tùm cười. Nàng đánh nhỏ vào người Kiều Văn, giật ra:

- Đây là nơi công cộng... hôn là bị phạt!

- Ta có hôn đâu... ta đang cắn nàng mà!

Nói rồi Kiều Văn tiến sát vào mặt Tử Hàn. Hai tay y ôm chặt nàng trên tay như sợ nàng chạy mất.

- Hai người tình cảm quá nhỉ!

Giọng nói lạnh lùng này kéo cả hai người thoát khỏi cái ngọt ngào mà họ đang có nhìn người có giọng nói đó. Kiều Văn bỗng cười lên:

- Thi Thi!

- Thi Thi? – Tử Hàn ngơ người hỏi

- Là quận chúa nước bên và là... - Bỗng mặt Kiều Văn đành lại – Thi Thi qua đây ta bảo!

Y từ từ thả Tử Hàn xuống rồi hôn lên trán Tử Hàn. Y chạy lại đến chỗ Thi Thi:

- Mai ta sẽ không còn là Thái Tử nữa nên là nàng không phải thành thân với ta đâu!

- Nhưng ta nợ yêu chàng mất rồi!

- Thật là có lỗi với nàng... Nhưng trái tim của ta giờ chỉ có hình bóng của một người... Mối tình đầu của ta!

Y quay lại nhìn khuôn mặt đang mỉm cười nhẹ của Tử Hàn mà lòng y như muốn bay lên. Y cảm giác như ánh mặt trời đang tỏ sáng nơi đây vậy.

Khuôn mặt Thi Thi đành lại, cô túm lấy cổ áo của Kiều Văn mà hôn tới tấp mặc cho bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên đang nhìn hai người. Tử Hàn cũng vậy nhưng nàng vẫn cười vì nàng biết biểu hiện đó của y.

Kiều Văn ấn Thi Thi ra mặt anh đành lại rồi tít rít rồi nhìn Tử Hàn rồi lại nhìn Thi Thi. Khuôn mặt hai người khác hẳn nhau. Tử Hàn thì mặt mũi vẫn cười còn Thi Thi thì mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì cả.

Thi Thi thì thầm:

- Sẽ không có ngày vui vào ngày mai chứ?
- Ta xin lỗi nhưng ta nghĩ sẽ có!

Kiều Văn cúi đầu thành khẩn xin lỗi Thi Thi. Y chạy lại chỗ Tử Hàn và để lại phía bên kia một trái tim tan vỡ và một khuôn mặt đành lại vì đau đớn.

Thi Thi siết chặt bàn tay mình:

- Chàng sẽ phải trả giá... Kiều Văn!

24. Chương 24: Là Của Nhau

Chap24: Là của nhau

Tử Hàn tinh nghịch nhòm vén tấm vải trùm đầu màu đỏ lên. Mọi thứ rất tấp nập, ồn ào và vội. Nàng liếc mắt sang nhìn Ngọc Nhi:

- Mọi người có thấy hôm nay có gì đó rất lạ không?
- Sao vậy tí...
- Mọi thứ hôm nay thật là vội vã... Ta tưởng phải nghiêm trang chứ!

Ngọc Nhi mỉm cười:

- Do Kiều Văn sợ tí không quen nên mới làm như thế đó!

Tử Hàn gật gù, nàng chợt mỉm cười rất nhẹ càng làm nàng thêm nổi bật trong sắc đỏ của bộ y phục này. Nàng hồi hộp nhìn chàng hoàng tử của đời mình đang đứng trước, đón lấy bàn tay của mình. Dẫn bước nàng đến trước Hoàng Hậu và Hoàng Thượng. Qua tấm khăn nàng thấy cái ánh mắt ấm áp của mọi người nhìn nàng. Nghi lễ kết thúc cũng chính là lúc tiếng nhạc vang lên ồn ào và vội vào. Tử Hàn ngạc nhiên:

- Thời này đã có thể loại nàng kiểu này rồi sao?
- Không hề! Ta đang đạo nhạc! – Kiều Văn mỉm cười.
- Không thể nào!

Tử Hàn ngạc nhiên nhìn nụ cười kia của y. Như thế có nghĩa là tương lai sẽ thay đổi rất nhiều. Nhưng giờ thì nàng cũng đâu còn tâm trí để bận tâm đến những điều đó nữa. Tâm trí nàng giờ đã được đặt trong căn phòng “thí nghiệm” mà y cho nàng. Còn trái tim của nàng đang cùng nằm trong lồng ngực của Kiều Văn.

- Tân lang tân nương động phòng!
- Khoan đã!

Tử Hàn đứng dậy, ra hiệu dừng lại rồi nàng nhìn xung quanh. Nàng mỉm cười, tự tay tháo bỏ chiếc khăn che mặt:

- Hôm nay tôi muốn dành tặng cho anh một bất ngờ nho nhỏ.

Tử Hàn nhìn thẳng vào ánh mắt nâu kia. Đôi mắt sói của nàng giờ là ngọn lửa hồng đang bùng cháy.

Đúng lúc đó, ánh sáng mặt trời bị che khuất bởi hiện tượng nhật thực toàn phần. Mọi thứ như tối sầm lại, từ đâu đó bỗng ánh lên những ánh sáng. Kiều Văn nhăn mặt lại:

- Thứ này chẳng phải là pháo bông hay sao?

Trên bầu trời kia bỗng xuất hiện từng dòng chữ

“Đúng vậy Kiều Văn đây là pháo bông...

Nó đang minh chứng cho tình yêu của chúng ta!

Hãy nhìn thẳng vào đôi mắt em và nói:

ANH YÊU EM!!!”

Kiều Văn ngó người hết nhìn từng dòng chữ đang nhật dần mà anh tròn hết cả ra. Y bỗng hét lên:

- Không!!

Tử Hàn dừng như mất thăng bằng và mất bình tĩnh trước y. Nàng cau mày cố gắng lắng nghe từng lời nói của y:

- Tình của ta không đơn thuần chỉ như là pháo bông! Nó sẽ lụi tàn khi đã được mọi người nhìn thấy... Ta tin tình yêu của chúng ta sẽ trong như làn nước, sẽ vĩnh cửu như mặt trời!

Tử Hàn sững người, nàng mỉm cười chạy lại ôm lấy y. Nàng cười thật tươi. Nụ cười này quả thật như ánh mặt trời...

....

Cánh cửa phòng được bật tung. Đêm tân hôn thật sự đã tới, thật sự đang ở đây cùng với hai người.

Anh và cô mệt mỏi nằm lên chiếc giường tròn đặc biệt. Căn phòng tân hôn hôm nay được trang trí thật lạ. Mọi thứ thật huyền ảo với tiếng đàn du dương trầm bổng ngoài kia. Tử Hàn nhìn y rồi trào lên người y như một chú mèo:

- Chẳng có biết những lúc như này ở thời hiện tại người ta làm gì không?

Kiều Văn đảo mắt xung quanh phòng rồi cười một cái thật đều, hai tay bỗng ôm lấy nàng rồi lật người nàng xuống. Y nhẹ nhàng hôn lên môi nàng:

- Như này phải không?

Tử Hàn phá lên cười:

- Không phải... Không phải! Haha... Đầu tiên là ngồi đếm tiền mừng đó chàng rể của tôi!

- Nhưng thời này thì làm gì có tiền mừng! Vậy nên việc đầu tiên phải là...

Nói rồi y xé rách bộ y phục đồ chót của nàng. Y nhẹ nhàng cắn vào môi nàng rồi từ từ đi xuống cắn lên xương quai xanh. Gỡ bỏ chiếc áo yếm trên người Tử Hàn, y mút nhẹ bầu ngực căng tròn của nàng.

Tử Hàn vội ản đầu anh ra:

- Đừng vội vàng...

Ngước ánh mắt của mình nên nhìn nàng, Kiều Văn rướn người lên thì thâm vào tai nàng:

- Thật sự thân hình làm ta thêm đến chết luôn!

Tử Hàn bật cười:

- Nhớ lần đầu tiên anh gặp tôi anh còn bảo tôi là sói! Giờ thì người thích ăn thịt sói lại là anh rồi đó.

Kiều Văn gỡ đầu ngón tay rồi y tiếp tục đưa bàn tay đi thám hiểm thân hình này. Từng đường nét của Tử Hàn đều hoàn mỹ cả. Nàng bỗng rên lên từng đợt làm y càng thêm kích thích...

Cái cảm giác đau lại lan tỏa khắp người nàng. Cái cảm giác được lấp đầy làm nàng thấy lâng lâng khó tả. Cô ngửa đôi mắt ướt đầm mồ hôi lên nhìn tấm rèm đỏ. Mái tóc đen tuyền xõa ra tỏa mùi thơm thoang thoảng. Thời gian như dừng lại khi anh trút hết mọi tình hoa vào người cô...

Đêm là thế, đêm là nơi để cho ai ai cũng dễ nói ra lòng mình. Ngọc Nhi thở dài:

- Họ thật hạnh phúc!

- Ta cũng sẽ làm nàng hạnh phúc như vậy!

Lữ Kỳ ôm lấy Ngọc Nhi từ đằng sau. Ánh mắt ngạc nhiên của Ngọc Nhi nhìn ánh mắt tran chứa yêu thương của chàng. Đôi môi nàng chợt mỉm cười:

- Chỉ cần huynh còn sống và thở là điều muội cảm thấy hạnh phúc lắm rồi!

- Hay chúng ta cũng thành thân nhỉ?

Lữ Kỳ cười tươi rón nhìn nàng. Ngọc Nhi đỏ mặt, cầu nhẹ vào tay chàng:

- Huynh đừng đùa... Hôm nay huynh đã là Thái Tử rồi đó... Muốn lấy ai giờ thì đâu phải quyền của huynh nữa!

- Đừng gọi ta là huynh... - Giọng Lữ Kỳ như lạnh lại, chàng hôn lên má nàng một nụ hôn ngọt – Nàng chỉ cần tin ta. Lời tiên tri quả nhiên sẽ thành sự thật!

- Còn lời tiên tri nào nữa sao?

- Đúng vậy! Lời tiên tri vào số mệnh của ta với nàng...

Ngọc Nhi tò mò nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của chàng mà không nói lời nào. Nàng như hiểu ra. Nàng choàng người lên hôn lên môi chàng một nụ hôn mà trong đời đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn môi.

Nụ hôn này khiến Lữ Kỳ nhớ đến lần đầu tiên Ngọc Nhi ôm

lấy khuôn mặt bầu bĩnh của mình mà trao một nụ hôn lên má. Lúc ấy trái tim của y cũng đập loạn lên như vậy này. Chính lần đó đã lần làm cho y yêu lấy đôi mắt ngây ngô, đôi môi kia.

Và bây giờ chẳng có gì có thể làm cho họ chia lìa cũng như hết yêu nhau... Kể cả thần chết!

25. Chương 25: Họa

Chap25: Họa

Tử Hàn hướng đôi mắt mình nhìn từng đám mây trôi. Bỗng nhiên nàng nhớ đến từng cái cảm giác tiện nghi ở thời mình. Cũng đã 3 tháng kể từ ngày mình đến đây. Cũng đã rất lâu mình chưa trở về căn biệt thự cũ của mình. Nàng dạo bước quanh quanh, bỗng nàng đâm sầm vào ai đó, nàng loạng choạng ngã xuống. Khuôn mặt người đó đánh lại, gất lên:

- To gan!! Đi không ngó trước ngó sau! Biết người vừa đâm vào ai không?

Tử Hàn mở to mắt nhìn người đang lên giọng mắng mình. Nàng chống hai tay chứ không thềm ngồi dậy, nàng nhếch mép cười nhìn đi chỗ khác rồi nhìn lên khuôn mặt đang tức giận đó.

Khuôn mặt xinh đẹp ấy đang đánh lại càng làm Tử Hàn thấy buồn cười. Bỗng nhiên nàng nhẩn mặt:

- Cô nhìn tôi quen lắm sau mà cứ thích tông vào thế hả?

Ngọc Nhi bỗng cúi thấp người xuống, đỡ Tử Hàn dậy rồi thì thầm vào tai nàng điều gì đó. Nàng chợt ngạc nhiên rồi lại mỉm cười:

- Hóa ra đây là Quận chúa Thi Thi... Chúng ta đã gặp nhau trước hôn lễ của ta với Kiều Văn rồi!

- Hahaaa... Ta đến để lấy đi Kiều Văn đây!

Thi Thi ngạo nghễ cười lớn. Tử Hàn lại nhếch mép cười:

- Ta không có khả năng để giữ toàn bộ Kiều Văn nhưng ta chỉ cần giữ được trái tim của Kiều Văn là được phải không?

- Người.... – Thi Thi cắn môi

- Thứ lỗi cho ta quận chúa... Ta phải đi trước! Mong nàng giữ thanh danh cho nước bên của nàng một chút!

Tử Hàn bước đi trước. Tay nàng bất giác chạm nhẹ lên bụng của mình một cách vô tình. Nàng hơi quay đầu lại. Nàng lại nhếch mép khi thấy khuôn mặt tức tối của Quận chúa!

- Nàng ta thật đáng yêu Ngọc Nhi nhỉ!

- Quận chúa là một người đàn bà chứ không như tử nghị đâu! – Ngọc Nhi lo lắng trả lời!

- Không sao đâu mà! – Tử Hàn mỉm cười – Ta còn chưa cảm ơn vì nàng đã mãi ở bên ta khi ở đây... Nàng cứ như là chị em tốt của ta vậy!

Ngọc Nhi mỉm cười nhìn Tử Hàn. Xa xa bỗng thấy có hình dáng quen thuộc của Lữ Kỳ. Y tiến lại gần chỗ hai người. Cúi người kính cẩn:

- Tử Hàn à... Kiều Văn muốn gặp người đó!

- Chàng ta đang ở đâu? Mà thôi cứ để chàng ta chờ đi!

Tử Hàn liếc nhìn Thi Thi. Nàng quận chúa đồng đánh vẫn đứng đo nhìn nàng với vẻ mặt vênh váo. Lúc này nàng ta mới ra đi cùng đoàn tùy tùng của mình.

Lữ Kỳ thấy lạ bèn nhìn qua chỗ quận chúa, y thở dài:

- Để đệ đi gọi Kiều Văn đến chỗ này nhé!

Y chạy thật nhanh đến chỗ Thi Thi, chặn lại nàng ta. Ánh mắt y lạnh lùng:

- Sao tì lại trở lại? Trả phải hôn ước đã được hủy bỏ... Nếu chị muốn tiếp tục thì người tì phải lấy không phải là Kiều Văn đâu!

- Chỉ vì cái bà Chết chóc gì đó mà ta không đến được Kiều Văn!

Chát!!

- Người dám?!!

Ánh mắt Thi Thi tròn tròn nhìn Lữ Kỳ. Lữ Kỳ lạnh lùng nhìn thẳng vào khuôn mặt đang ửng đỏ vì cái tát vừa rồi, y chợt nhếch mép cười:

- Nếu còn có những câu nói như vậy mà ta không ngừng giết chết cái hòa bình đâu nhé!

- Người dám chữ Lữ Kỳ!

Thi Thi vênh mặt lên nhìn thật cay nghiệt vào đôi mắt kia.

Chát!!

Một phát tát nữa vào mặt ả. Cô ta loạng choạng ngã xuống nhưng lần này người đánh cô không phải là Lữ Kỳ mà là Kiều Văn. Thi Thi không nói được lời nào. Cô nhìn ánh mắt chết chóc của Kiều Văn mà giọng nói lắp bắp:

- Chàng...dám!

- Không có gì là không thể đâu! Đừng động đến những người ở đây nhất là những người ta yêu thương! Ta có thể tổng nàng vào ngục bất cứ lúc nào đấy!

Chưa bao giờ Thi Thi thấy Kiều Văn lạnh lùng như thế này cả. Khuôn mặt điểm trai của y giờ đã chẳng còn là hiền lành như trước. Thi Thi đành phải lặng câm. Bỗng cái ánh mắt sói lại hiện lên trước mắt nàng. Giọng Tử Hàn còn giống băng hơn:

- Hai người... có chuyện gì muốn nói hả?

Kiều Văn liền thì thầm vào tai cô một điều. Tử Hàn che miệng tủm tủm cười:

- Thật hả?

Kiều Văn gật gật đầu. Nhìn khuôn mặt trẻ con của Kiều Văn mà ở đây bao nhiêu ánh mắt tò mò.

Thi Thi thở dài:

- Kiều Văn! Chàng nhớ để một Quận chúa xinh đẹp, thùy mị này phải ngồi đây trước mặt mọi người như vậy sao?... Ồ

Chưa kịp dứt câu thì xung quanh Quận chúa chẳng còn lấy một bóng hình, kể cả những người hầu thân cận của mình. Nàng mở to mắt, cứng họng mà xúc động không nói nên lời.

26. Chương 26: Sinh Linh Bé Nhỏ Của Chúng Ta....

Chap26: Sinh linh bé nhỏ của chúng ta...

Ngọc Nhi ồ lên một tiếng, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ thích thú dần:

- Xuất cung sao? Tỉ định đi đâu?

- Ta cũng không rõ!

Tử Hàn dạo bước cùng Ngọc Nhi đến bên vườn hoa cung Ngọc Hữu. Nhìn những bông hoa đang nở mà lòng nàng bỗng thấy buồn:

- Từ ngày không làm Thái Tử nữa ta thấy Kiều Văn bận hẳn!

- Mọi người nói huynh đang đi tìm hiểu...

Đúng lúc đó Kiều Văn xuất hiện làm Ngọc Nhi im bật. Cô bèn chạy đến chỗ Lữ Kỳ lúp sau lưng anh. Kiều Văn với Tử Hàn mắt chớp chớp nhìn họ rồi cùng mỉm cười. Tử Hàn ôm lấy cổ y:

- Lúc nào chàng mới rảnh để yêu thương ta đây hả Ngốc!

- Sao nàng lại dám gọi ta là ngốc cơ chứ? Mặt mũi ta sáng sủa như thế này cơ mà!

Kiều Văn phụng phịu. Tử Hàn cắn vào tai y:

- Hừ!! Mà đúng rồi... Mai chúng ta sẽ đi đâu!

- Mai có một lễ hội ở gần thành – Lữ Kỳ mỉm cười, vuốt mái tóc của Ngọc Nhi – Chúng ta sẽ qua đó để xem...

- Mà bao giờ chúng mình mới thành thân thể Lữ Kỳ! – Ngọc Nhi cắn môi để tránh tiếng cười phát ra. Cô vừa ngẩn lờ anh.

Khuôn mặt lúc ấy của Lữ Kỳ thật buồn cười. Cơ mặt của chàng như bị đờ cứng lại, mắt thì “mắt nỏ mắt xị”, bờ môi hé mở lạnh lùng. Tuy nhìn dị nhưng vẫn toát lên vẻ tuyệt đẹp khác người.

Tử Hàn tiến lại gần, chạm vào cằm của Lữ Kỳ mà ấn lên, nàng bỗng đùa:

- Cẩn thận ăn phải ruồi!

Kiều Văn thấy vậy mặt y vội nhăn lại, y chạy lại chỗ Tử Hàn giận dỗi:

- Nàng có yêu ta không thể hã Tử Hàn?

- Đương nhiên là không rồi! Có thể mà cũng hỏi!

Tử Hàn phũ phàng quay lưng lại với anh. Kiều Văn hơi sững người rồi nhìn khuôn mặt của Ngọc Nhi với Lữ Kỳ đang thành khẩn cúi đầu rút lui. Y chợt mỉm cười, y nhanh như cắt nhấc bổng Tử Hàn lên. Nhìn khuôn mặt hoảng hốt của nàng mà y thấy buồn cười khó tả.

Y cắn vào tai nàng tinh nghịch:

- Nàng không yêu ta xem... nàng sẽ bị phạt!

- Anh định phạt gì?

Kiều Văn bỗng cười gian làm khuôn mặt của Tử Hàn bỗng đành lại hết mức. Nàng có thể tưởng tượng đủ thứ hình phạt mà y có thể “ban” cho nàng. Nàng cười mỉu:

- Đừng nói là phạt....

- Hát cho ta nghe! – Kiều Văn cười híp mắt nhìn khuôn mặt bức xúc của Tử Hàn.

- Biết ngay mà... Giọng ca thiên nga của ta đâu dễ cho người ngoài thấy được!

Tử Hàn lẩm bẩm. Kiều Văn tiếp tục bông đùa:

- Ta đã bảo nàng là nương tử của ta! Ta với nàng đâu phải người ngoài...

- Đang giọng thiên nga không dám hát!

Tử Hàn mếu máo. Kiều Văn lại cười tươi hơn:

- Hay nàng thích hình phạt khác. Xem nào hình phạt... - Kiều Văn cười gian hơn nữa nhìn nàng. Tử Hàn nhìn xoáy vào ánh mắt y, mặt nàng bỗng lạnh tanh. Y cúi xuống thì thầm vào tai nàng.

Từ khuôn mặt cà chua chưa chín thì mặt nàng lúc này đã bừng lên như một ngọn lửa. Nàng đứng hòng nghe giọng cười kinh dị của Kiều Văn. Nàng cầu nhẹ vào y:

- Ấy xin thí chủ thử dừng bước! Như thế là ảnh hưởng đến thai nhi của người!

Quả nhiên khuôn mặt Kiều Văn bỗng sững lại, khuôn mặt y rạng rỡ hẳn:

- Thật sao? Nàng đang... nàng đang...?

- Không đùa đấy! Hahaaa

Tử Hàn phá lên cười sung sướng trước khuôn mặt tức giận của Kiều Văn. Rồi nàng ôm lấy cổ y:

- Thôi không đùa chàng ngốc của em nữa! Em đang có cục vàng của anh đó!

- Nàng lại đùa ta rồi! – Mặt y mếu máo nhìn như sắp khóc.

Tử Hàn cười, xoa đầu y:

- Ta đâu có đùa! – Tử Hàn thoát khỏi cái ôm của y – Tiểu Bảo!!!

Nàng gọi lớn. Đâu đâu đó chạy ra một chú cún con lông màu trắng tuyệt đẹp. Tử Hàn ôm lấy chú cún rồi hôn chiếc mũi ướt của nàng. Nàng nhìn khuôn mặt ghen của Kiều Văn mà cười tươi rón. Kiều Văn chỉ còn nước mếu máo:

- Tử Hàn à.... Nàng yêu ta nhiều lắm!

- Thì ta yêu chàng mà, nhưng phải yêu sinh linh bé nhỏ này hơn!

- Tại sao chứ?

- Vì nó đáng yêu hơn anh chứ sao! Hahaaa

Tử Hàn lẩn tránh ra cười. Còn Kiều Văn thì mặt mũi tối sầm lại, khuôn mặt nhăn lại như sắp khóc.

27. Chương 27: Xuất Cung

Chap 27: Xuất cung

Hôm nay bầu trời tỏa nắng nhưng nụ cười của Tử Hàn còn sáng lóng hơn những tia nắng kia. Kể từ rất lâu rồi nàng mới được xem cuộc sống của người dân ngày xưa như thế nào. Ngồi trên chiếc kiệu, dựa đầu vào vai của Kiều Văn, tay nàng vuốt ve Tiểu Bảo. Nàng mỉm cười:

- Kiều Văn à... Cảm ơn anh!

- Sao phải cảm ơn ta? – Mặt Kiều Văn lộ rõ vẻ thích thú khi nghe thấy điều đó.

- Vì anh cho tôi một bờ vai để tôi tựa, còn cho tôi nuôi sinh linh bé nhỏ này nữa.

Y nín thở, đưa bàn tay của mình chạm vào đầu của nàng, y mỉm cười:

- Có gì đâu! Mà nàng bắt đầu yêu cún hơn ta rồi đó!

- Đừng để tôi nhắc lại điều mấy trước tôi nói với anh!

Tử Hàn tủm tỉm cười châm trọc trước khuôn mặt ỉu xiu của Kiều Văn. Y thở dài:

- Lúc về cung ta sẽ phạt nàng vì tội nàng bắt nạt ta.

Tử Hàn không nói gì chỉ bẹo má y. Chiếc kiệu dừng lại, nàng nhìn thấy bao nhiêu ánh mắt tò mò đang nhìn về hướng này. Qua tấm rèm nàng thấy có bộ mặt trẻ con rất quen thuộc nhưng nàng không thể nhớ đã gặp ở đâu. Bỗng người nàng cứng đờ lại:

- Bảo.. Yến? Chắc không phải đâu!

- Nàng thấy người quen à?

Kiều Văn hua hua tay qua ánh mắt sói của Tử Hàn. Nhưng có vẻ nàng ta vẫn đứng đực ra đó rồi chớp chớp mắt lắc đầu. Tử Hàn nhăn mặt:

- Có một điều tôi chưa từng hỏi anh đúng không?

- Điều gì?

- Là...

Chưa kịp nói hết câu thì Lữ Kỳ đi đến chỗ Kiều Văn và Tử Hàn. Tử Hàn ngưng nói rồi lắc đầu:

- À.. không có gì đâu! Lúc khác tôi hỏi anh sao.

Đứng ở đó mà bao nhiêu tiếng hò reo vang lên. Mọi người nhìn Tử Hàn mà bàn tán. Tử Hàn thở dài, nói lớn:

- Bộ mọi người nghĩ tôi là yêu tinh sao?

- TUYỆT ĐỐI LÀ KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ!

Đám người đứng đó cùng đồng thanh lên tiếng. Tử Hàn mỉm cười:

- Các bạn biết đấy... Đôi mắt này của tôi là đôi mắt của trời... Nhưng ở một nơi khác đây là đôi mắt này của tôi cũng như bao nhiêu người.

- Ý của Người là đôi mắt đen không phải là màu mắt duy nhất?

Một người dân mạnh dạn giơ tay hỏi, nhưng người đó lại có một vẻ rụt rè lạ thường. Tử Hàn nhìn xung quanh. Có vẻ ở đây ai cũng dè chừng nàng. Nàng thở dài, gật đầu:

- Có những người có đôi mắt xanh, hay là có một màu mắt nâu tuyệt đẹp!

Đám người gật gù, họ có vẻ đã hiểu ra một vài điều. Bỗng một cô gái có ánh mắt to tròn đen láy, mặc bộ quần áo rách rưới đến giật giật vạt áo cô. Tử Hàn từ từ nhìn xuống, cô vuốt nhẹ mái tóc của cô bé đó:

- Tiểu Linh!? Sao em lại ở đây? Sao lại ăn mặc thế này?
- Tỉ ơi... Tiểu Bảo đáng yêu quá! – Tiểu Linh cười chỉ vào chú cún đang nằm trong tay Ngọc Nhi.
- Sao em biết tên chú cún đó?
- Có cái gì về chị mà em không biết nhỉ?

Giọng nói đó phát ra từ đám đông. Mặt mũi họ ai cũng xanh lét lại khi thấy ánh mắt lạnh như băng của Tử Hàn nhìn về phía này. Họ đứng tránh ra một bên, để lộ một dáng người nhỏ bé mặc đồ đen. Tử Hàn nhìn mặt:

- Giọng nói này... Bảo Yến?
- Chính xác.... Và giờ chị thuộc về em!

Một màu trắng xóa lan ra chỗ Tử Hàn. Nàng ho khù khụ rồi ngã xuống đất. Trong ánh mờ mờ đó nàng nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Kiều Văn hét lên gọi tên nàng. Nàng ngã xuống nhưng nàng rơi vào vòng tay của ai. Vòng tay nàng chưa từng gặp qua...

28. Chương 28: Kiều Văn...?

Chap28: Kiều Văn

Kiều Văn chờ cái màn sương trắng xóa đó tan hết đi mà trái tim y đập lên loạn xạ. Cảm giác bất an lan tỏa trong lòng y. Tiếng ho cuối của Tử Hàn càng làm y thêm sợ hãi.

“ Gaauuu”

Tiếng của Tiểu Bảo. Chú cún chạy vào ra khỏi màn sương đến chỗ Kiều Văn. Ánh mắt long lanh với chiếc mũi ướt ươn cứ đập thẳng vào mặt y, chạm vào lòng y. Nhưng chỉ cần như thế thôi là Kiều Văn đã đủ hiểu.

Y sụp hẳn xuống. Đám đông vây lại càng kín chỗ Thái tử. Họ không hề biết rằng vị Thái tử Kiều Văn đang cảm thấy trái tim của y vỡ vụn làm nhiều mảnh. Cảm giác...thương tràn ngập đầu Ngọc Nhi và Lữ Kỳ.

Lữ Kỳ tiến đến gần chỗ y, đỡ y dậy:

- Tỉnh lại đi huynh! Chúng ta sẽ trở về hoàng cung rồi tìm Tử Hàn.
- Ta đã rất sợ chuyện đó xảy ra. Và nó đã xảy ra thật rồi! Ta làm mất nàng rồi.
- Không có mất mát gì cả. Huynh trở về Hoàng Cung nhanh, chứ đứng đây chúng ta không thể tìm thấy được nương tử của huynh đâu!

Lữ Kỳ gắt lên còn Kiều Văn thì vẫn trong trạng thái thẫn thờ. Họ cùng nhau bước vào kiệu. Chả ai nhìn nhau đến một lần, chả ai mở miệng nói đến một câu. Không khí trầm tư cứ bao trùm lấy chỗ này.

Lúc này ở trong cung là ánh mắt buồn rầu của Thi Thi đang ngồi thưởng trà cùng Bệ Hạ. Nàng nhẹ nhàng mở lời:

- Sao Bệ Hạ lại hủy hôn lễ của thần với Thái tử Kiều Văn?
- Ta làm gì là phải xin phép con người?

Hoàng Thượng từ từ nhấp ngụm trà. Ánh mắt của người không nói lên được ngài đang nghĩ gì. Một ánh mắt sâu hãm, vô tận cho những kẻ muốn nhìn vào nó. Thi Thi nhìn Hoàng Thượng với một ánh mắt chắc nịch:

- Ngài không sợ ngoại giao giữa hai nước sẽ gặp trục trặc sao?

- Nếu Trẫm sợ thì Trẫm đã không kết giao như thế với nước của người? Mới lại con nên nhớ, Kiều Văn đã có nường tử. Và nó giờ trở thành Hoàng Tử chứ chả còn là Thái Tử như trước. Nếu con muốn lấy thì người con lấy sẽ là Lữ Kỳ.

Thi Thi chột dạ. Lòng nàng nặng trĩu nhìn Bệ Hạ. Cái ánh mắt biết nói của nàng quả là không giấu ai được chuyện gì:

- Nhưng giờ thần muốn thành thân với Kiều Văn thì người vẫn ngăn cản thần?

- Ta nói rồi... Không được là không được!

- Nhưng tại sao chứ?

- Lời tiên tri... Họ đã nói Kiều Văn sinh ra và lớn lên ở đây nhưng nơi nó thuộc về lại là nơi có một trái tim khác đang chờ nó làm cho trái tim của nó mỗi mòn.

- Vậy Người còn tính...

- Con nên nhớ là con đã tự đưa ra hôn lễ chứ không phải là Trẫm! – Hoàng Thượng thở dài khi nhớ lại chuyện xưa.

Bỗng một bóng người lao thật nhanh vào chỗ này. Cái ánh mắt đầy sự tức giận của y nhìn chằm chằm vào Thi Thi. Nàng bỗng mỉm cười thích thú khi cái ánh mắt đầy luôn nhìn Tử Hàn mà giờ lại quay sang nhìn nàng. Nàng mỉm cười duyên dáng nhưng đầy sự mỉa mai:

- Tử Hàn đâu mà chàng lại xuất hiện một mình thế? Lại còn đang đi du ngoại sao phải về cơ chứ?

- Có phải cô đã làm Tử Hàn biến mất phải không? Hay cô đã đem cô ấy đi về với thế giới đó?

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn y. Họ chưa bao giờ thấy y tức giận như vậy. Chưa bao giờ thấy y túm cổ một đứa con gái hay là làm cái trò trước mặt Hoàng Thượng. Nào có ai hiểu giờ y đang nghĩ gì đâu. Hoàng Thượng nhăn mặt, nhưng giọng nói người vẫn bình thản:

- Vô lễ. Buông cô ấy ra!

Kiều Văn buông tay và tặng lại cho Thi Thi với ánh mắt khinh bỉ. Y cúi thấp người xin lỗi Bệ Hạ rồi quay lưng ra đi. Đầu óc y giờ cứ mông lung hết cả lên.

Thi Thi cắn chặt môi, ánh mắt ánh lên sự tức giận nhưng lại xen lẫn vẻ hài lòng:

- Ta còn chưa ra tay mà nó đã biết mất rồi sao?

- Người nói sao? – Hoàng Thượng nghi hoặc hỏi Thi Thi.

Lúc này nàng ta ngượng ngùng cúi đầu rút lui.

Lữ Kỳ tiến gần đến chỗ Kiều Văn. Giọng nói mang vẻ lo lắng của chàng càng làm trái tim của Kiều Văn thêm đau:

- Chưa có tung tích gì cả!

- Không thể nào! Ngoài Thi Thi ra thì ở đây chả còn ai muốn giết Tử Hàn cả.

Ngọc Nhi lên tiếng:

- Tử Hàn đã từng hỏi mọi một câu...

- Là câu gì? – Y hấp tấp, đập tay lên bàn đứng phắt dậy

- Kiều Văn đã trở về đây như thế nào?

Lúc này y mới sững người hiểu ra. Đến chính y chưa bao giờ nhớ đến chi tiết mình về đây bằng cách nào. Y ngồi sụp xuống, khuôn mặt thần thờ:

- Bảo Yến... Đúng rồi... giọng nói đó chỉ có thể là Bảo Yến!

Y cau mày rồi nhếch mép cười. Y đã nhớ ra giọng nói đó, người đã đưa y về với chỗ của mình. Y lẩm bẩm:

- Không biết nên cảm ơn hay là trách ả đây!

Vừa dứt lời thì đầu y đang như búa bổ. Y ôm lấy đầu mình nhắm mắt hét lên tiếng hét thất thanh rồi ngã xuống đất bất tỉnh.

29. Chương 29: Tử Hàn...?

Chap 29: Tử Hàn

Tử Hàn giật mình mở to mắt. Mọi thứ trước mặt nàng chỉ mang một màu đen. Tâm trí Tử Hàn rối loạn, trái tim nàng thất lại và cái cảm giác bất an lại đang ở bên cạnh. Bỗng một giọng nói quen thuộc nhưng lạnh tanh vang lên:

- Cô ta tỉnh lại chưa?

- Dạ chưa!

- Chết tiệt! Mau làm cô ta tỉnh lại đi!

Cái giọng này là giọng của con gái... Tử Hàn bỗng nhếch mép cười trong tiềm thức. Hóa ra người đó chính là Bảo Yến. Dù có chết thì nàng vẫn không thể quên được giọng nói này. Cũng phải, cô ta có một nụ cười giả dối và mặt nạ quá hoàn hảo.

Ào!!!

Một gáo nước lạnh được tạt vào mặt mình làm Tử Hàn tỉnh người. Mọi thứ bỗng sáng bừng lên và linh cảm của nàng chẳng bao giờ sai cả. Người con gái đứng trước mặt cô là Bảo Yến. Tử Hàn nhếch mép cười:

- Em có nhất thiết phải trối tôi lại như thế này không?

Sợi dây thường ôm siết lấy hai tay và hai chân Tử Hàn. Nhìn nàng thật khổ sở trong bộ dạng ướt nhẹp. Bảo Yến ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Hahaa!! Tử Hàn xinh đẹp... Chị thật đáng thương. Em đến cứu chị đây. Sao chị lại đuổi em đi như vậy?

- Em cứu tôi sao?

- Em mang chị về với Nam Hoàng đây.

Tử Hàn bỗng tỉnh lại trước câu nói đó. Nàng giật mình:

- Sao lại là Nam Hoàng? Mà sao em lại đến được nơi này?

- Chị đúng là ngu ngốc. Bảo Yến em đây chẳng phải là người của thời chị. Tôi đã mang lòng yêu lấy người con trai đó khi vô tình một lần quay lại thời điểm quá khứ.

- Quay ngược thời gian? – Tử Hàn chột hiểu ý của Bảo Yến

- Đúng vậy... Hiểu Lâm là người hiểu chuyện này nhất hơn chính tôi. Nghe Hiểu Lâm nói nhé!

Hiểu Lâm đứng sau Bảo Yến từ lúc nào bỗng giật mình. Anh gật đầu ngoan ngoãn. Bảo Yến mỉm cười lạnh nhạt nhìn vào mắt anh rồi cạnh cửa đi ra ngoài.

Hiểu Lâm ngồi xuống nhìn sâu vào mắt của Tử Hàn. Cái đôi mắt của nàng ta đúng là mắt sói. Nó sáng và tỏa sáng như vàng trắng trên trời kia. Anh ta siết chặt lấy tay Tử Hàn:

- Cô phải thật bình tĩnh nghe câu chuyện này...

- Làm ơn thả tôi ra... tôi phải quay về. Tôi có linh cảm không tốt!

Hiếu Lâm bỗng ôm chầm lấy nàng. Cái ôm của anh thật là lạnh lẽo. Chính cái ôm này đã cướp cô từ chỗ Kiều Văn. Tử Hàn mở to mắt ngạc nhiên nghe từng lời của Hiếu Lâm thì thắm vào tai mình:

- Cô làm ơn hãy giúp Bảo Yến tỉnh lại được không? Bảo Yến đã quá si tình rồi.

Hiếu Lâm nắm chặt lấy vai nàng, ánh mắt anh thành khẩn làm Tử Hàn thấy chột dạ. Nàng khẽ gật đầu:

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Chuyện là như thế này...

30. Chương 30: Tương Lai, Hiện Tại

Chap30: Tương lai, hiện tại.

Bảo Yến nhìn Hiếu Lâm mỉm cười:

- Hôm nay anh sẽ đưa tôi đi đâu?

- Hôm nay chúng ta sẽ đến Viện Khoa Học. Cô chủ thích đến đó mà!

Bảo Yến mỉm cười:

- Anh đúng là hiểu tôi nhất mà.

Bảo Yến mỉm cười bước lên một chiếc xe khá lạ mắt. Người ta gọi đây là máy thời gian. Cổ máy có thể đưa ta đến bất cứ thời điểm nào mà ta muốn. Đó là điều Bảo Yến thích nhất. Hôm nào cô cũng đi đến những nơi như thế này nhưng cho đến ngày hôm qua cô đã gặp được người khiến trái tim cô rung động. Người đó chẳng ai khác là Tiên sĩ Nam Hoàng sống cách đó 300 năm trước. Bảo Yến ngân nga một điệu nhạc để chờ khởi động máy... dần dần tiếng hát của cô bị thay thế bởi tiếng gió thổi vi vu và một giọng hát lạnh tanh.

Mở mắt của mình, Bảo Yến khẽ cười:

- Hiếu Lâm... Cảm ơn anh!

Hiếu Lâm không nói gì cả. Ánh mắt anh ánh lên nỗi buồn mà không ai thấu được. Bảo Yến bước xuống xe, núp sau bụi cây là đôi mắt to tròn của cô. Cô nhìn chằm chằm vào người con trai kia. Hiếu Lâm đứng đằng sau và anh đủ thông minh để nhận ra người đó chính là Nam Hoàng. Anh thờ dãi nhìn xuống Bảo Yến.

Phía đằng xa xa kia là sự xuất hiện của hai con người lạ mặt khác. Họ đang tiến đến chỗ Nam Hoàng. Bảo Yến nhăn mặt tò mò hỏi:

- Hiếu Lâm, hai người họ là ai?

- Người con gái có đôi mắt xám kia là Tử Hàn. Người làm ra cỗ máy thời gian này. Còn người con trai kia thì tôi không biết thừa cô chủ. Nhưng tôi chắc chắn là anh ta không phải người ở đây!

Hiếu Lâm chăm chú nhìn người đàn ông đi sau Tử Hàn. Anh chợt sững người lại... người đó có phải là?

Bảo Yến nhéo vào chân Hiếu Lâm:

- Anh phát hiện ra gì sao?

- Anh chàng kia có thể chính là chồng của Tử Hàn. Nhưng mà là tương lai thôi!

Bảo Yến ồ lên một nén. Cô chăm chú nhìn ánh mắt của Nam Hoàng nhìn Tử Hàn mà cô tức không chịu được. Ánh mắt của Hoàng chính là ánh mắt yêu thương mà chính cô khao khát muốn có được. Cô lạnh lùng đáp:

- Hiếu Lâm... quay trở lại quãng thời gian 30 phút trước cho tôi...

30 phút trước – Tại Viện Khoa Học

- Anh ơi... Anh ơi... Anh có thể cho giúp em được không?

Bảo Yến giật giật vạt áo trắng của Nam Hoàng. Đôi mắt cô long lanh nhìn nụ cười của Nam Hoàng. Anh cười:

- Tôi có thể giúp gì em nào cô bé!

- Em muốn... hỏi đường trở về thời của em!

- Thời của em?

- À... em vô tình đi lạc đến nơi này. Vào thời điểm này em chưa được sinh ra anh ạ!

Bảo Yến nghiêng đầu nhìn vào khuôn mặt đang mang vẻ khó hiểu của Nam Hoàng mà nói. Nam Hoàng hít thở sâu:

- Ý em là... Em là trường hợp di chuyển không gian và thời gian!

- Vâng... chắc cũng tầm như thế ạ!

- Được rồi chờ anh một chút!

Nam Hoàng mỉm cười rút ra chiếc điện thoại của mình rồi bấm gọi điện. Câu đầu tiên khi bên kia nhắc máy và trả lời khiến Bảo Yến sững người. Người mà anh ta gọi chính là Tử Hàn và anh gọi để hỏi Tử Hàn về trường hợp của mình. Cô nhếch mép cười, thụt lùi từng bước rồi nhanh như cắt chạy mất.

Cuộc điện thoại kết thúc thì Nam Hoàng thở dài nhìn chiếc điện thoại rồi mỉm cười nhìn về phía mà Bảo Yến đã từng đứng:

- Em có... ở đâu rồi?

Nói rồi anh ta tự nhún vai rồi thở dài.

Lúc này Bảo Yến đang ngồi trên chiếc xe mà toàn thân run lên bần bập:

- Trở về với tương lai đi... Nhanh lên Hiểu Lâm!

Hiểu Lâm không nói gì mà làm theo những gì cô nói. Anh hiểu mình đã sai lầm như thế nào khi đưa cô đến nơi này và giờ thì anh phải chấp nhận nhìn thấy những giọt nước mắt của cô thôi. Ấn bật máy nhưng chiếc máy không chạy mà nó đưa ra một tờ giấy. Hiểu Lâm thần thờ nhìn tờ giấy:

- Chiếc máy này hiện không thể chạy được nữa rồi!

- Anh nói sao? Vậy là chúng ta sẽ bị kẹt ở đây sao?

- Không có chuyện đó đâu!

- Anh im đi!

Hiểu Lâm càng cố trấn tĩnh như thế nào thì Bảo Yến càng tức giận mà la lớn. Bất động trước lệnh “im” của Bảo Yến mà lòng Hiểu Lâm đau như cắt. Và giờ thì cũng chính là lúc mà mọi chuyện rắc rối cũng bắt đầu...

31. Chương 31: không Hề Đơn Giản

Chap31: Không hề đơn giản

- Đó là cách chúng tôi đến với thế giới này! Mọi chuyện sau đó thì cô cũng đã biết...

Hiểu Lâm kết thúc câu chuyện ở đây. Anh nhìn Tử Hàn với một ánh mắt lạnh lùng làm nàng khẽ rùng mình. Nàng thở dài:

- Hóa ra sự xuất hiện của Kiều Văn vốn là không được sẵn ra... Nhưng lí do gì khiến nó sẵn ra vậy?

- Sự biến mất đột ngột của ba mẹ cô.

- Sao cơ!?!?!

- Vốn dĩ sự việc này là do sự trở về của anh trai cô!

- Tôi làm gì có anh trai! – Ánh mắt Tử Hàn càng mở to nhìn Hiểu Lâm kinh hoàng.

- Cô có nhưng ba mẹ đã giấu cô mang anh sang nước ngoài. Giờ chủ tịch Tập đoàn Pffix cũng chính là anh trai của cô – Đinh Tùng... Doãn Đinh Tùng!

- Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả... Đừng nói nữa! Xin anh đừng nói nữa!

Khuôn mặt Tử Hàn trở nên hoảng loạn. Cô thụt lùi vào phía sau tránh khuôn mặt và ánh mắt của Hiểu Lâm. Hiểu Lâm thở dài:

- Đinh Tùng chính là bạn của Bảo Yến... Cũng chính Đinh Tùng đã cứu Kiều Văn khoảng lần ngã từ vách núi đó xuống!

- Tôi... không đúng! Không phải là sự thật! Xin anh hãy bảo đây không phải là sự thật! Vậy tại sao ba mẹ tôi lại mất tích? Tại sao hả?

Hiểu Lâm không dám mở lời. Nói cách khác là chính anh cũng không hiểu rõ vấn đề này. Nó là một sự trùng hợp hay là một sự sắp đặt của số mệnh.

- Thôi đi! Đủ rồi đó... Có nói thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được tất cả những gì đang có trước mắt.

Giọng của Bảo Yến vang lên khiến Hiểu Lâm thoát chợt dạ. Anh quay lại nhìn cô với một ánh mắt khó hiểu. Bảo Yến nhếch mép cười:

- Đúng rồi... Mọi chuyện là do tôi gây ra hết. Chuyện quay ngược thời gian cũng chính là tôi gây ra và chuyện khiến bố mẹ cô trở về đây cũng chính là do. Ngày hôm đó chính là giao dịch để đưa Đinh Tùng về với Tập đoàn...

Người Tử Hàn cứ run lên bần bật. Mặt mũi nàng trắng bệch, đến cả thở nàng dường cũng chẳng dám. Người nàng lịm dần đi trong cái trời chật của không khí ngột ngạt nơi đây...

Hiểu Lâm cau mày lại nhìn Bảo Yến:

- Em làm như vậy có quá si tình không Yến?

- Em si tình như anh vậy anh biết không hả? Em cũng yếu đuối lắm khi phải làm công việc này. Chẳng lẽ em chỉ là con rối trong con mắt Hoàng. Con người như anh ta sao lại chiếm trọn trái tim em như này cơ chứ?

Bảo Yến khụy xuống khóc nức nở. Nhìn cô mà Hiểu Lâm lòng đau như cắt. Trái tim của anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cái tiếng nấc nghẹn của cô càng làm anh thêm thổn thức. Nhưng anh dừng như bất lực trước mặt người con gái mà anh yêu như thế này.

Anh tiến dần lại phía cô, ôm lấy cô vào lòng và thì thầm vào tai cô:

- Thôi đừng khóc nữa. Giờ em sửa sai vẫn còn kịp đó!

-

Bảo Yến không nói gì cả, tiếng khóc của cô cũng không còn. Cô bám vào người anh làm điểm tựa đứng dậy. Nhìn Tử Hàn, cô hít thở một hơi:

- Nhưng... đâm lao rồi thì phải theo lao chứ!

Hiểu Lâm thoáng giật mình trước câu nói đó của Bảo Yến. Cái giọng ngọt ngào đáng yêu của cô đâu rồi, con người này là ai. Bảo Yến tiếp tục vừa cười vừa khóc:

- Đẳng nào thì cũng sẽ kẹt ở đây... Nếu tôi giết chị thì sẽ nhiều người đau khổ lắm. Tôi cũng vậy... Đúng rồi! Tôi ích kỉ.

Bảo Yến nhanh như cắt chạy đến tóm cổ Tử Hàn... à không. Bàn tay nhỏ của cô siết chặt lấy cổ Tử Hàn. Cái ánh mắt ấy nó rục lên sự thù hận của tình yêu. Tử Hàn hiểu vì nàng biết... nàng sắp mất đi một thứ rất quan trọng với cô. Nó không phải là tính mạng của cô mà lại là tình yêu của cô. Nếu trái tim cô ngừng đập thì trái tim của y có ngừng đập không. Cảm giác khó thở bắt đầu làm những suy nghĩ của Tử Hàn bị lệch lạc.

- Buông cô ấy ra!

Hiếu Lâm hét lên ầm Bảo Yến ra khỏi Tử Hàn. Anh nhanh choáng ầm Tử Hàn chạy đi khỏi nơi này. Còn anh thì ôm lấy Bảo Yến:

- Bình tĩnh lại đi!

- Em không thể!

Bảo Yến ôm lấy khuôn mặt của mình mà khóc nức lên. Cô đau lắm, nếu Hiếu Lâm không ngăn cô lại có khi khi bình tĩnh lại cô sẽ trở nên hối hận. Cô rất quý Tử Hàn nhưng cái ma lực của tình yêu lại làm cô choáng ngợp...

Tử Hàn ra sức chạy, mặc dù cô không biết chạy đi đâu cả. Bàn chân cô tê dại đi, cô ngã xuống, giọng của cô yếu ớt:

- Làm sao đây... Kiều Văn ơi... Anh nhất định phải bình yên và chờ tôi về chứ!

Tử Hàn tiếp tục chạy, cô gắng hết sức chạy đi. Cảnh vật có vẻ quen thuộc hơn lúc trước. Cô mỉm cười nhưng có vẻ như cô đang dần kiệt sức. Cô gục xuống trước cổng thành. Ánh mắt cô mờ dần đi trước cái bóng quen thuộc.

32. Chương 32: Thật Thất Lễ... Nhưng Nàng Là Ai?

Chap32: Thật thất lễ... nhưng nàng là ai?

Tử Hàn từ từ mở mắt, cô nhìn cảnh vật xung quanh. Giọng nói quen thuộc của Ngọc Nhi vang lên:

- Tử tỉnh rồi!

- Kiều Văn... Kiều Văn đâu?

- Huỳnh ấy đang ở bên cạnh tì!

Tử Hàn đưa ánh mắt của mình sang bên cạnh. Cái dáng nhợt nhạt của y làm trái tim Tử Hàn nhói trong tim. Tử Hàn nín thở hôn lên trán của y, nước mắt của nàng lăn dài rồi rơi trên khuôn mặt của anh. Kiều Văn chau mày, nheo mắt khiến Tử Hàn vừa ngạc nhiên vừa vui sướng. Nàng nhìn về phía Ngọc Nhi cũng vui mừng không kém. Cô nàng chạy đi gọi ngự y còn nàng thì ngồi siết chặt lấy bàn tay của y, hôn lên bàn tay ấy và thì thầm vào tai của y:

- Tôi xin lỗi nếu đã để anh phải lo lắng!

Câu nói của nàng vừa chấm dứt thì là lúc Kiều Văn mở mắt nhìn xung quanh, ánh mắt lơ đãng của y khiến Tử Hàn thấy khó hiểu. Y quay sang nhìn qua nàng:

- Tiểu thư cho ta hỏi đây là đâu? Sao tiểu thư lại nắm lấy tay của ta như thế?

Y vừa nói vừa nhẹ nhàng rút bàn tay của y ra. Tử Hàn nín thở nhìn y, chợt nàng nghĩ y đùa:

- Anh đùa tôi đúng không? Tôi là Tử Hàn đây mà?

- Thật sự thất lễ nhưng ta không biết cô nương là ai cả.

Tử Hàn giật mình ngồi phịch xuống sàn. Nàng nhìn y mà trái tim của nàng thất lại... à không... trái tim của nàng đang vỡ ra từng mảnh. Đúng lúc này thì bên kia mọi người “ùa vào”. Y mỉm cười:

- Lữ Kỳ, Ngọc Nhi, có cả Thi Thi nữa... Vậy là mình đang ở trong Hoàng cung sao? Vậy tiểu thư này là ai?

Lúc này cả buồng như lặng cả đi, chỉ có Thi Thi là mở cờ trong lòng. Ngọc Nhi hươ hươ qua trước mặt Kiều Văn:

- Huynh không nhận ra Tử Hàn sao?

- Tử Hàn là ai?

- Là.... – Ngọc Nhi đang định nói thì một bàn tay bịt miệng nàng lại. Cái mùi này chỉ có thể là của Thi Thi. Ngọc Nhi chau mày.

Thi Thi hít một hơi dài, thì thào vào tai Ngọc Nhi:

- Đừng cho huynh ấy biết vội. Sẽ rất đau nếu huynh biết!

Ngọc Nhi không nói nữa. Còn Tử Hàn thì nắm lấy bàn tay của y, nàng đang bắt mạch cho y:

- Anh bị mất đi một khoảng ký ức của mình.

Tử Hàn nhẹ nhàng đặt bàn tay của y xuống, nàng từ từ rời khỏi căn phòng ngọt ngào này. Đứng từ xa nhìn y cười đùa với những người trong đó mà Tử Hàn lòng đau thắt lại. Nàng nhẹ bước đến khu vườn quen thuộc, ngắm nhìn đôi bướm mà lòng nàng buồn. Nàng thoáng hạ tiếng thở dài.

33. Chương 33: dù Anh Có Không Nhớ Ra Thì Tôi Vẫn Sẽ Yêu Anh!

Chap33: Dù anh có không nhớ ra thì tôi vẫn sẽ yêu anh!

Tử Hàn ngồi nhìn mặt nước lặng mà lòng nàng cũng lặng theo. Nàng khẽ chạm bàn chân của mình xuống mặt nước nhưng nàng vẫn không hé môi nửa lời. Đã bốn ngày nay nàng không ăn không uống, thậm chí còn không mở lời nói với ai một câu nào cả. Nàng chỉ dạo quanh khu vườn trong cung Ngọc Hữu và lặng đi nhìn màn nước.

Đó là nàng không biết y vẫn đang hướng ánh mắt của mình về hướng của nàng. Cái cảm quen thuộc khi nàng chạm lấy tay của y cũng chính là lúc trái tim của y cảm thấy xôn xao nhất. Y cứ âm thầm nhìn theo bộ y phục mang màu đỏ mà sao buồn đến thế. Y biết mình đã lãng quên một điều rất quan trọng nhưng y không thể nào nhớ ra được.

Thi Thi chạy lại ôm chầm lấy Kiều Văn làm Kiều Văn choàng tỉnh khỏi những suy nghĩ của mình. Thi Thi hôn lên trán y:

- Đang suy nghĩ gì đó hoàng tử của em!

- Cô nương kia là ai?

Y chỉ tay qua khung cửa sổ đến cái dáng buồn của Tử Hàn. Thi Thi thoáng giận mình, cô vuốt mái tóc của Kiều Văn:

- Thê tử của Lữ Kỳ.

- Nhưng trái tim của Lữ Kỳ không thể trao cho người khác được nữa rồi!

- Trong tam thất thì không có chuyện có tình cảm đâu!

Thi Thi lạnh lùng buông một câu làm Kiều Văn thẫn người. Y không biết phải làm thế nào nhưng cái cảm giác này thật khó nói. Y muốn chạy đến ôm lấy bờ vai mỏng mai kia. Thi Thi cau mày, cô chạm lên mặt y:

- Thôi huynh nghỉ ngơi đi!

-

Chờ cái bóng của Thi Thi đi khuất thì ánh mắt của Kiều Văn lại chạm đến chỗ Tử Hàn nhưng nàng ta đâu rồi? Y bước xuống giường tiến lại gần khung cửa sổ, nhìn xung quanh. Bỗng cái cảm giác ấm áp quen thuộc chạm vào lưng y. Một cái ôm từ Tử Hàn khiến đầu của y choáng váng. Y siết chặt lấy bàn tay của Tử Hàn:

- Cô nương...

- Hãy để tôi ôm anh. Tôi đã thật sự nhớ anh nhưng có lẽ anh chỉ quên tôi trong tạm thời thôi đúng không?

- Nàng là....

- Từng là một người anh yêu rất nhiều, và đang là người yêu anh rất nhiều.

Kiều Văn thật sự choáng váng khi cái cảm giác nóng hổi của từ giọt nước mắt thấm vào lưng của y. Y quay lại, ôm lấy cái dáng của Tử Hàn:

- Đừng khóc...!

- Hức...

Tử Hàn nức lên, nàng vỡ òa gục vào ngực y mà khóc. Nàng khóc rất lâu. Y càng thấy mình cần phải che chở người trước mặt mình. Nàng ta thật mỏng manh, thật dễ vỡ nhưng không kém phần đáng yêu và dễ thương. Nàng ta là.... Tử Hàn. Y khẽ tròn mắt khi thấy Tử Hàn khóc, y chạm lên mái tóc của nàng:

- Sói của ta đừng khóc nữa!

Tử Hàn giật mình hướng đôi mắt xám của mình lên nhìn Kiều Văn, nàng không thốt nên lời nữa mà để y nói:

- Tuy ta không nhớ nàng là ai nhưng thật sự nàng làm cho ta cảm thấy nàng rất quan trọng với ta...

- Đừng nói nữa! – Tử Hàn mỉm cười rồi, đặt ngón tay của mình lên môi của Kiều Văn – Tuy anh không nhớ tôi là ai nhưng tôi vẫn sẽ mãi ở bên anh, sẽ mãi yêu anh. Vì anh chính là định mệnh của tôi!

Tử Hàn ôm lấy khuôn mặt của Kiều Văn, đặt đôi môi của mình lên môi của anh. Khuôn mặt hơi ươn ướt vì nước mắt của nàng làm khuôn mặt của y nóng dần lên. Cảm giác yêu thương trở về với y. Y ôm trọn lấy Tử Hàn, trao cho nàng nụ hôn nồng cháy nhất mà y nhớ!

34. Chương 34: Nhớ Chàng Nhớ Nàng

Chap 34: Nhớ chàng nhớ nàng

Thi Thi ngồi thụp xuống cánh cửa, nàng ta vừa chứng kiến tất cả. Nàng ta đang sợ Kiều Văn nhớ lại, nàng ta sợ Tử Hàn một lần nữa lại mang Kiều Văn đi. Cái cảm giác này thật khó chịu, nó khiến Thi Thi thấy day dứt trong lòng. Nàng bỏ chạy nhưng nàng va phải một người con gái khác. Cô nàng có cách ăn mặc thật lạ mắt, nó nhìn rất quê mùa. Thi Thi gất lên:

- Đi không biết nhìn đường hả?

- Cô là ai mà dám to tiếng với tôi như thế hả?

Thi Thi giật bắn mình lùi lại vì giọng quát lớn của cô bé trước mặt. Nhìn cô ta có vẻ rất hiền lành nhưng cái ánh của cô ta thì lại mang cái vẻ thù hận một thứ gì đó.

Cô gái đó ả Thi Thi ra để lấy đường đi. Thi Thi còn đang ngỡ ngàng thì một dáng người nam chạy vụt qua nàng đuổi theo cô gái kia:

- Bảo Yến em đứng lại ngay!

- Đừng cản em! Em phải đi... Một là em chết hai là cô ta phải chết!

- Bảo Yến anh xin em đó!

Hiếu Lâm chạy thật nhanh ôm lấy Bảo Yến, một cái ôm nín kéo anh buộc phải làm lúc này. Nhưng Bảo Yến lại lạnh lùng hất tay của anh ra, cô tiếp tục chạy đến căn phòng đó. Cô hét lên:

- Tử Hàn... Chị nhất định phải trở về với thực tại...

- Trở về với thực tại?

Kiều Văn như một đứa trẻ ngơ ngác hỏi làm Bảo Yến và Hiếu Lâm cùng giật mình. Bảo Yến cau mày:

- Anh làm sao thế Kiều Văn? Tử Hàn là thê tử của anh là người anh yêu thương nhất. Chính anh là người...

- Không!!!

Thi Thi đột nhiên chen vào, cô ả hét toáng lên trong vẻ sợ hãi rồi hướng cái ánh mắt căm thù đến phía Bảo Yến. Thi Thi chạy lại tặng cho Bảo Yến một cái tát giáng trời làm cả buồng tĩnh lặng trong ngạc nhiên. Bảo Yến giật run lên, cô quát lớn:

- Cô làm cái quái gì thế? Cô đừng nghĩ cô là Quận chúa là cô to nhé.

Thi Thi cứng họng trước cô gái lạ này, cô ta có vẻ biết về cô quá rõ. Bảo Yến tiếp tục túm chặt lấy cánh tay của Thi Thi:

- Tôi nói cho cô biết! Tử Hàn và Kiều Văn không thuộc về nơi này. Đúng tôi đã lầm! Kể cả khi không có Đình Tùng thì Kiều Văn vẫn không thuộc về nơi này.

- Người nói đúng!

Một giọng nói khác vang lên, chất giọng này là chất giọng từ tốn của Bộ Hạ. Người đã đến đó từ lúc nào nhìn cuộc cãi vã. Sau lưng của người là cô gái Tiểu Linh cùng với người đàn bà đã cứu Tử Hàn. Người đàn bà đó nhìn cảnh vật rồi dừng lại nhìn Tử Hàn, bà khẽ gọi:

- Hàn Nhi!

Cái giọng nói đấy làm Tử Hàn chột dạ lại, nàng thần thờ nhìn Kiều Văn rồi hướng ánh mắt của mình ra cửa, nàng khẽ gọi tên theo từng dòng nước mắt tuôn trào:

- Mẹ!!!

Nàng vừa cười vừa khóc, lúc này nàng chỉ muốn chạy qua ôm lấy mẹ của mình nhưng thật là khó. Nàng khóc nức lên nói từ xa:

- Sao mẹ lại bỏ đi. Mẹ có biết mấy năm qua con sống vất vả như thế nào không mẹ? Mẹ có biết mấy năm qua con nhớ ba mẹ như thế nào không mẹ? Con nhiều lần đã tự nhủ là con sẽ ngoan mà sao ba mẹ không về với con!

Tử Hàn ngã vào vòng tay của Kiều Văn. Từng giọt nước mắt lăn dài trên má của Tử Hàn rồi chảy xuống lòng bàn tay của Kiều Văn. Y chạm từng ngón tay của mình lên má của nàng rồi lau đi. Lúc này một cảm giác ấm nóng chạm vào lòng anh, dường như anh như ra điều đó. Mọi kí ức chợt ùa về trong tâm trí của anh. Từng nụ cười, từng giọt nước mắt thậm chí là những giọt mồ hôi rịn trên trán Tử Hàn tung tròn trong kí ức của y. Rồi đến cái lúc ngây ngô nhất, lúc vui nhất của một thế giới mới ùa về. Một lần nữa y lại được cảm nhận sự bờ ngả.

Y từ từ đưa ánh mắt yêu thương của mình xuống nhìn Tử Hàn rồi ôm chầm lấy nàng:

- Đừng khóc nữa Tử Hàn. Ta xin lỗi vì bốn ngày qua ta đã quên mất nàng là ai. Ta xin lỗi vì ta không thể bảo vệ được lòng nàng và ta cũng xin lỗi vì đã để nàng đau đến mức này.

Câu nói đó của Kiều Văn làm Tử Hàn như vực tỉnh. Nàng không khóc nữa mà ánh mắt nàng nhòe đi nhìn y. Nàng ôm chặt lấy y mà mỉm cười trên khuôn mặt ướt ươn ướt vị mặn của nước mắt:

- Cuối cùng thì anh cũng đã nhớ lại phải không?

- Ta thật sự xin lỗi vì một người quan trọng như nàng mà ta lại quên mất...

Kiều Văn nâng cằm Tử Hàn lên, môi y ghé sát vào môi nàng nhưng cái giọng câu gắt của Thi Thi vang lên:

- Không!!!

Kiều Văn và Tử Hàn đều nhìn về phía Thi Thi với cái ánh mắt khó hiểu. Lúc này thì Lữ Kỳ và Ngọc Nhi cũng xuất hiện, Ngọc Nhi hét lên:

- Thi Thi... rốt cuộc tí muốn gì?

- Một là Kiều Văn thuộc và ta. Hai là Kiều Văn phải chết!

Bảo Yến sững người trước câu nói đó, cô ta thấy thật là lố bịch khi lúc này chính mình cũng nói một câu cũng như thế. Cảm giác giờ chỉ muốn hắt một gáo nước lạnh vào bà cô thiên kim tiểu thư kia trời dậy. Bảo Yến quát lớn:

- Cô lố bịch vừa thôi chứ! Ngăn chặn tình yêu của người khác thì cô hạnh phúc lắm sao? Thật ích kỉ. Thế giới này thật bất hạnh khi đã sinh ra được một người như cô!

Mọi người rơi vào trạng thái ngạc nhiên khi thấy Bảo Yến bênh vực Tử Hàn. Mặc dù cách đây không lâu chính cô gái đó đã đòi giết Tử Hàn. Thi Thi như bị đè bẹp trước mọi người. Cô khụy xuống mà khóc lên nhưng ở đây không ai quan tâm cô nữa rồi. Bảo Yến chạy lại chỗ của Tử Hàn:

- Thật lòng xin lỗi chị vì một phút nông nổi mà em đã giống như cô ả kia. Thật đáng xấu hổ.

Tử Hàn nhìn xoáy vào đôi mắt to tròn của Bảo Yến rồi nàng cười nhẹ. Nàng nhìn thấy sự chân thật trong ánh mắt đầy và nàng thấy Bảo Yến của ngày xưa. Nàng vuốt nhẹ mái tóc của Bảo Yến:

- Không sao! Con người ai cũng có lần mắc lỗi cả. Quan trọng là mình biết tha thứ thôi...

- Nhưng Quận chúa ta đây không tha thứ cho hành động xấu xược của người đối với ta!

Nói rồi Thi Thi lao lên thẳng vào Bảo Yến.

Phập!

Một dòng máu đỏ tươi phun trào trước mặt mọi người. Cái màu đỏ ấy sao bi thương đến thế. Tử Hàn gục xuống trước ánh mắt của mọi người. Còn tay của Thi Thi cứ run lên cầm cập. Kiều Văn tròn mắt nhìn Thi Thi rồi y lao đến ôm chầm lấy nàng:

- Tử Hàn... Tử Hàn... Nàng tỉnh lại đi.

Bảo Yến thần thờ gục xuống:

- Sao chị lại ngốc như thế hả Tử Hàn? Sao chị lại bảo vệ cho em lúc đó! Một đứa như em thì phải chết đi một đúng chứ!

Bảo Yến nức nở bên cạnh Tử Hàn. Còn bàn tay dính máu của nàng chạm nhẹ lên mái tóc của Bảo Yến:

- Em là người của tương lai... Nếu chết ở đây thì thật là số phận trớ trêu cho em!

Tử Văn dụi mặt vào lòng Kiều Văn:

- Còn em... em nguyện chết bên cạnh anh. Dù có chết hay có bị tan biến khỏi thế giới này thì em vẫn chỉ yêu mình anh thôi Kiều Văn ạ.

- Không... Nàng không được chết. Nàng không được bỏ ta mà đi như thế!

Kiều Văn siết chặt lấy bàn tay của Tử Hàn, giọt nước mắt của y lăn dài trên má rồi rơi xuống trên đôi lông mày ử xuống của nàng. Tử Hàn vẫn cố gượng cười:

- Em buồn ngủ rồi cho em gục vào lòng anh mà ngủ nhé...

- Không được. Nàng không được chợp mắt! Nàng phải mở mắt ra nhìn ta chứ!

- Chỉ một chút thôi...!

Tử Hàn thều thào nói rồi hai mi mắt nàng nhắm nghiền. Lúc này là tiếng gào lên đau đớn của của Kiều Văn:

- Ta xin lỗi... Đừng rời xa ta Tử Hàn!!!!

Mọi ánh mắt đều dồn về phía Thi Thi. Cô ả cứng đờ người, hai mắt căng lên sự sợ hãi tột độ. Cô lắp bắp:

- Ta... ta... ta... không cố ý!

Kiều Văn không thể thốt lên lời được nữa. Ánh mắt y nhìn cô ả đầy thù hận rồi y quay lại nhìn Lữ Kỳ. Chàng như hiểu ý cái ánh mắt lạnh của y. Chàng chạy đến siết chặt bàn tay của Thi Thi:

- Vậy ta đâm tử một nhát nhé!

Giọng nói lạnh lùng như ngàn mũi kim của Lữ Kỳ làm mặt Thi Thi xanh mét lại. Nàng ta ngã xuống rồi lết từng bước chạy trốn.

Căn phòng như lặng hẳn đi. Mẹ của Tử Hàn tiến gần lại cô, bà chạm nhẹ lên tóc của nàng:

- Mẹ xin lỗi con... Một lần nữa mẹ không thể bảo vệ được con gái mẹ nữa rồi! Mẹ thật lòng xin lỗi...

35. Chương 35: Ai Ai Cũng Chờ Nàng Tỉnh Dậy.

Chap 35: Ai ai cũng chờ nàng tỉnh dậy.

Kiều Văn ngồi lặng người bên cạnh Tử Hàn. Tay của y không rời khỏi tay của Tử Hàn. Thậm chí đến việc ăn y cũng không cần. Y chỉ cần nhìn thấy nàng, dù không còn thở thì y còn cảm thấy yên lòng. Y thì thầm vào tai Tử Hàn với giọng ngọt ngào:

- Nàng sói của ta. Nàng mau mở mắt đi chứ! Ta nhớ nụ cười của nàng. Ta nhớ ánh mắt của nàng. Ta còn muốn cùng nàng cười ngửa trên thảo nguyên bạt ngàn nữa. Nàng mau mở mắt đi chứ Tử Hàn.

Nói rồi, Kiều Văn gục mặt xuống bên cạnh nàng mà âm thầm rơi từng giọt nước mắt. Trái tim y quặn đau khi không thể nghe thấy giọng nói của Tử Hàn. Lúc này y chỉ muốn hát cho nàng nhưng y không thể hát được. Điều đó làm y thêm day dứt.

Xa xa là cái dáng bé bỏng của Ngọc Nhi đứng núp sau cánh cửa. Ánh mắt nàng buồn rầu:

- Tử phải tỉnh lại Tử Hàn...

Nước mắt đang long tròng thì một vòng tay siết chặt lấy Ngọc Nhi khiến nàng thoáng giật mình. Lữ Kỳ úp mặt của mình vào sau mái tóc của Ngọc Nhi:

- Ta tin chắc là Tử Hàn sẽ tỉnh lại.

- Những cũng đã bảy ngày kể từ khi Tử Hàn như thế rồi. Thiếp chỉ sợ Kiều Văn sẽ gục trước khi Tử Hàn tỉnh dậy mất.

Lữ Kỳ càng ôm chặt Ngọc Nhi hơn. Ánh mắt của chàng càng ngày càng rõ nỗi buồn sâu sắc:

- Nàng có biết vì sao giọng hát của Kiều Văn lại cực buồn không?

Ngọc Nhi khẽ lắc đầu. Lữ Kỳ vẫn nhìn vào lưng y rồi thở dài:

- Chính mắt y đã tận mắt chứng kiến Hoàng hậu – Mẫu thân của người băng hà. Cũng chính từ đó giọng hát của y không bao giờ thánh thoát nữa mà đậm nỗi buồn u sầu. Đã có lần huynh ấy đã từng nói với ta rằng Mẫu hậu đã mang đi giọng hát vui vẻ đó đi rồi...

-

Ngọc Nhi không biết nói gì đành câm lặng. Nàng im lặng chìm trong vòng tay của Lữ Kỳ. Bổng giọng hát buồn của Kiều Văn vang lên khiến Ngọc Nhi bừng tỉnh.

Y đang hát lại một câu chuyện buồn. Y đang hát lên tâm tư của mình. Giọng hát càng lúc càng buồn, càng sâu nào khiến người nghe chỉ muốn khóc lên cùng câu chuyện của y. Ngọc Nhi chợt bật khóc trong vòng tay của Lữ Kỳ:

- Tử Hàn... Nhất định tử phải tỉnh lại...

Lữ Kỳ vuốt mái tóc của Ngọc Nhi:

- Tử Hàn à... Tử có nghe thấy mọi người đang đánh thức tử không? Tử phải tỉnh lại. Nhất định phải tỉnh lại...

Xa xa không đâu khác là cái dáng gầy của Bảo Yến. Nàng lặng đi nhìn mặt nước:

- Hiểu Lâm à... Nếu Tử Hàn không tỉnh dậy thì em phải làm thế nào?

- Tử Hàn không dễ dàng rời bỏ thế giới này như thế đâu!

Hiểu Lâm an ủi nhưng trong lòng của anh thì lại có cảm giác bất an. Bảo Yến thở dài:

- Nếu Tử Hàn không tỉnh lại điều đó sẽ làm chúng ta bị mắc kẹt ở đây... Nếu biết trước sự tình như thế này thì em đã không làm những trò như thế này rồi. Sẽ không đưa Kiều Văn về đây sẽ không đến nơi này để mang lại rắc rối ọi người. Sẽ sẽ... không yêu Nam Hoàng.

Bảo Yến cố kìm lòng không khóc càng làm Hiểu Lâm thêm đau. Anh hồ hững nhìn Bảo Yến không nói gì. Câm lặng được một chút thì anh lên tiếng:

- Chắc chắn là Tử Hàn sẽ tỉnh lại mà! Em đừng lo lắng quá!

- Tử Hàn à... Chị phải tỉnh lại để em không phạm phải sai lầm to lớn này nữa.

Bảo Yến thở dài, ánh mắt của cô ánh lên nỗi buồn mênh mông.

Bé Tiểu Linh lặng người đi nhìn mẹ của Tử Hàn. Cô bé khẽ gọi:

- Bà bà... Tử Hàn...

- Tử Hàn muốn con nuôi Tiểu Bảo đó Tiểu Linh à.

Mẹ Tử Hàn tay vuốt ve Tiểu Bảo để kìm nỗi nhớ con của mình. Ông Hoàng Lâm đứng đằng sau:

- Bà à... Tôi xin lỗi! Đáng lẽ tôi không nên thực hiện giao dịch đó!

- Bảo Yến và Hoàng Lâm đã làm. Dù thế nào đi nữa thì Kiều Văn và Tử Hàn cũng sẽ thành một cặp!

Mẹ Tử Hàn thở dài nói. Lòng bà đang đau như cắt khi không biết con gái sống chết như thế nào. Ông Hoàng Lâm nhìn cô bé Tiểu Linh bé bỏng rồi ông quay mặt đi nói:

- Tử Hàn sẽ phải trở về thế giới thực!

Bổng giọng nói của mẹ Tử Hàn thay đổi hoàn toàn sang giọng nói lo sợ:

- Nếu con bé không tỉnh lại thì sao?

- Con bé nó đã nghe thấy tiếng gọi tỉnh dậy của mọi người dành cho nó. Nó chắc chắn sẽ tỉnh lại!

Hoàng Lâm bước vào trong phòng. Nhấp ngụm rượu ông hiểu chuyện gì đến sẽ phải đến. Và ông biết cái sự thật không thay đổi phía trước. Hoàng Lâm nín thở:

- Tử Hàn. Hàn Nhi... nhất định con phải tỉnh lại bằng bất cứ giá nào đi nữa.

Mọi người cùng hướng về người đang nhắm nghiền đôi mắt sói của mình. Người đó cứ nằm đó thôi. Hơi thở của người đó thật nhẹ nhưng hơi thở đó có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

36. Chương 36: Xin Lỗi....!

Chap 36: Xin lỗi....!

Tử Hàn từ từ mở mắt. Cái cảm giác ong ong ở đầu nàng cứ vang vọng. Bao nhiêu giọng nói quen thuộc cứ văng vẳng bên tai nàng. Ánh mắt của nàng buồn rầu:

- Xin lỗi mọi người... Tôi sẽ không tỉnh lại đâu!

Nàng nhìn xuống từ trên tầng mây bông bênh nhưng nặng nề u sầu. Với bộ váy trắng như thiên thần làm nàng càng thêm quyến rũ trên đôi vai gầy ấy. Nhắm mắt lại và mở mắt ra, nàng thấy trước mặt mình là Kiều Văn đang nằm ngủ. Cái dáng ngủ của y thật dễ thương. Đôi môi hồng hào của y đang có phần mờ nhạt dần càng làm nàng chỉ muốn hôn lên đôi môi ấy. Nhưng bên cạnh y không phải là ai khác chính là nàng. Tử Hàn như trực khóc nên. Hai tay nàng che miệng lại, nước mắt nàng lại trực tuôn trào. Nàng lấp bắp:

- Sao anh ngốc thế hả Kiều Văn? Anh phải sống thay phần của tôi chứ... Tử Hàn này sẽ mãi yêu anh vì trái tim của tôi đã ở cùng với anh rồi. Anh phải sống thật khỏe mạnh thay phần tôi chứ!

Nàng vừa khóc vừa chạm vào từng lọn tóc mềm mượt của Kiều Văn mà trái tim của nàng thất lại. Nàng gục mặt trên ngực y mà khóc. Nàng không thể nào cầm lòng được nữa rồi.

Cái người nằm bên cạnh y giờ chỉ là một cái xác không hồn mất rồi. Khóc được một lúc thì Tử Hàn ngừng khóc. Nàng nhìn Kiều Văn thật lâu, lâu đến mức tưởng chừng như thời gian muốn ngừng trôi. Nàng khẽ chạm lên mắt, chạm lên mũi, sờ lên đôi môi của y. Nàng cúi sát mặt mình vào mặt của chàng:

- Anh nhất định phải khỏe lại. Tôi trao anh nụ hôn cuối cùng với toàn bộ những gì tôi yêu nhất để lại cho anh. Chúng ta nhất định sẽ gặp lại vào một ngày nào đó không xa. Em sẽ không đủ sức để ở lại nhìn anh khóc thêm được nữa. Em vẫn muốn nói rằng em yêu anh. Yêu anh rất nhiều!

Nói rồi nàng cúi xuống, đặt lên môi của y một nụ hôn vĩnh biệt buồn bã. Lòng của nàng nặng trĩu, giọt nước mắt cuối cùng của nàng rơi xuống, rơi xuống hàng lông mi của y. Rồi khỏi môi nàng là một sự tiếc nuối nhất với nàng. Nó sẽ là một điều khiến nàng phải hối hận nhất. Nhưng nàng vẫn phải làm, nàng nhất định phải làm.

Hình dáng nàng mờ nhạt dần nhưng rồi tay của y nắm lấy cái bóng của nàng:

- Đừng đi Tử Hàn! Ta biết người đó là nàng xin nàng đừng đi. Đừng để ta bơ vơ nơi đây Tử Hàn.

- Xin lỗi Kiều Văn nhưng em không thể tỉnh lại được nữa rồi. Chúng ta thật sự có duyên. Nhất định chúng ta sẽ gặp lại Kiều Văn... Em yêu anh!

Tử Hàn nhẹ nhàng gỡ bàn tay của Kiều Văn khỏi cánh tay của nàng. Nàng đau lòng nhìn anh nhưng nàng vẫn cố không khóc. Từ giây phút này, nàng sẽ không khóc vì ai khác kể cả y. Rồi cái giọng nói tiếc nôi của Kiều Văn vang vọng bên tai của nàng:

- Tử Hàn... Anh yêu em. Mãi mãi yêu em. Dù em có hóa thành tro có tan biến khỏi cuộc đời này thì anh vẫn mãi yêu em. Chỉ yêu mình em thôi Tử Hàn à...

Tử Hàn mỉm cười lần cuối rồi hình bóng của nàng tan biến vào bầu không khí nặng nề, buồn bã. Và nàng đã tan biến mãi mãi. Nàng đã để lại trong trái tim của Kiều Văn một vết cửa khó lành và nàng cũng vậy. Cũng đơn giản vì nàng yêu y một cách tha thiết.

Kiếp này chúng ta có duyên nhưng không có phận thì chắc chắn kiếp sau chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau. Em và anh... Ta tin chắc là như vậy!

- Hết! –

37. Chương Ngoại Truyện

- Tử Hàn! Sao nàng lại trốn trên thiên cung chơi một mình vậy? Phải xuống dưới kia chơi với ta chứ!

Giọng Kiều Văn í ới gọi tên Tử Hàn. Cô bé có tên là Tử Hàn đang lấp sau bụi cây bỗng chạy ủa ra nhảy chồm lên ôm lấy y. Bộ váy trắng tinh khiết của cô đang hút hồn chàng trai này. Cô cười:

- Lần sau tôi cầm anh lên đây chơi với tôi đó!

- Đừng mà! – Kiều Văn mặt mếu máo – Có mỗi buổi đêm mới được gặp nàng vậy mà nàngỡ làm như thế với ta!

Tử Hàn ôm chầm lấy y, cằm của mình chạm vào vai y:

- Tử Hàn rất nhớ Kiều Văn... Kiều Văn biết không?

- Kiều Văn biết mà... Kiều Văn cũng nhớ Tử Hàn của Kiều Văn nhiều lắm!

Thế rồi... Tử Hàn ghì chặt vào bả vai của y. Nhìn y đắm đuối rồi bất chợt đôi môi của nàng quện vào đôi môi y. Một nụ hôn nồng nàn và vô cùng ngọt ngào.

Sau vài giây à... không... vài phút cũng nên, họ đã được tận hưởng cảm giác hôn đắm đuối như cá đuối là gì. Đến chính lúc này, Tử Hàn thì thào vào tai Kiều Văn:

- Anh yêu em... Dù chỉ được gặp nhau trong mơ đó cũng là một điều tuyệt vời nhất của cuộc đời em!

- Em sẽ chờ ta chứ! Tử Hàn... - Kiều Văn nhìn nàng với ánh mắt đượm buồn.

- Em sẽ chờ... mãi mãi chờ... sẽ chỉ chờ riêng mình anh! Kiếp này mình có duyên nhưng không có phận... nhưng kiếp sau chắc chắn chúng ta sẽ là của nhau mãi mãi...

Cái chết chia lìa họ nhưng nó không thể chia lìa được hai trái tim đang yêu... Một tình yêu kì lạ, đến từ quá khứ và từ tương lai!

Một giọng nói trẻ con bô bô vang lên:

- Cắt! Diễn tốt lắm... Chuyển bị cảnh quay tiếp theo. Cảnh quay số 6 lần thứ 9!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-nguoc-thoi-gian-de-mang-anh-ve>